DANIELLE STEEL

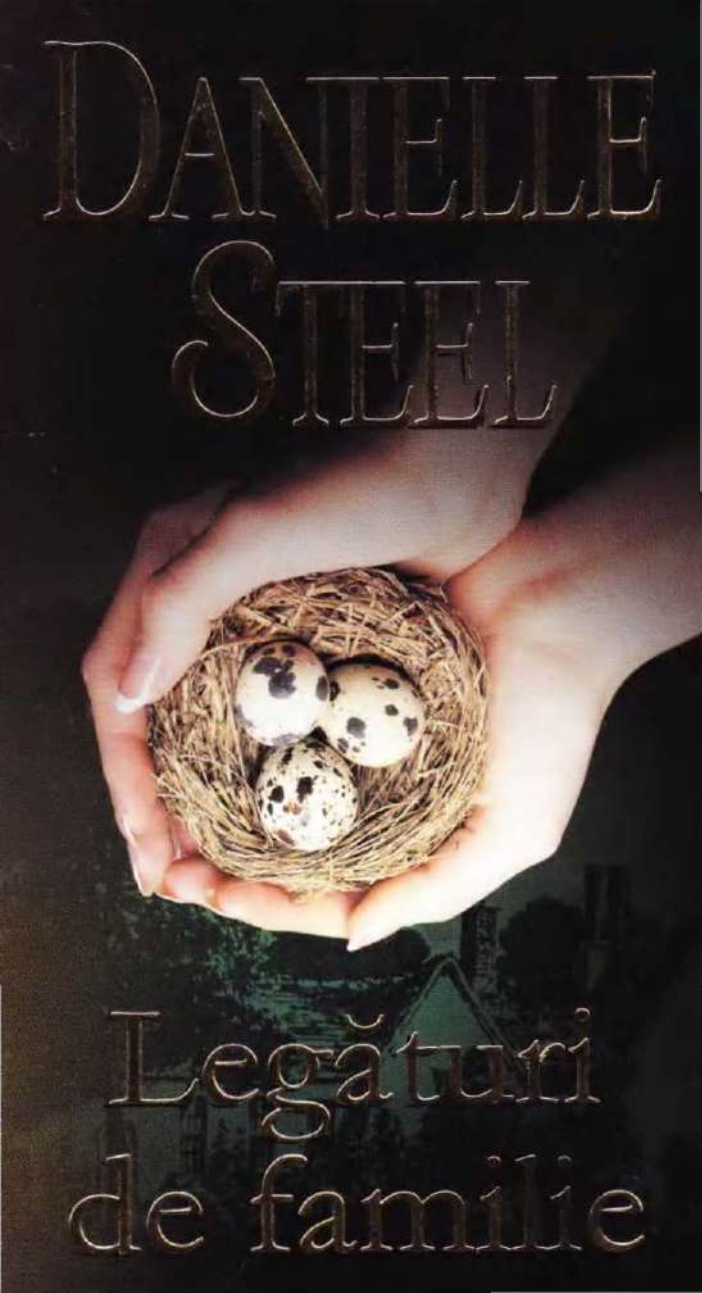

Legături de familie

Family Ties
Danielle Steel
Copyright © 2010 Danielle Steel

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Legături de familie
Danielle Steel
Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabriela Trăşculescu
Copertă: Cornel Drăghia
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STEEL, DANIELLE
Legături de familie / Danielle Steel; trad.: Simona Luca. –
Bucureşti: Litera Internaţional, 2011
ISBN 978-606-600-401-5
I. Luca, Simona (trad.)
821.111(73)-31=135.1

DANIELLE STEEL
Legături de familie

Traducere din limba engleză
Simona Luca

Adoraților, scumpilor mei copii,
Beatrix, Trevor, Todd, Nick,
Sam, Victoria, Vanessa,
Maxx și Zara.
Sunt mândră de ei,
le sunt recunoscătoare,
iar viața alături de ei e o aventură plină de veselie!
Sper ca legăturile care ne unesc
să fie mereu blânde și puternice!

Cu toată dragostea,

mama/D.S.

capitolul 1

În septembrie, într-o însorită după-amiază de duminică, Seth Adams părăsi apartamentul lui Annie Ferguson din West Village. Era un bărbat chipeș, amuzant, inteligent, în compania căruia Annie se simțea grozav. Se întâlniseră cu două luni înainte la un picnic organizat în Hamptons, cu ocazia zilei de 4 Iulie. Și își iubea slujba la fel de tare ca Annie. Absolvise cu doi ani în urmă Harvard Business School și se bucura de o ascensiune fulminantă la o bancă de investiții de pe Wall Street. Annie absolvise Columbia Architecture School cu doar șase luni în urmă, iar acum se distra de minune la prima ei slujbă în cadrul unei importante firme de arhitectură. Fusese un vis care acum devenise realitate. Cei doi tineri atrăgători se remarcaseră reciproc într-o încăpere înțesată de lume, și fusese dragoste la prima vedere. Petrecuseră împreună o vară grozavă și discutau deja să închirieze o cabană de schi unde să îi invite și pe unii dintre prietenii lor. Se îndrăgosteau unul de altul pe zi ce trecea și așteptau cu nerăbdare momentele frumoase ce aveau să urmeze.

Annie se distra mai bine ca niciodată: weekenduri cu Seth, amor nebun, momente fericite pe mica ambarcațiune pe care acesta tocmai o cumpărase. Avea tot ce-și dorea: un partener nou, o casă nouă, un serviciu care reprezenta un prim pas major în cariera pe care muncise atât de mult să și-o clădească. În vârstă de douăzeci și șase de ani, înaltă, blondă și superbă, se afla în vârful piramidei. Avea un zâmbet care ar fi putut topi ghețarii și o mulțime de motive să zâmbească. Viața ei din ultima vreme era tot ce-și dorise vreodată.

Fusese nevoită să-l lase pe Seth să plece în după-amiaza aceea, după un alt weekend perfect petrecut pe barcă,

fiindcă avea de lucru. Dorea să treacă în revistă încă o dată primul ei proiect major, înaintea întâlnirii de a doua zi cu clienții. Știa că trebuia să rupă gura târgului, astfel că planurile la care lucrase fuseseră meticulos realizate, șeful îi arătase că-i aprecia ideile și-i oferise ocazia să le facă cunoscute. Când tocmai se așezase la masa de lucru telefonul mobil sună. Deși se despărțiseră cu doar cinci minute în urmă, se gândi că ar putea fi Seth. O suna uneori în drum spre casă, pentru a-i spune cât de tare îi simțea deja lipsa.

Zâmbi gândindu-se la el, dar observă apoi pe ecranul telefonului numărul lui Jane, sora sa cu zece ani mai mare. Cele două surori erau foarte apropiate, iar Jane îi fusese ca o mamă după moartea părinților lor, când Annie avea optsprezece ani. Jane avea o căsnicie fericită, trăia în Greenwich, Connecticut, și avea trei copii adorabili. Cele două surori semănau atât de tare, încât ai fi putut crede că sunt gemene. Jane, versiunea ușor mai în vârstă a lui Annie, era tare nerăbdătoare să-l cunoască pe Seth. Din auzite, i se părea că era genul de bărbat numai bun de păstrat. Tot ce își dorea pentru Annie era ca, într-o bună zi, să găsească un bărbat la fel de minunat precum soțul ei, Bill, și să aibă o căsnicie la fel de fericită. Jane și Bill Marshall erau căsătoriți de paisprezece ani, dar încă se purtau ca niște proaspăt însurăței. Erau modelele pe care Annie spera să le urmeze cândva, însă momentan era concentrată asupra noii sale cariere, în ciuda minunatei distracții pe care Seth i-o oferise în ultimele două luni. Annie își dorea să devină un mare arhitect.

–Sunteți împreună? întrebă Jane conspirativ, în timp ce sora ei mai tânără râse. Jane lucra pe cont propriu, ca ilustrator de cărți pentru copii, și era o artistă foarte talentată, însă întotdeauna o interesaseră mai mult soțul și copiii decât cariera. Bill era editor la o editură mică, dar foarte respectată. Își petrecuseră sfârșitul de săptămână pe insula Martha's Vineyard, un ultim weekend romantic,

departe de cei trei copii ai lor, în casa de vacanță pe care urmau să o închidă odată cu sfârșitul acestei veri.

–Nu. Seth tocmai a plecat, răspunse Annie.

–De ce atât de devreme? se auzi ușor dezamăgită vocea lui Jane.

–Am de lucru. Mâine susțin o prezentare pentru un client important și voiam să mă mai uit peste schițe.

–Ce fată cuminte! Jane era teribil de mândră de surioara ei mai mică. În ochii ei era o adevărată stea. Vom fi acasă în câteva ore. Noi plecăm imediat. Bill pregătește avionul de zbor. A fost minunat weekendul acesta. Îmi pare rău că trebuie să închid casa.

Le plăcuse insula și lor, și copiilor. Cumpăraseră casa la nașterea fiicei lor celei mai mari, Lizzie, care avea acum doisprezece ani și era copia fidelă a mamei sale. Ted împlinise opt ani și-i semăna leit lui Bill, având aceeași fire blândă și aceeași naturalețe a comportamentului. Iar în legătură cu mezina lor, Katie, lui Jane îi plăcea să spună că venea de pe o altă planetă. Deși avea doar cinci ani, își exprima părerea despre orice lucru, fiind incredibil de isteață și de îndrăzneață. Era un suflet matur într-un trup de copil și spunea mereu că ea și mătușa Annie sunt cele mai bune prietene.

–Cum e vremea în New York? întrebă Jane de dragul conversației.

Era sezonul uraganelor, dar pe insula Vineyard vremea fusese frumoasă.

–A fost cald și însorit tot weekendul, dar au anunțat că va fi furtună în seara asta. Mie nu-mi prea vine-a crede, răspunse Annie.

–Și aici se așteaptă o furtună; vântul s-a întețit cam de vreo oră, dar totul pare în regulă deocamdată. Bill vrea să ajungem acasă înainte să înceapă.

În timp ce Bill îi făcea semne din avion, Jane își luă paharul de unică folosință plin cu cafea și porni spre el, pregătindu-se să încheie convorbirea cu Annie.

–Te sun când ajung acasă. Nu te obosi prea tare cu munca... Te iubesc. Nu-l aduci pe Seth la cină weekendul următor?

–Am să încerc. S-ar putea să fiu nevoită să lucrez, depinde cum decurge întâlnirea de mâine. Și eu te iubesc. Sună-mă mai încolo, spuse Annie relaxată, apoi închise și se întoarse la treabă. Își întinse schițele pe masă și le analiză cu atenție. Descoperi ajustările pe care dorea să le facă – modificări mărunte, dar, perfecționistă cum era, voia ca totul să fie fără cusur a doua zi. Începu să facă încet și cu atenție modificările la care se gândise tot weekendul.

Jane urcă în avionul de care soțul ei era atât de mândru. Fusese pilot în armată și îi plăcuseră dintotdeauna avioanele. Acesta era cel mai mare pe care-l avusese până acum. Cessna 414 Chancellor de opt locuri, perfect pentru ei, cei trei copii ai lor, doica acestora, Magdalena, care îi însoțea uneori pe insulă, și eventual pentru încă alți doi prieteni, sau pentru muntele de cumpărături și bagaje pe care Jane le căra mereu de la Greenwich la Vineyard și înapoi. Avionul reprezenta un lux, dar însemna pentru Bill mai mult decât casa lor și era cel mai prețuit bun al său. Atunci când pilota Bill și nu era nevoită să călătorească cu liniile aeriene obișnuite, Jane se simțea în siguranță. Soțul ei își actualiza mereu brevetul de pilot calificat.

–Mișcă-ți fundul încoace, spuse el pe un ton glumeț, în timp ce ea împingea o ultimă sacoșă de cumpărături în avion. Se apropie furtuna și vreau să ajungem acasă înainte să înceapă.

Cerul se întunecă deja când el rosti aceste cuvinte, iar părul lung și blond al lui Jane se undui în adierea vântului. Ea sări înăuntru, iar el se aplecă să o sărute, apoi se concentră asupra butoanelor de comandă din fața lui. Primise permisiunea de a decola și aveau sistem de navigație în eventualitatea în care vizibilitatea ar fi scăzut. Bill își puse

căștile și anunță turnul de control, iar Jane scoase din geantă o revistă. Îi plăcea la nebunie să savureze în revistele de mondenități povești despre actrițe faimoase, despre legăturile și despărțirile lor, pe care să le discute apoi cu Annie, ca și când celebritățile ar fi fost prietenii lor apropiați. Lui Bill îi plăcea teribil să le tachineze pe seama asta.

Bărbatul privea cu atenție cerul, în timp ce decolau, iar vântul părea să se întețească, și urcă rapid la altitudinea indicată de turnul de control. Urma să aterizeze pe aeroportul din Westchester County în cel mult o oră. Era un zbor ușor, dar trebuia să acorde atenție traficului din jurul Bostonului. Discută de câteva ori cu angajatul din turnul de control și-i zâmbi lui Jane. Petrecuseră un weekend plăcut. Deși îi iubea mult, era totuși frumos să plece de lângă copii și s-o aibă pe Jane doar pentru el.

–Annie pare destul de serioasă în legătură cu noul ei iubit, îi spuse Jane râzând.

–N-ai să fii fericită până n-o vezi măritată. Își cunoștea bine soția și amândoi știau că spunea adevărul. E doar o copilă și abia s-a angajat.

–Eu aveam douăzeci și doi de ani când m-am căsătorit cu tine, îi aminti ea. Annie are douăzeci și șase.

–Tu nu țineai atât de tare să-ți construiești o carieră, cum își dorește ea. Dă-i o șansă. N-o poți socoti fată bătrână încă.

Nici nu avea cum să fie vreodată. Era tânără și frumoasă, iar bărbații o curtau mereu. Dar Bill avea dreptate – Annie dorea să-și construiască o carieră de arhitect înainte de a se așeza la casa ei, ceea ce lui Bill i se părea a fi o decizie înțeleaptă. În plus, îi plăcea să fie mătușă, dar nu era încă pregătită să aibă propriii copii.

Jane observă că Bill părea ușor distras, dar apoi se concentră asupra cerului tot mai întunecat. Aerul deveni aspru, iar Jane observă că se îndreptau exact în direcția de unde venea furtuna. Nu-i spuse nimic lui Bill, deoarece

nu-i plăcea să-l deranjeze când zburau, astfel că privi pe fereastră, apoi își deschise revista și luă o înghițitură de cafea. O clipă mai târziu, cafeaua i se vărsă în poală, iar avionul începu să se zguduie.

–Ce-a fost asta?

–O furtună urcă spre noi, spuse el, cu ochii pe butoane. Îl informă pe controlorul de trafic că întâmpinau turbulențe și primi permisiunea de a coborî la o altitudine mai joasă. Jane observă un avion mai mare zburând deasupra lor, în partea stângă, care venea probabil din Europa și se îndrepta spre aeroporturile Logan sau JFK.

Avionul lor tremura în continuare, chiar și la o altitudine mai mică, iar în câteva minute situația se înrăutăți, și Jane observă o rază de fulger crestând cerul.

–Ar trebui să aterizăm?

–Nu, e în regulă, îi zâmbi el liniștitor, când începu să plouă. Se aflau deja deasupra coastei Connecticutului, iar Bill se întoarse să-i spună ceva, moment în care se auzi o explozie la motorul din stânga, la fel de puternică precum zgomotul unei bombe. Avionul se înclină amețitor, în timp ce Bill se concentra asupra comenzilor.

–La naiba, ce-a fost asta? întrebă Jane alarmată.

Așa ceva nu se mai întâmplase, iar chipul lui Bill era încordat.

–Nu știu. Ar putea fi o scurgere de combustibil. Nu sunt sigur, spuse el răspicat, încordându-și maxilarul.

Încerca din greu să controleze avionul, în timp ce pierdeau uluitor de repede din altitudine. Motorul luă foc, iar el încercă să ghideze avionul, căutând cu privirea un loc unde să poată ateriza. Jane nu scoase o vorbă. Îl urmărea pe Bill cum încerca zadarnic să recapete controlul asupra aparatului. Se înclinară amenințător de tare, și avionul intră în picaj cu o viteză înspăimântătoare, când el luă legătura cu controlorul de trafic și îi spuse unde se aflau.

–Ne prăbușim, aripa stângă a luat foc, spuse el calm.

Jane întinse mâna și-i atinse brațul. El nu-și mai luă mâinile de pe butoanele de comandă, dar îi spuse c-o iubește. Au fost ultimele sale cuvinte înainte ca avionul Cessna să se izbească de sol și să explodeze ca o minge de foc.

Telefonul mobil al lui Annie sună din nou chiar când ștergea o modificare făcută uneia dintre schițele la care lucrase timp de o oră. Nu era mulțumită și revenea cu grijă la versiunea inițială. Era foarte concentrată, așa că privi lung spre telefonul mobil așezat pe masa ei de lucru. Văzu numărul lui Jane – ajunseseră în mod evident acasă. La început se gândise să nu-i răspundă, pentru că nu voia să-și piardă concentrarea, știind mai ales că sora ei avea mereu chef de povești.

Annie încercă să ignore țârâitul iritant și insistent, dar în final răspunse.

–Pot să revin eu cu un telefon mai târziu? răspunse ea brusc, dar se trezi invadată de un șuvoi de cuvinte în limba spaniolă.

Annie recunoscu vocea de la celălalt capăt al firului. Era Magdalena, femeia din Salvador care avea grijă de copiii lui Jane și ai lui Bill. Părea înnebunită. Annie cunoștea foarte bine acest gen de apeluri. Magdalena avea numărul ei de telefon pentru situațiile când Jane și Bill erau plecați. De obicei, o suna doar atunci când unul dintre copii pățea ceva, dar Annie știa că sora ei mai mare trebuia să ajungă acasă dintr-o clipă într-alta, dacă nu cumva ajunsese deja. Nu înțelegea o iotă din ceea ce îndruga Magdalena într-o spaniolă rapidă.

–Sunt în drum spre casă, o asigură Annie.

De obicei era vorba despre Ted, care fie căzuse din vreun copac sau de pe vreo scară, fie dăduse cu capul de ceva. Era un băiat plin de energie și cădea mereu pradă accidentelor. Fetele păreau mult mai cuminți. Lizzie se apropia de vârsta adolescenței, iar Katie era ca o ghiulea, dar se manifesta mai mult verbal decât fizic și nu se accidentase niciodată.

–Am vorbit cu Jane în urmă cu două ore, spuse Annie calmă. Ar trebui să ajungă acasă dintr-o clipă într-alta.

La auzul acestor vorbe, Magdalena începu din nou să turuie în spaniolă. Părea să plângă, și singurul cuvânt pe care Annie îl înțelese fu *la policia*. „Poliția."

–Ce e cu poliția? Copiii sunt bine? Poate că vreunul dintre ei se lovise serios. Până acum avuseseră doar accidentări minore, cu excepția piciorului rupt al lui Ted, când căzuse dintr-un copac, la Vineyard, dar părinții lui fuseseră acolo. Spune-mi în engleză, insistă Annie. Ce s-a întâmplat? Cine e rănit?

–Sora ta... a sunat poliția... avionul... Annie se simți ca și când ar fi fost lovită de o ghiulea proiectată de țeava unui tun, învârtindu-se acum în spațiu. Totul se întâmpla cu încetinitorul și simți cum se clatină la auzul acestor cuvinte.

–Ce-au spus? reuși Annie să rostească aceste cuvinte printre bucățile de sticlă care parcă îi zgâriau gâtul. Fiecare vorbă rostită îi provoca durere fizică. Ce s-a întâmplat? Ce a spus poliția? Începuse să strige la Magdalena și nici măcar nu-și dădea seama. Iar tot ce putea face Magdalena era să suspine. SPUNE-MI, LA NAIBA! strigă Annie la ea, iar Magdalena se chinui să-i povestească în engleză.

–Nu știu... întâmplat ceva... sun pe telefon mobil și ea nu răspuns... ei spun... ei spun... avionul luat foc. Era poliția din New London.

–Te sun înapoi, spuse Annie și-i închise telefonul. Găsi într-un final un număr de telefon pentru urgențe din New London, de unde o direcționară spre un alt număr. O voce o întrebă cine era și, după ce răspunse, la celălalt capăt se așternu o tăcere fără sfârșit.

–Locuiți în apropiere? vru să afle vocea.

–Nu, nu locuiesc în apropiere, spuse Annie, prinsă între un hohot de plâns și o dorință nebună de a striga la femeia aceea necunoscută. Se întâmplase ceva groaznic. Se ruga să fie doar răniți. Sunt în New York, explică ea. Ce s-a întâmplat cu avionul?

Dădu numerele de contact ale avionului lui Bill, moment în care în telefon se auzi o voce diferită. Se prezentă drept căpitan și îi mai spuse un lucru pe care nu ar fi vrut să-l afle sau să-l audă niciodată. Îi povesti că avionul explodase la impactul cu solul și că nu existau supraviețuitori. O întrebă dacă știa cine se afla în avion.

–Sora mea împreună cu soțul ei, rosti Annie încet, privind în gol.

Nu se întâmplase așa ceva. Nu era posibil. Nu se poate să li se fi întâmplat tocmai lor. Și totuși se întâmplase. Nu știu ce să mai spună, astfel că-i mulțumi căpitanului și închise telefonul. Îi mai comunică faptul că putea fi găsită la casa surorii sale din Greenwich și-i lăsă numărul de telefon de acolo. Apoi își luă geanta și ieși din apartament fără a stinge măcar luminile.

Ulterior nu-și mai putu aminti cum urcase în mașină sau cum condusese până în Greenwich, pe o ploaie torențială. Nu-și amintea absolut nimic. Furtuna anunțată lovise New Yorkul. În Greenwich, își lăsă mașina pe alee și, udă până la piele, intră în casă. Magdalena plângea în bucătărie. Copiii erau la etaj, urmăreau un film și-și așteptau părinții să se întoarcă acasă. Iar când auziră ușa trântindu-se, la venirea ei, alergară să-și întâmpine mama și tatăl. În schimb, o văzură pe Annie stând udă leoarcă în sufragerie, cu părul lipit de tâmple, cu lacrimile udându-i chipul, la fel ca stropii de ploaie.

–Unde sunt mama și tata? întrebă Ted, părând derutat, în timp ce Lizzie o privea insistent, cu ochi mari. Din momentul când o văzu pe Annie stând acolo, își dădu seama că se întâmplase ceva rău și-și duse instantaneu mâna la gură.

–Mama și tata... spuse Lizzie cu o privire îngrozită, iar Annie aprobă dintr-o mișcare a capului și o luă la fugă pe scări, înspre ei, îmbrățișându-i pe toți trei. Copiii se agățară de ea ca de o vestă de salvare în mijlocul unei mări agitate, și Annie înțelese. De acum, cei trei copii vor fi ai ei.

capitolul 2

Următoarele zile au fost un coșmar. Trebuise să le spună adevărul. Lizzie era distrusă. Ted se ascunse în garaj după ce auzi veștile. Katie plânse și fu imposibil de liniștit. La început, Annie habar nu avea cum să procedeze. Se duse în New London, să stea de vorbă cu polițiștii. Din avionul lui Bill rămăsese doar cenușa. Nu existau rămășițe umane în urma exploziei.

Reuși totuși să se ocupe cumva de „pregătiri". Le organiză o înmormântare respectabilă, la care participă jumătate din populația Greenwichului. Asociații de la editura lui Bill veniseră tocmai din New York să-și prezinte condoleanțele. Iar Annie sună la birou și anunță că trebuia să-și ia o săptămână sau două libere și că nu-și mai putea susține prezentarea.

Se mută în casa lui Bill și a lui Jane, după ce se întorsese în oraș să-și ia lucrurile. Noul ei apartament, pe care-l îndrăgea, ținea acum de domeniul trecutului. Avea un singur dormitor în el și, în plus, nu voia să-i scoată pe copii din mediul lor, așa că urma să facă naveta până în oraș. Magdalena acceptă să se mute la ei. Iar Annie trebui să se împace cu gândul că devenise dintr-odată o femeie de douăzeci și șase de ani cu trei copii. Ea discutase cu Jane și cu Bill că, dacă li se va întâmpla vreodată ceva, ea va trebui să le țină locul. Bill nu avea rude apropiate, iar părinții lui Annie și ai lui Jane muriseră. Nu avea cine să aibă grijă de copii acum, în afară de Annie, și cu toții trebuiau să facă eforturi să fie bine. Nu aveau de ales. Iar jurământul lui Annie către Jane, făcut în noaptea dinaintea înmormântării, fusese să-și dedice viața copiilor ei și să le ofere tot ce era mai bun posibil. Nu știa cum să fie mamă, deoarece până atunci

fusese doar o mătușă haioasă, dar acum trebuia să învețe. Nici nu-și putea imagina că va putea călca pe urmele părinților naturali și știa că era un înlocuitor slab pregătit, dar era mai bine decât nimic.

Seth avusese politețea să aștepte o săptămână după înmormântare, înainte de a veni s-o vadă în Greenwich. O duse să ia cina într-un loc liniștit. Îi spuse că era înnebunit după ea, dar avea doar douăzeci și nouă de ani și nici nu se punea problema să poată accepta o femeie cu trei copii. Îi mărturisi că se simțise minunat alături de ea, în decursul ultimelor două luni, dar toate astea erau peste puterile lui. Ea îl înțelese. Nu plânse, nu se supără pe el. Era pur și simplu împietrită. Nu mai scoase nici un cuvânt după ce el îi explică cum stăteau lucrurile, conducând-o înapoi acasă, în liniște. Încercă să o sărute de rămas-bun, dar ea își feri capul și intră în casă, fără o vorbă. Avea acum lucruri mai importante de făcut, respectiv creșterea celor trei copii. Deveniseră peste noapte o familie, iar Seth nu făcea parte din ea și nici nu-și dorea așa ceva. Annie nu-și imagina c-ar exista vreun bărbat care să se implice în povestea asta. Se maturizase brusc în clipa în care aflase despre accident.

* * *

Nouă luni mai târziu, în iunie, la sfârșitul anului școlar, Annie îi mută pe copii în oraș, într-un apartament pe care-l închiriase, nu prea departe de cel în care se mutase chiar înainte de moartea surorii ei. Acesta avea trei dormitoare. Îi înscrisese pe copii la o școală din New York. Lizzie împlinise deja treisprezece ani, Ted avea nouă ani, iar Katie, șase. De când erau împreună, Annie nu mai făcuse altceva decât să se grăbească de la lucru înapoi acasă, ca să stea cu copiii. Își petrecea weekendurile ducând-o pe Katie la balet, iar pe Ted la meciuri de fotbal. Pe Lizzie o ducea la cumpărături. Începuse cu Ted un tratament

la un medic ortodont, iar atunci când nu lucra până târziu mergea la ședințele cu părinții. Cei din conducerea firmei de arhitectură la care lucra fuseseră înțelegători. În plus, cu ajutorul Magdalenei, care avea grijă de copii acasă, reușise să se ocupe și de proiecte. În cele din urmă, primi chiar și o promovare și o mărire de salariu.

Bill și Jane avuseseră grijă să pună deoparte bani pentru copiii lor. Bill făcuse unele investiții avantajoase, casa din Greenwich se vânduse grozav de bine, la fel și cea de pe insula Martha's Vineyard, iar copiii beneficiau și de o poliță de asigurări. Nu le lipsea nimic din punct de vedere financiar, dacă Annie gestiona bine situația, însă le lipseau părinții. Aveau doar o mătușă. Fuseseră însă răbdători cu Annie, care învăța din mers anumite lucruri. Existaseră și obstacole sau momente triste la început, dar cu timpul se obișnuiseră unii cu alții, iar Magdalena le rămase alături.

De-a lungul anilor, Annie i-a susținut – în timpul liceului, al primelor lor iubiri – și i-a ajutat să se înscrie la facultate. În jurul vârstei de paisprezece ani, Ted se hotărâse să urmeze dreptul. Lizzie avea o pasiune pentru modă și-și dorea să lucreze o vreme ca model. Iar Kate moștenise talentul artistic al mamei, dar, spre deosebire de ceilalți doi, ea evolua într-un ritm propriu. Își folosise alocația ca să-și facă găuri în urechi, la treisprezece ani, apoi își făcuse piercing în buric, spre spaima lui Annie. Își vopsise părul în albastru, apoi în mov, iar la optsprezece ani își făcuse un tatuaj înfățișând un unicorn, pe interiorul încheieturii brațului, care trebuie s-o fi durut teribil atunci când a fost realizat. Era, la rândul ei, o artistă grozav de talentată, la fel ca mama ei. A fost admisă la Pratt School of Design și era o elevă extrem de promițătoare. Nu semăna cu nici una dintre persoanele cunoscute de Annie vreodată. Era mignonă, incredibil de independentă și foarte curajoasă. Avea opinii bine conturate despre orice, inclusiv despre politică, discuta în contradictoriu cu cei

care nu-i împărtășeau părerile și nu-i era teamă să fie altfel decât alții. Fusese o pacoste în timpul adolescenței ei, dar se liniștise într-un final, odată ce ajunsese la facultate și se mutase în cămin. Ted avea deja propriul său apartament și obținuse o slujbă după terminarea colegiului, înainte de a se înscrie la școala de drept. Liz lucra pentru revista *Elle*. Vocația și slujba lui Annie de până atunci fuseseră creșterea și educarea celor trei copii ai surorii sale. Viețile lor și slujba erau tot ce avea.

La treizeci și cinci de ani, Annie își deschisese deja propriul birou de arhitectură, după ce lucrase timp de nouă ani pentru aceeași firmă. Își adora meseria și prefera proiectele mici, rezidențiale, celor mari, corporatiste, pe care le realizase în toți acești ani. La patru ani după ce-și înființase propria firmă, își descoperise deja nișa. Pe de altă parte, nu-i venea să creadă cât de tare îi lipseau copiii, după mutarea lor. Termenul de „casă goală" căpătă în mintea ei o nouă conotație, iar golul lăsat de ei îl umplu cu și mai multă muncă, în loc să caute apropierea altor oameni.

Nu ieși cu nici un bărbat în primii trei ani după ce luase copiii în grijă, iar apoi urmară unele relații pasagere, dar nici una serioasă. Nu avea timpul necesar. Era prea ocupată să aibă grijă de nepoți și să-și consolideze profesia de arhitect. Nu avea loc pentru bărbați în viața ei. Buna ei prietenă, Whitney Coleman, o dojenea mereu pe această temă. Se cunoșteau încă din timpul facultății, iar Whitney era căsătorită cu un doctor, în New Jersey, și avea trei copii, mai mici decât cei ai familiei Marshall. O susținuse în tot acest timp pe Annie și-i dăduse mereu sfaturile cele mai bune, iar acum tot ce-și dorea era ca Annie să se gândească și la ea. Timp de treisprezece ani se gândise doar la ceilalți. Timpul trecuse cu viteza luminii. Primii ani fuseseră destul de încețoșați, dar apoi Annie se bucurase cu adevărat de copiii pe care-i creștea.

Își ținuse promisiunea făcută față de Jane, îi crescuse cum se cuvenea și o duceau bine cu toții.

–Și acum? o întrebă Whitney, după mutarea lui Kate la cămin. Ce ai de gând să faci în ceea ce te privește?

Era o întrebare pe care Annie nu și-o mai pusese de treisprezece ani.

–Ce crezi că ar trebui să fac? Să ies la colțul străzii și să fluier după bărbați, ca după taxiuri?

Avea treizeci și nouă de ani și nu își făcea griji că era singură. Nu o deranja. Lucrurile se aranjaseră altfel decât plănuise, dar era fericită.

Copiii se descurcau bine, firma ei de arhitectură se bucura de succes, iar de lucru avea mai mult decât putea face față. O ducea bine, la fel și copiii. Ted tocmai se înscrisese la școala de drept și-și închiriase un nou apartament împreună cu un coleg de facultate, iar Liz, la douăzeci și cinci de ani, obținuse de curând o slujbă la revista *Vogue*, după ce lucrase timp de trei ani la *Elle*. Fiecare dintre ei își alesese o carieră. Annie își făcuse datoria. Singurul lucru pe care nu-l avea era o viață a ei, alta decât cea strict profesională. Copiii erau viața ei și insista că nici nu-i trebuia mai mult.

–Dar e absurd! îi spuse Whitney franc. Nu ai o sută de ani, pentru numele lui Dumnezeu, iar acum nu mai ai nici o scuză să nu ieși în lume; copiii sunt deja adulți. Îi aranjase lui Annie câteva întâlniri, dar nici una nu fusese vreun succes, iar Annie susținea în continuare că nu-i păsa.

–Dacă mi-e dat să întâlnesc un bărbat, se va întâmpla într-o bună zi, filozofa ea. În plus, am deja tabieturile mele. Și vreau să-mi petrec sărbătorile și vacanțele cu copiii. Un bărbat ar schimba mersul lucrurilor, iar copiii ar putea suferi.

–Nu vrei de la viață ceva mai mult decât simplul rol de mătușă? o întrebă Whitney cu tristețe în glas.

Ei nu i se părea corect că Annie își sacrificase propria viață pentru copiii surorii sale, dar pe ea nu părea s-o deranjeze acest lucru. Din contră, părea fericită. Propriul ei ceas biologic rămăsese fără baterii cu mulți ani în urmă, fără să scoată vreun sunet. Avea trei copii pe care-i adora și nu-și dorea mai mult.

–Sunt fericită, o liniști Annie și chiar așa era.

Cele două femei luau masa de prânz împreună atunci când Whitney venea în oraș, de obicei pentru cumpărături. După plecarea copiilor, Annie își petrecea din când în când weekendurile în New Jersey, dar de cele mai multe ori era prea ocupată cu lucrul ca să mai plece undeva. Iar munca pe care o făcea i se părea grozavă. Renovase niște locuințe superbe în Upper East Side, niște apartamente luxoase impresionante și câteva proprietăți grozave în Hamptons, una dintre ele chiar în Bronxville. În plus, transformase o serie de clădiri în birouri pentru clienți. Afacerea ei prospera și continua să se extindă. Tocmai refuzase o slujbă în Los Angeles și alta în Londra, motivând că nu avea timp să călătorească. Era fericită să lucreze în New York. Și, în fond, era fericită cu viața ei, iar asta se vedea. Realizase exact ceea ce-și dorise și ce promisese. Își călăuzise nepoții din copilărie până la fragedă maturitate, iar sacrificiile făcute în acest sens nu o deranjau deloc. Iar când împlini patruzeci și doi de ani, Annie era deja unul dintre cei mai de succes arhitecți din New York și-i plăcea teribil să lucreze pe cont propriu.

Cu o zi înainte de Ziua Recunoștinței, într-o dimineață teribil de friguroasă, Annie vizita interiorul devastat al unei locuințe de pe East Sixty-ninth Street, împreună cu un cuplu pentru care lucra de două luni. Casa reprezenta pentru ei o investiție imensă și-și doreau ca Annie s-o transforme într-o locuință spectaculoasă. Era greu de vizualizat în ansamblu, acum, când călcau peste molozul lăsat în urmă de muncitori, după ce dărâmaseră câțiva

pereți. Annie le arăta dimensiunile sufrageriei și ale camerei de zi proaspăt mărite și locul unde urma să fie așezată scara interioară. Avea un talent remarcabil în a combina stilurile decorative tradiționale cu cele contemporane, făcându-le să arate în egală măsură avangardiste și primitoare, deși în această fază era greu să-ți imaginezi.

Soțul o chestiona strașnic în legătură cu costurile, iar soția părea neliniștită la vederea stării de haos în care se afla casa. Annie le promise că lucrările vor fi finalizate într-un an.

–Chiar credeți că ne vom putea muta până în toamna viitoare? întrebă agitată Alicia Ebersohl.

–Firma aceasta de construcții este foarte bună. Nu m-a dezamăgit până acum, le spuse Annie cu un zâmbet plăcut pe buze. Părea calmă și liniștită, în timp ce călca peste niște grinzi. Purta o pereche de pantaloni largi, gri, cizme negre, elegante, din piele, și o haină groasă, cu glugă îmblănită. Încă arăta cu mult mai tânără decât era.

–Probabil că vor dubla costurile. Nu mi-am imaginat că vom dărâma atât de mult, comentă Harry Ebersohl, cu o figură exasperată.

–Doar creăm mai mult spațiu. Vom avea nevoie de acești pereți pentru tablourile dumneavoastră. Lucrase îndeaproape cu designerul de interior și ținea totul sub control. În trei luni casa va arăta din ce în ce mai frumoasă, veți vedea.

–Sper să fie așa, spuse Alicia încet, deși nu părea prea convinsă.

Le plăcuse teribil casa prietenilor lor, pe care o renovase Annie, și o imploraseră să accepte să lucreze și pentru ei. După ce văzuse casa, Annie nu-i putuse refuza, deși avea deja mult prea multe proiecte în desfășurare.

–Sper să nu fi făcut o greșeală cu casa asta, spuse Alicia, iar soțul ei clătină din cap a deznădejde.

–E cam târziu pentru regrete, bombăni el, în timp ce coborâră la parter și se îndreptară spre intrarea principală.

Apoi deschiseră ușa și ieșiră într-o furtună de zăpadă, iar Annie își ridică gluga peste părul blond. Cei doi soți făcuseră deja între ei comentarii în legătură cu faptul că era foarte drăguță și că, pe deasupra, părea să fie foarte bună în ceea ce făcea, după cum auziseră.

–Ce planuri aveți de Ziua Recunoștinței? îi întrebă Annie, conducându-i spre mașina lor, cu schițele sub braț.

–Copiii noștri sosesc în seara asta acasă, spuse Alicia zâmbind.

Annie știa despre cei doi copii ai lor, o fată și un băiat, că erau la facultate, unul la Princeton, iar celălalt la Dartmouth.

–La fel și ai mei, zise Annie, zâmbind fericită, la rândul ei.

Era tare nerăbdătoare. Promiseseră cu toții să stea împreună de Ziua Recunoștinței, la fel ca întotdeauna. Cele mai frumoase momente le trăia atunci când copiii se întorceau acasă.

–Nu știam că aveți copii, spuse Alicia surprinsă, iar Annie încuviință din cap.

Nu vorbea niciodată despre viața ei personală, ci doar despre slujba ei. Era profesionista desăvârșită în toate privințele, iar acesta era și motivul pentru care o angajaseră. Informația că avea trei copii îi uimi pe cei doi soți.

–Am trei copii. De fapt, sunt nepoții mei. Sora mea a murit într-un accident în urmă cu șaisprezece ani, iar eu i-am moștenit copiii. Sunt mari acum. Cea mare este editor la *Vogue*, nepotul meu este student în anul al doilea la școala de drept, iar cea mică este la facultate. Îmi lipsesc teribil, așa că venirea lor acasă este un dar pentru mine.

Annie zâmbea spunând toate astea, dar cei doi soți păreau uimiți.

–Ce lucru minunat ați făcut! Nu s-ar fi înhămat oricine la așa ceva. Cred că erați foarte tânără.

Abia îi dădeai treizeci de ani acum, dar ei îi cunoșteau vârsta reală din prezentarea de pe site.

–Eram foarte tânără, le zâmbi Annie. Am crescut odată cu ei practic, ceea ce pentru mine a fost o binecuvântare. Sunt incredibil de mândră de ei.

Discutară în continuare preț de alte câteva minute, după care cei doi soți se urcară în mașină, pregătindu-se de plecare. Harry părea încă îngrijorat, dar Annie îi promise că nu vor fi depășite costurile pe care le preconizase inițial, în timp ce Alicia vorbea plină de entuziasm despre scara interioară impresionantă.

Annie își privi ceasul de la mână și opri un taxi. Avea cinci minute la dispoziție să ajungă la intersecția străzilor Seventy-ninth și Fifth, pentru întâlnirea cu un nou client. Jim Watson cumpărase recent o cooperativă și nu își dădea seama exact ce voia cu ea. Știa doar că trebuia să arate grozav și spera ca Annie să poată face minuni. Se întâlnea cu el ca să-i dea câteva idei. Jim divorțase recent și-și dorea un apartament grozav de burlac. În vreme ce încerca să-și schimbe strategia, în drum spre centrul orașului, îi sună telefonul mobil. Era Liz. Părea agitată și grăbită. Așa era mereu. Devenise recent editor specializat în bijuterii al revistei *Vogue* și tocmai se întorsese de la Milano. Venise acasă pentru a fi alături de Annie și de frații ei de Ziua Recunoștinței. Era o întâlnire sfântă pentru toți. Annie urma să pregătească curcanul, așa cum făcea în fiecare an.

–Cum a fost la Milano? o întrebă Annie, bucuroasă să-i audă vocea.

Își făcea griji pentru ea. Liz lucra din greu și era mereu foarte stresată. Nu avea niciodată timp să mănânce și în ultimii trei ani fusese mult prea slabă. Avea silueta la care visau toți angajații *Vogue*.

–A fost nebunesc, dar distractiv. Am alergat timp de patru zile. Ne-am petrecut weekendul în Veneția, un oraș destul de deprimant iarna, iar la întoarcere am petrecut

o zi la Paris. Am ales câteva piese grozave pentru sesiunea foto de săptămâna viitoare.

Muncea chiar mai mult decât Annie, dacă așa ceva era posibil.

–Aș putea să-l aduc pe Jean-Louis mâine? o întrebă ea, știind dinainte că răspunsul avea să fie unul afirmativ.

Întrebarea era o simplă formalitate, în semn de respect. Annie îi primise cu brațele deschise pe toți prietenii și cunoștințele lor, în perioada în care locuiseră împreună, și la fel se întâmpla și acum.

–N-am știut că vine. Astăzi a luat un avion spre New York. Are o sesiune foto aici, în weekend.

Se cunoscuseră la Paris, dar Jean-Louis avea un apartament în New York, pentru vizitele sale frecvente. Era un fotograf de succes, aproape identic cu bărbații pe care Lizzie îi cunoscuse până atunci. Aceștia erau fie fotografi, fie manechini, mereu chipeși, niciodată prea profunzi, astfel că Liz nu se atașa niciodată prea tare de cineva. Annie se întreba mereu dacă pierderea părinților nu o făcuse pe Liz excesiv de precaută în legătură cu apropierea de cineva. Idilele ei nu durau niciodată prea mult. Era surprinsă că Jean-Louis părea să fie prin preajmă de ceva vreme. Se împliniseră șase luni de când Lizzie ieșea cu el.

–Firește că poți să-l aduci.

Annie îl întâlnise o singură dată. Părea drăguț, dar nu o impresionase prea tare.

–La ce oră să venim?

–La fel ca-n fiecare an. Veniți pe la amiază, ca să servim prânzul la ora unu. Sau puteți veni acasă din seara asta, dacă vrei. Ted și Katie rămân aici peste weekend.

–I-am promis lui Jean-Louis că stau cu el, spuse Liz, scuzându-se într-un fel. Neoficial, am să-l ajut cu fotografiile. Îi fac rost de niște bijuterii astăzi.

–E un tip norocos, îi zise Annie, și vorbea serios. Se referea nu doar la ajutorul pe care Liz i-l dădea cu fotografiile, ci și la faptul că mereu oferea mai mult decât

primea. Bărbații cu care se întâlnea erau niște egoiști, iar ea îi învățase prost. Annie își făcea griji că Liz nu-și cunoștea valoarea. Era o femeie frumoasă, talentată, inteligentă și tânără. Annie era șocată să realizeze uneori că, la douăzeci și opt de ani, Liz era cu doar doi ani mai în vârstă decât fusese ea atunci când îi luase pe copii la ea. În unele privințe, Liz părea atât de tânără, iar la căsătorie sau la o relație serioasă nici nu-i stătea gândul. Annie își dădea seama că, în această privință, nu le dăduse un exemplu prea grozav, din moment ce singurele ei ocupații în timpul copilăriei lor fuseseră serviciul și educația lor. Rareori sau aproape niciodată nu o văzuseră în compania unui partener. Îi ținuse pe cei câțiva bărbați din viața ei departe de copii și oricum nu fuseseră prea mulți și nici ea nu se atașase de ei prea mult. Singurul bărbat după care i se aprinseseră călcâiele cu adevărat fusese Seth, cu șaisprezece ani în urmă. Îl întâlnise din întâmplare acum câțiva ani; era căsătorit, locuia în Connecticut și avea patru copii. Încercase să-i explice cât de prost se simțea că nu-i fusese alături atunci când sora ei a murit, iar ea râsese spunându-i că nu era supărată pe el. Dar întâlnirea o tulburase puțin. Era la fel de chipeș ca mai demult, și-i povestise toate astea lui Whitney. Totul părea de domeniul trecutului acum.

Liz îi ceru scuze lui Annie, deoarece Jean-Louis nu-și adusese cu el nici o ținută decentă, din moment ce venise să lucreze, iar Annie o reasigură că nu era nici o problemă. Nici unul dintre bărbații din viața lui Liz nu avea costume în garderoba personală. Indiferent dacă erau fotografi de succes sau manechini renumiți, mereu își făceau apariția în haine neîngrijite, aveau părul lung și barbă. Lookul acesta părea să-i placă lui Liz, sau asta era moda în lumea pe care o frecventa. De-a lungul anilor, Annie începuse să se obișnuiască cu ideea, deși ar fi fost încântată să o vadă măcar o dată cu un bărbat cu părul tuns scurt și îmbrăcat decent.

Spre deosebire de bărbații din viața ei, Liz era mereu incredibil de stilată. Îi dădea chiar și lui Annie sfaturi vestimentare și, uneori, îi aducea haine din garderoba proprie. Era întotdeauna interesant să vezi ce preferințe vestimentare avea Liz. Stilul lui Annie era mai simplu și mai practic decât al ei. Se simțea prea bătrână acum pentru ținute nebunești și, în plus, trebuia să poarte haine în care să se poată mișca în locurile unde-și desfășura activitatea, fără să înghețe de frig sau să cadă în nas din cauza tocurilor cui. Liz era înaltă, la fel ca răposata ei mamă și ca mătușa, și, cu toate astea, nu purta niciodată tocuri mai joase de cincisprezece centimetri. La revistele unde lucrase, aceste tocuri erau considerate ca făcând parte din stilul sport.

–Ne vedem mâine, încheie Lizzie conversația telefonică.

Annie tocmai ajunsese la adresa de pe Fifth Avenue, unde luă liftul până la ultimul etaj. Aici o aștepta Jim Watson, ușor zăpăcit. Era dintr-odată îngrozit că locuința era prea mare pentru el și că nu avea nici o idee despre cum s-o decoreze, fără ajutorul fostei sale soții. Annie îl asigură că va avea ea grijă de toate și scoase din geantă câteva schițe. La vederea lor, acesta zâmbi. Annie își imaginase apartamentul perfect pentru el, chiar înainte de a-i oferi ocazia să-i spună ce vrea. Se arăta din ce în ce mai încântat atunci când ea îi prezentă fiecare încăpere, i-o descrise și își materializă ideile.

–Ești incredibilă! spuse fericit Jim Watson, care, spre deosebire de Harry Ebersohl, nu se arătă îngrijorat de costuri. Tot ce-și dorea era un apartament cu care să-și impresioneze prietenii și femeile cu care urma să iasă. Mai mult decât atât, Annie avea să-i ofere un cămin. Îi promisese că totul va fi gata în nouă luni. Stăteau împreună pe terasă, privind spre Central Park, când începu să ningă.

El avea patruzeci și cinci de ani și era unul dintre cei mai bogați bărbați din New York. O privi pe Annie cu interes, în timp ce ea îi vorbea despre apartament, fără să observe felul în care era privită. Orice altă femeie singură

de vârsta ei ar fi făcut tot posibilul să-l cucerească, dar ea avea o atitudine strict profesională cu toți clienții. Pentru ea, acesta nu era decât un proiect. Nu acorda nici o importanță faptului că el avea un iaht în St. Bart's și propriul său avion. Era interesată de apartament, nu de bărbat. Annie era prietenoasă, dar foarte oficială în modul de abordare a clienților. El bănuia că era căsătorită sau avea un iubit, dar nu îndrăzni să o întrebe.

Annie plecă la o oră după ce sosise. Îi promisese că-i va trimite schițele în două săptămâni, urându-i sărbători fericite. Era foarte concisă în ceea ce-și dorea și în ceea ce plănuise să realizeze pentru el. Jim îi spusese că urma să plece la Aspen în acea seară, să-și petreacă sărbătorile cu prietenii. După plecarea ei, rămase să privească pe fereastră, la zăpada care cădea peste Central Park.

Când ajunse acasă, Annie găsi apartamentul liniștit și gol, la fel ca în fiecare seară. Era atât de diferit acum, față de perioada când locuiseră copiii acolo. Nu mai călcai pe hainele lui Kate, împrăștiate peste tot prin sufragerie; televizorul lui Ted nu mai era deschis, Liz nu mai alerga de colo-colo, fluturând un ondulator de păr în mână, sau nu mai întârzia atunci când trebuia să ajungă undeva, fără a mai apuca să mai mănânce; frigiderul zăcea aproape gol; mâncărurile vegetariene ale lui Kate nu mai erau risipite pe toată suprafața chiuvetei; nu se mai auzea muzica; prietenii copiilor lipseau și ei; nu mai suna nici telefonul. Casa era goală, ordonată și curată, dar Annie nu se obișnuise cu singurătatea nici după trei ani de la plecarea lui Kate la facultate. Bănuia că golul acesta nu se va putea umple niciodată. Sora ei îi oferise cel mai prețios dar al vieții, dar timpul i-l furase, treptat. Știa că era normal ca ei să crească și să plece, dar tot nu se împăca bine cu ideea și nimic n-o făcea mai fericită decât întoarcerea lor acasă.

Se duse în bucătărie și începu să pregătească cele necesare pentru a doua zi. Tocmai aranjase vesela cea bună pe blatul din bucătărie și se pregătea să așeze masa, când auzi ușa de la intrare trântindu-se, iar camera răsună de zgomotul a ceea ce părea o încărcătură de cărămizi trântită pe podeaua din hol. Tresări la auzul bufniturii, iar când scoase capul pe ușa bucătăriei, o văzu pe Kate aruncându-și rucsacul pe podea, alături de cărțile care zăceau deja acolo. Ținea într-o mână o mapă imensă și stătea acolo, zâmbindu-i lui Annie, îmbrăcată într-o fustă mini neagră, un jerseu negru, cu glugă și cu un craniu roz pe piept, purtând în picioare niște bocanci de armată, argintii, pe care Annie știa că îi cumpărase de la o vânzare într-un garaj. Pe sub fustă purta colanți negri cu dungi albe, care o făceau să arate ca o versiune punk a personajului de benzi desenate Raggedy Ann, iar părul ei scurt, negru-cărbune, era înfoiat pe toată suprafața capului. Chipul ei splendid îi salva însă întreaga înfățișare. Traversă în salturi sufrageria și-și încolăci brațele în jurul gâtului lui Annie, care radia de fericire în timp ce se îmbrățișau. Pentru asta trăise în ultimii șaisprezece ani.

– Bună, Annie, spuse Kate fericită, dându-i un sărut pe obraz, apoi țopăi înspre frigider.

Fericirea de pe chipul mătușii ei spunea totul.

– Cât sunt de bucuroasă să te văd! Ești vegetariană săptămâna asta? o tachină Annie.

– Nu, am renunțat. Îmi lipsea prea mult carnea. Își luă o banană, se așeză pe unul dintre scaunele din bucătărie și-i zâmbi cu drag mătușii sale. Unde sunt ceilalți? o întrebă, în timp ce-și decojea banana și-și îndesa o bucată în gură. Gestul acesta o făcea să arate ca un copil de cinci ani, și nu ca o fată de douăzeci și unu.

– Ted trebuie să ajungă în orice clipă, iar Lizzie vine mâine. Îl aduce pe Jean-Louis cu ea.

Katie nu se arătă impresionată. Se duse să ia un CD din rucsac și-l introduse în aparatul care tăcuse de la ultima

ei vizită. Era un album al formației *Killers*, care n-o surprinse pe Annie, familiarizată cu preferințele muzicale ale nepoatei.

–Mi-am făcut un nou tatuaj, vrei să vezi? întrebă Katie mândră, în timp ce Annie oftă.

–Te mai pot pedepsi la douăzeci și unu de ani? întrebă Annie, iar Katie își ridică mâneca, să-i arate pe antebraț o imagine viu colorată a lui Tweetie.

–Ar trebui să-ți faci și tu unul, o tachină Kate. Știa cât de tare îi displăceau mătușii ei tatuajele. Eu l-am desenat. Am făcut câteva desene pentru un salon de tatuaje, așa că pe acesta mi l-au făcut gratuit.

–Ar trebui să te plătesc eu dublu, ca să nu le mai faci. Cum te vei simți cu Tweetie pe braț la cincizeci de ani?

–Am să-mi fac atunci griji pentru asta, spuse Kate, privind de jur împrejurul bucătăriei familiare, evident fericită că era acasă. Așez eu masa, se oferi ea. Apoi, când Annie se duse în camera de zi să ia o față de masă dintr-un sertar, observă lucrurile lui Kate înșirate peste tot, prin holul de la intrare. Arăta așa cum trebuia. Casa era mult prea ordonată în lipsa lor. Adora dezordinea, zgomotul, muzica, coafura haioasă, bocancii argintii. Era tot ceea ce-i lipsise.

Stăteau împreună la masă când intră Ted, o jumătate de oră mai târziu. Purta un hanorac gros, un pulover gri, jeanși și încălțăminte sport, și venea direct de la școală. Avea părul scurt și era proaspăt bărbierit, un băiat chipeș, cu păr negru și ochi de un gri-deschis. Arăta îngrijit și curat, fără nici o legătură vizibilă cu Katie, cu hainele ei nebunești, cu rândurile ei de cercei și cu noul ei tatuaj cu Tweetie. Fetele cu care ieșea Ted erau mereu blonde cu ochi albaștri și semănau cu mama și cu mătușa lui. Era greu de crezut că el și Katie crescuseră în aceeași casă.

Își îmbrățișă cu drag mătușa și porni apoi televizorul pe un program care difuza un meci de hochei. Nu voia să piardă finalul. Comandară pizza la cină, iar când sosi

comanda, erau cu toții binedispuși și stăteau la povești, la masa din bucătărie. Ted le povesti despre școala de drept, iar Annie le arătă câteva dintre proiectele ei, pe care le adusese acasă în mapa de lucru. Erau foarte reușite și făceau dovada talentului ei. Muzica și televizorul mergeau în același timp. Masa era pregătită pentru Ziua Recunoștinței. Privindu-i pe cei doi tineri din bucătărie, Annie realiză că totul era în ordine în viața ei. La miezul nopții, lucrurile lui Katie zăceau în continuare pe jos în holul de la intrare, iar Annie le adună într-un final și i le duse în cameră. Altădată s-ar fi plâns de asta și ar fi mustrat-o pe Kate pentru dezordinea lăsată. Acum i se topea sufletul văzându-le și era pur și simplu fericită să-i aibă acasă.

capitolul 3

În dimineața următoare, Annie se trezi înainte de răsărit și, mișcându-se în liniște prin bucătărie, pregăti umplutura, o îndesă în curcan, apoi împinse pasărea imensă în cuptor. Verifică încăperea unde aveau să ia prânzul și se declară mulțumită de felul în care ea și Katie aranjaseră masa în seara precedentă. Se băgă din nou în pat pe la ora șapte și hotărî să mai doarmă puțin până se trezeau ceilalți. Știa că Ted și Katie dormeau până târziu.

Annie reuși să mai aţipească vreo două ore, înainte ca prietena ei Whitney să sune și s-o trezească, pe la ora nouă.

–Te-am trezit? Ce norocoasă ești! Băieții m-au înnebunit în ultimele două ore. Au mâncat de două ori deja micul dejun, unul pregătit de mine și altul pe care și l-au pregătit singuri.

Annie zâmbi auzind-o și se întinse în pat. Până și somnul i se părea mai odihnitor când erau copiii acasă. Nici nu-și putea imagina cum ar fi fost viața fără ei. Whitney spunea mereu că, fără nepoții ei, probabil că Annie ar fi fost căsătorită până acum și ar fi avut propriii ei copii. Annie nu era la fel de sigură. Poate s-ar fi concentrat pe carieră. De la Seth încoace nu mai apăruse nici un alt prinț pe cal alb. Cel puțin, nu până acum. Doar câțiva bărbați cu care se întâlnise ocazional, dar de care nu se îndrăgostise. Așa că, în scurt timp, relațiile ei se duseseră pe apa sâmbetei. Avea multe altele de făcut decât să se dedice unui bărbat, iar apariția lor în viața ei interfera mereu cu principalul angajament pe care și-l luase față de copiii surorii sale. Nu fusese loc pentru un bărbat alături de ei.

–Sunt toți trei acasă? o întrebă Whitney.

–Nu, doar Ted și Katie. Liz stă cu iubitul ei.

–E ceva serios de data asta?

Și-ar fi dorit teribil o fiică și o invidia pe Annie pentru cele două fete ale ei. Băieților ei le stătea mintea doar la sport. Își dorise o fiică asupra căreia să-și canalizeze atenția, dar nu îndrăznise să mai încerce, de teamă să nu aibă un al patrulea fiu. Spunea mereu că o asemenea cantitate de testosteron sub un singur acoperiș i-ar aduce sfârșitul. Trei fii și un soț îi erau suficienți.

–Arată ca toți ceilalți, spuse Annie în legătură cu Jean-Louis. Face naveta între Paris și New York, dar Liz lucrează atât de mult, că nu-l vede prea des. E foarte concentrată asupra carierei.

–Oare cu cine-o semăna? o tachină Whitney. Le-ai dat un exemplu execrabil copiilor ăstora. E timpul să le oferi un exemplu sănătos și să-ți găsești un bărbat.

–Îmi scriu mereu numele și numărul de telefon în toaletele publice, dar nu mă sună nimeni.

–Ești groaznică! Fred are un prieten pe care aș vrea să-l cunoști. E un tip tare de treabă. Chirurg. Vino de Revelion. Va fi și el aici.

–Nu e o noapte prea potrivită pentru întâlniri aranjate. În plus, nu vreau să-i las singuri pe copii.

Folosea aceeași placă de ani de zile.

–Glumești? Sunt sigură că vor ieși cu prietenii lor. Nu-și doresc să petreacă Anul Nou cu tine. Cel puțin, așa sper.

–Nu știu ce planuri au, spuse Annie indecisă.

Nu voia să întâlnească un străin de Revelion. Ar fi fost prea deprimant. Annie avusese destule întâlniri aranjate de-a lungul anilor și nici una nu ieșise bine. De ani de zile, prietenii ei încercau s-o cupleze cu tot felul de ratați.

–Ei bine, reține propunerea mea, pentru că te vor abandona în favoarea prietenilor lor, îți garantez. Aș fi uimită

dacă n-ar face-o. Îți poți petrece noaptea dintre ani cu noi.

Whitney și Fred organizau anual o petrecere de Anul Nou, la care Annie nu se distra niciodată. Toți invitații erau căsătoriți, mai puțin ciudații cu care încercau s-o cupleze. Și oricât de tare ținea la Whitney, iar asta se întâmpla de ani de zile, a fi soția unui doctor din New Jersey nu implica neapărat o viață socială captivantă. La petrecerile organizate de Whitney, Annie se simțea mereu nelalocul ei sau ca o ciudată, pentru că era singură la patruzeci și doi de ani. Oamenii pur și simplu nu înțelegeau cât de ocupată fusese în toți acei ani. Iar acum, când copiii crescuseră, era ocupată cu afacerea ei. Nu avea timp să iasă la agățat și nici nu-i mai păsa de-acum.

–Ți-ai ținut promisiunea față de sora ta. Oferă-ți și tu o pauză acum. Vino la noi de Revelion.

–Am să te anunț, spuse Annie nehotărâtă. Avea sentimentul neplăcut că Whitney urma să insiste. Așa făcea de obicei. Și pe cine așteptați pe la voi de Ziua Recunoștinței? o întrebă, încercând să schimbe subiectul și s-o distragă pe Whitney de la viața ei personală inexistentă.

–Ca de obicei. Sora lui Fred împreună cu soțul, copiii și socrii. Gemenii ei îmi devastează casa. Ești norocoasă că ai tăi sunt civilizați și au crescut.

–Crede-mă că-mi este dor de etapa pe care o trăiești tu cu ai tăi, spuse Annie nostalgică, cu un ton al vocii plin de dor.

–Tu ai uitat cum a fost. Să mă ferească Dumnezeu de băieții la vârsta pubertății, spuse Whitney mâhnită, moment în care izbucniră amândouă în râs. Vino să luăm prânzul săptămâna viitoare. Și chiar vreau să te gândești la propunerea mea pentru noaptea de Revelion. E un tip grozav.

–Sunt convinsă, dar chiar nu am timp.

„Și nici dorința de a cunoaște pe încă unul dintre prietenii sinistri ai lui Fred", gândi ea. Pur și simplu,

nu erau distractivi și nu avea nici un motiv să creadă că de data asta ar putea fi altfel. Nu existau excepții. Dacă era să se îndrăgostească de un bărbat, Annie își dorea ca el să fie un om minunat. Altfel, de ce să-și piardă vremea? Luase cu ani în urmă decizia să stea mai degrabă singură acasă decât să iasă cu vreun neisprăvit, doar de dragul de a ieși. În plus, toți se străduiau prea tare de Revelion și beau prea mult, inclusiv Fred. Whitney îl credea un sfânt, ceea ce era drăguț. Dar modelul lui Annie de cuplu ideal erau sora și cumnatul său, care se iubiseră nebunește până în ultimul moment. Nu-și dorea să fie mai prejos, atât din respect față de propria persoană, cât și față de copii. Le povestise multe despre părinții lor de-a lungul anilor, și peste tot prin casă erau fotografii cu Jane și Bill. Le păstrase amintirea vie de dragul tuturor.

Annie se ridică din pat să verifice curcanul, iar câteva minute mai târziu apăru și Ted, în pantaloni de pijama și tricou, având înfățișarea unui copil mare. La cei douăzeci și patru de ani ai lui, Ted era un bărbat frumos, la fel ca tatăl său. Annie constată că friptura arăta bine și începea să capete crustă.

–Ai nevoie de ajutor? se oferi Ted, în timp ce-și umplea un pahar cu suc de portocale, oferindu-i unul și mătușii sale.

–Nu, mulțumesc. Mă poți însă ajuta să-l tai.

–Cum să nu! Mă bucur că sunt acasă. Mă săturasem să împart apartamentul cu trei băieți. Sunt așa de dezordonați.

–Exact ca sora ta, spuse Annie cu un zâmbet trist, în timp ce stăteau amândoi la masa din bucătărie.

–Sunt chiar mai rău decât Kate, o completă Ted zâmbind.

–E de-a dreptul înspăimântător atunci, spuse Annie în momentul în care cea mai tânără nepoată a ei intra în încăpere. Părul ei țepos stătea zbârlit și purta o cămașă

de noapte din flanel, acoperită cu un imprimeu în formă de cranii.

Annie le pregăti celor doi o omletă, apoi stropi curcanul cu grăsime, iar cei doi tineri devorară mâncarea și îi mulțumiră.

–E bine acasă, spuse Kate bucuroasă, iar Annie îi zâmbi, se întinse și o sărută.

–Și mie îmi place, spuse Annie în șoaptă. Locul acesta e ca un mormânt fără voi.

–Trebuie să cunoști pe cineva, spuse Kate pe un ton hotărât, care o făcu pe Annie să își dea ochii peste cap.

–Parcă ai fi Whitney. Vă salută, apropo.

–Și noi o salutăm, spuse Kate liniștită.

Annie apoi observă că o avea tatuată pe Tinkerbell pe celălalt braț.

–Ce e asta? întrebă Ted cu o privire critică, pe care sora sa o cunoștea prea bine. Un omagiu adus lui Disney?

–Ești doar invidios, spuse Katie, așezându-și farfuria în mașina de spălat vase. Cred că Annie ar trebui să-și facă un tatuaj. I-ar schimba complet înfățișarea.

–E ceva în neregulă cu înfățișarea mea? În plus, mi-aș speria clienții.

–Sunt convinsă că le va plăcea la nebunie, insistă Katie. Nu te lua după Domnul Curățenie aici de față. N-ar știi ce-nseamnă să ai stil nici dacă l-ai bate. E blocat în anii 1950. Lasă-te pe mâna lui Beaver.

–Ăsta e chiar mai mișto decât nebunia de desene de pe brațele tale. Ce urmează? Cenușăreasa sau Albă ca Zăpada?

–Cred c-ar trebui să-mi fac un vultur pe piept, spuse Annie gânditoare, iar Katie zâmbi.

–Ți-l desenez eu, dacă vrei. Ai putea să-ți faci un fluture pe spate. Am desenat unul grozav săptămâna trecută pentru salonul de tatuaje. L-au folosit deja două persoane.

–Ți-ai găsit scopul în viață, comentă Ted sec. Maestră a tatuajelor. Pot să pariez că mama și tata ar fi fost foarte fericiți să audă una ca asta.

–Ce știi tu? se răți Kate, iritată de comentariu. Poate că școala ta de drept li s-ar fi părut plictisitoare, având în vedere că erau plini de viață.

–Ar fi fost mândri de amândoi, interveni Annie și stropi din nou curcanul. Probabil c-ar trebui să ne îmbrăcăm.

Era deja ora unsprezece.

–Nu e nici o grabă. Liz va întârzia o oră și va face pe mirata. Așa se întâmplă mereu, comentă Katie.

–Are multe pe cap, o apără Annie.

–Pur și simplu, nu știe să citească ora. Cu cine vine de data asta? întrebă Ted, interesat.

–Cu fotograful cu care se vede. Jean-Louis.

–Aha! Un broscoi. Am cu cine să văd meciul de fotbal.

–Norocosul de tine, își tachină Kate fratele mai mare. Fotbalul american e un sport pentru țărani.

Ted îi aruncă o clipă o privire de criminal, apoi râse. Katie știuse mereu să pună degetul pe rană, chiar de când începuse să vorbească, și nu se schimbase deloc.

Câteva minute mai târziu dispărură cu toții în camerele lor și ieșiră din nou pe la amiază. Ted purta pantaloni largi gri și cravată, iar lui Annie i se păru că semăna incredibil de tare cu tatăl lui. Ca și când ar fi fost clonat. Iar Katie arăta ca o versiune aranjată a ei înseși. Purta o fustă mini neagră, de piele, un pulovăraș negru, căptușit cu blăniță, pe care i-l cumpărase Annie, colanți negri și tocuri înalte. Părul și-l aranjase cu gel, astfel că era și mai țepos, și se machiase, lucru pe care-l făcea rar. Arăta minunat, deși rămăsese fidelă stilului ei unic. Annie purta o rochiță maro de cașmir și pantofi cu toc.

Era aproape unu când Liz intră în apartament. Purta pantaloni negri de piele, o jachetă albă Chanel și pantofi cu tocuri foarte înalte. Părul ei blond era prins la spate

într-un coc lejer, iar în urechi purta o pereche de cercei micuți cu diamant, pe care-i împrumutase de la sesiunea de fotografie și care-i străluceau în urechi. Bărbatul care intră în urma ei arăta ca un boschetar pe care-l adunase de pe stradă. Purta o pereche de tenișI uzați, jeanși găuriți și un tricou negru cu glugă, și el plin de găuri. Părul nepieptănat era prins într-o coadă de cal și avea barbă. Zâmbea și părea relaxat când intră în încăpere și îi oferi flori lui Annie. Avea maniere impecabile, dar înfățișarea sa nu era deloc în armonie cu cea a lui Liz. Aceasta arăta precum unul dintre modelele din reviste, iar el parcă fusese naufragiat timp de un an de zile. Dar accentul franțuzesc adăuga un plus de farmec înfățișării sale. Le sărută pe Annie și pe Katie pe obraji, iar lui Ted îi strânse mâna. Era șarmant și prietenos și, în câteva minute, uitară cu toții cum arăta. Era unul dintre cei mai de succes tineri fotografi din Paris, foarte căutat, în același timp, și în New York. Nu părea să-l intereseze prea mult cu ce se îmbrăca, și nici pe Liz. Ea era evident bucuroasă că se afla în preajma lui, deși Annie își dorea ca nepoata ei să nu fi avut o slăbiciune pentru bărbați cu un astfel de aspect. Rămaseră cu toții în bucătărie până când Ted tăie curcanul, apoi se așezară la masa din sufragerie, unde Kate aprinse lumânările, iar Liz și Annie aduseră mâncarea. Era un adevărat festin. Iar când se ridicară de la masă, abia se mai puteau mișca.

– Cred că a fost cea mai bună masă de Ziua Recunoștinței, pe care-ai pregătit-o până acum, o complimentă Ted pe Annie, făcând-o să radieze de fericire.

Curcanul fusese perfect. Își îmbunătățise de-a lungul anilor talentele culinare, prin multe încercări și eșecuri.

Ted se întoarse spre Jean-Louis și îl invită să urmărească împreună meciul de fotbal. Tânărul fotograf era doar cu câțiva ani mai mare decât Ted, dar cu mult mai sofisticat. În timpul cinei povestise despre fiul său în vârstă de cinci ani. Nu se căsătorise niciodată cu mama copilului, dar

locuiseră împreună timp de doi ani și rămăseseră prieteni. Le povesti că-și vedea băiatul cât putea de des. Plănuia să petreacă Ajunul Crăciunului cu el, urmând să se întâlnească cu Liz la Paris în ziua următoare. Ea avea o sesiune importantă de fotografie cu bijuterii după prima zi a noului an, astfel încât putea să-și petreacă o săptămână cu Jean-Louis între Crăciun și Anul Nou. Annie a fost intrigată să afle despre fiul lui, întrebându-se ce părere avea Liz despre asta, dar constată că pe ea nu părea s-o deranjeze. Era un semn de maturitate din partea lui Liz să se întâlnească cu un bărbat care avea un copil. Nu putea să o oprească nimeni să-și asume astfel de responsabilități, dacă asta își dorea. Annie însă nu era foarte sigură. Liz nu părea să aibă sentimente mult mai serioase în privința lui Jean-Louis decât avusese în trecut în privința celorlalte copii alea acestuia. Același lucru se putea spune și despre el, deși flirta foarte mult cu ea, iar Annie îi surprinsese sărutându-se pasional în bucătărie. Bănuia că relația lor era strict legată de sex și că se bucurau unul de compania altuia. Se simți bătrână văzând toate astea. Și, pentru un moment, se întrebă dacă Whitney nu avea cumva dreptate. Annie lăsase la o parte aspectul intim al vieții ei și uitase complet de el, iar faptul că-și amintea nu o ajuta deloc. Acele jocuri aparțineau tinereții. Se simți ca și cum ar fi avut o mie de ani când îi văzu pe Jean-Louis și pe Liz. Renunțase la propria tinerețe în favoarea rolului de mamă-surogat pentru copiii surorii sale. Chiar și din această perspectivă, alegerea i se părea corectă și nu regreta nimic.

Ted și Jean-Louis se duseră la televizor în living, iar fotograful ridică în slăvi fotbalul european, deși părea să aprecieze și versiunea americană. Din fața televizorului se auziră o serie de huiduieli și de strigăte de bucurie, în timp ce femeile strângeau masa, și Liz le spunea surorii și mătușii sale ce bărbat grozav era Jean-Louis. Kate era înclinată să-i dea dreptate și-i plăcea înfățișarea lui, iar Annie

recunoscu că bărbatul avea un aspect prea dezordonat pentru gusturile ei, dar știa că această înfățișare era la modă. Cunoscuse suficienți prieteni de-ai lui Liz și nu o mai șoca acest lucru, dar nici nu-i plăcea. Prefera stilul îngrijit al lui Ted, și nu aspectul lui Jean-Louis.

Cele trei femei stăteau în bucătărie și povesteau în timp ce spălau vasele, iar când terminară, se sfârșise și meciul de fotbal. Jean-Louis făcu un comentariu în legătură cu mâncarea și spuse că fusese cea mai delicioasă pe care-o gustase vreodată. Apoi îi câștigă lui Katie inima când îi admiră tatuajele. Concluzionară cu toții că fusese o Zi a Recunoștinței perfectă, iar Jean-Louis păru să se simtă de minune în acea atmosferă caldă. O cuceri și pe Annie când îi spuse ce femeie minunată era Liz. Se putea vedea cât de mult o plăcea, ceea ce îi impresionă plăcut pe toți. După plecarea lor, Ted, Annie și Kate văzură un film pe DVD și, aproape de miezul nopții, se duseră la culcare.

Annie veni să-i spună noapte bună lui Kate câteva minute mai târziu și fu surprinsă s-o găsească așezată pe pat, încă îmbrăcată, vorbind la telefon. Discuta pe un ton însuflețit și părea fericită, așa că Annie părăsi discret camera. Se duse să-i spună noapte bună lui Ted, iar acesta o sărută și-i mulțumi pentru acea zi minunată. Părea recunoscător că se afla acasă. Când se întoarse în camera lui Kate, ea terminase discuția telefonică și avea o privire misterioasă. Arăta ca motanul Cheshire[1].

–O nouă idilă? o întrebă Annie.

Nu-i plăcea să-i tragă de limbă pe copii, dar ținea să fie la curent cu ceea ce se întâmpla în viețile lor. Kate aprobă ușor din cap și-și feri privirea.

–Poate.

–Îl cunosc?

–Nu. E cineva de la școală. Nu e mare scofală.

[1] Personaj din romanul *Alice în Țara Minunilor* (1865), de Lewis Carroll, extrem de cunoscut pentru rânjetul lui viclean (n.tr.)

Dar ochii ei spuneau altceva. Kate fusese dintotdeauna foarte discretă și secretoasă, iar relațiile ei fuseseră mai degrabă serioase decât pasagere. Ieșise cu același băiat pe toată perioada liceului, dar se despărțiseră atunci când el plecase la facultate pe Coasta de Vest. Nu mai avusese o relație serioasă de trei ani, dar ceva îi spunea lui Annie că aceasta ar putea fi următoarea. Katie părea visătoare atunci când își sărută mătușa de noapte bună.

–La mulți ani de Ziua Recunoștinței, spuse Annie, sărutându-și nepoata, iar Katie zâmbi.

capitolul 4

Așa cum se întâmpla de ani buni încoace, Annie trebuia să se obișnuiască din nou cu singurătatea, după plecarea nepoților ei, la finalul acelui weekend, de Ziua Recunoștinței. Duminică seara, Ted se întoarse la apartamentul său, iar Kate, la cămin. Casa părea un mormânt, singurul lucru care o mai înveselea fiind doar gândul că ei urmau să se întoarcă să stea împreună cu ea de Crăciun, adică peste o lună. După atâția ani în care trăise alături de ei și pentru ei, bucuria cea mai mare a lui Annie era acum să petreacă împreună cât mai mult timp. Nu-i plăcea să recunoască acest lucru în fața nimănui, nici chiar față de Whitney, dar era adevărat.

A fost o ușurare pentru ea să se întoarcă la lucru luni. Avea patru întâlniri cu clienții, programate într-o singură zi, iar în timpul prânzului trebuia să viziteze și două dintre locurile pe care le amenaja. Abia seara pe la ora opt se întoarse în apartament. Era atât de obosită, încât se uită peste câteva planuri și notițe pe care le luase în timpul întâlnirilor cu clienții, apoi făcu o baie și se duse la culcare. Fiind prea obosită, abia dacă le simți lipsa copiilor, nici măcar nu mai simți nevoia să ia cina și aproape că nu observă camerele întunecate și liniștea din apartament. Era drogul pe care-l folosise mereu pentru a se împotrivi singurătății și durerii: cufundarea completă în muncă.

Lunea de după weekendul cu Ziua Recunoștinței a fost o zi ocupată și pentru Liz. Avusese o ședință foto importantă cu bijuterii pentru numărul din martie și adusese piese semnificative de peste tot din lume. Laitmotivul era primăvara și toate bijuteriile folosite aveau

modele florale, cu frunze și rădăcini, provenite de la cei mai importanți producători de bijuterii și de la câțiva designeri, descoperiți chiar de Liz. La locul unde se realizau fotografiile se aflau trei gardieni înarmați și patru dintre cele mai renumite modele ale lumii, din momentul acela. Una dintre ele acceptase să pozeze nud, acoperită numai de bijuterii, iar fotograful care realiza pozele era și el foarte cunoscut. Se distrau pe platou probând diferite piese și jucându-se cu ele în timpul pauzelor.

Jean-Louis trecu pe-acolo când termină cu propria ședință foto. Liz și colegii ei lucrau peste program.

–Frumos unghi, spuse el admirativ, privind de pe tușă, din dreptul lui Liz. Aceasta purta pantaloni negri strâmți și tricou, părul ei lung și blond fiind prins într-o coadă la spate. Nu era machiată și avea încălțări cu tocuri înalte. O pereche de sandale Givenchy, realizate special pentru ea. Arăta obosită și stresată. Lucrau de la opt dimineața, dar ajunsese la studioul fotografului la ora șase, ca să pregătească cele necesare. De obicei o ajuta o asistentă, dar piesele folosite erau de o valoare atât de mare, încât considerase că era necesar să fie prezentă chiar ea.

Jean-Louis o îmbrățișă și o sărută. Se întâlneau de luni de zile, adesea cu pauze, din moment ce locuiau în orașe diferite și călătoreau amândoi în interes de serviciu. Încercau să se întâlnească în Paris sau la New York o dată sau de două ori pe lună. Părea să funcționeze așa și nici unul dintre ei nu avea timp de un alt fel de relație. Amândoi erau staruri în ascensiune, fiecare în domeniul său.

Visul lui Liz era să ajungă într-o bună zi editor la *Vogue* și știa că mai avea ani buni de muncit pentru asta. Înainte, trebuia să se facă remarcată. Iar reportajele realizate în acest moment reprezentau un pas înainte. Jean-Louis avea și el succes, dar era mai relaxat în munca sa. El îi spunea că ia viața prea în serios, dar Liz fusese mereu așa. Viața devenise foarte serioasă pentru ea într-o duminică de septembrie, pe când avea doisprezece ani. Și de atunci

tratase totul cu seriozitate. Singurul lucru pe care nu-l făcea niciodată era să se relaxeze. Nu lua niciodată nimic de bun și nu se atașa prea tare de nimic. Singurii oameni fără de care simțea că nu ar fi putut trăi erau frații și mătușa ei. Bărbații din viața ei veneau și plecau. Jean-Louis o acuzase de câteva ori că era rece și detașată. Îi spunea Prințesa de Gheață. Nu era așa, dar păstra distanța față de bărbați. Era ușor de înțeles de ce. Îi spusese că-și pierduse părinții, copil fiind, dar nu intrase niciodată în detalii. Nopțile de teroare care urmaseră, coșmarurile pe care le avusese, și pe care încă le mai avea uneori, anii de terapie psihologică necesară ca să depășească pierderea, toate astea nu-l priveau pe el. Tot ce căuta la Jean-Louis erau distracția și faptul că-i plăcea că lucrau în același domeniu. Bărbații cu care ieșea aveau mereu legătură cu domeniul modei. Alți oameni n-ar fi putut înțelege lumea nebună în care trăia și cât de profund implicată era în munca ei. Mătușa Annie avea aceeași pasiune pentru propria muncă și fusese un model pentru ea. O sfătuise pe Liz să-și urmeze visul și să facă tot ce-i stătea în puteri să-l realizeze. Liz încercase mereu să trăiască după aceste reguli și, prin urmare, era extrem de respectată în lumea modei. Ideile sale erau inovatoare, îndrăznețe și originale.

Se apropia miezul nopții când realizară ultima fotografie. Jean-Louis se întorsese deja la apartamentul său, iar Lizzie îi promisese să treacă pe la el când termina. Se auziră aplauze în studio când fotograful făcu ultima poză și se arătă mulțumit de cum ieșise. Fotografiile aveau să fie grozave.

Mai dură încă o oră până ce Liz, împreună cu două asistente, strânseră toate bijuteriile și notară cutiile. Cei trei gardieni înarmați o însoțiră înapoi la birou, unde le puse pe toate în siguranță. Ajunse la Jean-Louis pe la ora două. El asculta muzică și savura un pahar de vin așteptând-o. Stătea gol în sufragerie, cu trupul său

lung, zvelt, splendid, când Liz luă cheia din spatele extinctorului din fața ușii principale și intră. Jean-Louis o ascundea acolo, pentru că o pierdea mereu. Jumătate dintre modelele din oraș știau unde se află acea cheie. Dar, deocamdată, cheia era doar pentru ea. Nu o deranja că petreceau foarte puțin timp împreună, dar ținea ca amândoi să fie fideli unul față de celălalt. Jean-Louis fusese de acord. El nu simțise nevoia unei relații serioase. Mereu când își dorise o femeie nouă, plecase și găsise una. Însă momentan, nici unul dintre ei nu simțea nevoia să plece undeva. Chiar dacă Annie îl considera nepotrivit pentru ea, Lizzie era mulțumită de alegerea ei. Jean-Louis era partenerul perfect în lumea ei plină de ambiții, trepidantă, stilată, și el se simțea la fel de confortabil alături de ea.

Când Liz intră, el zâmbi și ridică în liniște în aer paharul cu vin. După ce se apropie de el, o dezbrăcă de haine, o întinse cu blândețe pe canapea și făcură dragoste. Când terminară, amândoi gâfâiau și se simțeau satisfăcuți.

–Mă înnebunești, îi spuse el fericit, cu capul lăsat pe spate, în timp ce ea își plimba grațios un deget prin barba lui, coborându-l spre gât, apoi mai jos. Nu... spuse el, prinzându-i mâna și zâmbindu-i. Dacă mai facem dragoste o dată, am să mor.

–N-ai să mori, șopti ea și-l sărută unde-i plăcea mai tare. Munceau din greu, jucau dur, iar sexul era grozav. Cu atât mai mult cu cât se vedeau rar. Între ei existau încă emoția, misterul și dorința, care le alimentau focul pasiunii. El nu-i spusese niciodată c-o iubește, iar ea nu era interesată să afle. Nu era pregătită pentru așa ceva și nici nu fusese vreodată până atunci, cu nimeni altcineva. Ținea la el, îl plăcea și se simțea bine cu el, dar, la cei douăzeci și opt de ani ai ei, știa sigur că nu fusese îndrăgostită niciodată. Ceva îi stătuse mereu în cale. Teama de a pierde. În acest fel, nu avea nimic

de pierdut, în cazul în care el ar fi părăsit-o, cu excepția sexului de calitate. I-ar fi simțit lipsa, însă nu-și dorea să retrăiască vreodată agonia sfâșietoare a unei pierderi reale și făcea tot ce-i stătea în puteri să evite asta. Numea genul acesta de relație „intimitate fără durere", deși terapeutul îi spusese că așa ceva nu era posibil. Nici intimitate reală, nici dragoste. Nu există iubire fără risc, spusese el, și tocmai de aceea Liz nu iubise vreodată nici un bărbat. Se dedica relației, dar nu se lăsa niciodată posedată. Iar atunci când simțea că lucrurile nu mai stăteau la fel sau că se apropiau prea tare, pleca mai departe. Răceala ei era o provocare pentru mulți bărbați, chiar și pentru Jean-Louis. Ei își doreau să pună stăpânire pe ea și s-o facă să se îndrăgostească. Dar nu se întâmpla niciodată asta. Sau, cel puțin, nu încă. Se întreba dacă va iubi vreodată, ori dacă ceva din ea murise atunci când aflase că avionul părinților ei se prăbușise. Avea doisprezece ani, iar partea aceea din ea era predispusă la vulnerabilitate și la asumarea de riscuri.

–Sunt nebun după tine, Liz, îi spuse Jean-Louis când începură să facă dragoste din nou, la lumina lumânărilor din apartamentul său.

–Și eu după tine, spuse ea ușor, părul ei blond inundându-i fața precum o perdea, prin care se ivea un ochi mare, albastru, privindu-l pe furiș.

Era bucuroasă că nu-i spusese c-o iubește. Nu voia să facă acest pas. Nici el nu era îndrăgostit de ea, dar o plăcea și o dorea, iar asta era tot ce voia Liz de la el. Îi acoperi apoi gura cu buzele și se sărutară. În final, adormiră îmbrățișați, pe canapea, în timp ce lumânările pâlpâiră și se stinseră ușor. Liz stătea lipită de Jean-Louis și răsufla liniștită în somn.

Lunea de după Ziua Recunoștinței nu a fost una fericită pentru Ted. Era una dintre zilele acelea când toate merg pe dos. Apa fusese oprită în clădirea unde locuia, pentru

niște reparații urgente, și nu putu face duș când se trezi. Colegii lui de apartament terminaseră toată cafeaua și nu cumpăraseră alta. Pierdu două autobuze, apoi un metrou, când încerca să ajungă la școală, astfel că întârzie la cursuri, iar când asistenta universitară le înapoie testele date în săptămâna precedentă, constată că avusese câteva răspunsuri greșite și primise o notă proastă. Colegul din dreptul lui mirosea a transpirație, iar până la sfârșitul cursului era deja cu moralul la pământ, din cauza notei proaste la un test pentru care chiar se pregătise și a locului prost ales.

Tocmai părăsea sala de curs cu o privire posacă pe chip, când asistenta îi făcu semn. Profesorul care preda acest curs în mod normal își luase concediu să scrie o carte, astfel că asistenta îi preluase responsabilitățile timp de un an. Numele ei era Pattie Sears. Era o femeie atrăgătoare, cu un păr lung, ondulat, și purta de obicei jeanși, sandale Birkenstock, cu șosete, și tricouri care-i evidențiau sânii. Observase asta când se plictisea în timpul cursului. Părea să aibă în jur de treizeci de ani și era o femeie sexi, în felul acela sănătos, natural.

–Îmi pare rău de nota de la test, spuse ea înțelegătoare. Contractele sunt criminale, știu.

Ted zâmbi auzind asta.

–Și eu am picat la subiectul ăsta prima dată când am urmat cursul. Unele dintre reguli nu au nici o logică.

–Nu prea. Chiar am învățat pentru test. Va trebui să recitesc capitolele alea, spuse Ted silitor. Pe tot parcursul carierei lui de elev și apoi de student, avusese doar note bune. Exceptând testul ăsta, avea rezultate grozave. Era student în anul doi la școala de drept din cadrul Universității din New York.

–Ai nevoie de ajutor? Uneori ajută să te pregătești cu cineva care te poate ghida. Nu m-ar deranja să te ajut.

Îi anunțase că vor primi un nou test săptămâna viitoare, așa că nu-și dorea încă o notă proastă.

–N-aș vrea să te deranjez, spuse el, părând jenat.

Ea se îmbrăcă cu o haină groasă și-și puse o căciulă de lână pe cap. Avea o fire modestă și prietenoasă. Ted și-o putea imagina cu ușurință tăind lemne și făcând un foc în Vermont sau pregătind o ciorbă din resturi de prin casă.

–Voi reciti capitolele și, dacă simt că nu le-am înțeles, te voi întreba după cursul următor.

–Ce-ar fi să treci pe la mine în seara asta? spuse ea, cu o privire caldă.

Nu voia s-o lase să creadă că nu-i aprecia gestul, dar i se părea ciudat să se ducă la ea acasă. Nu vorbiseră niciodată în afara sălii de curs.

–Copiii mei merg la culcare la ora opt. Ce-ar fi să vii pe la nouă? Putem încheia pregătirea pentru test într-o oră. Am să-ți dau câteva indicații în legătură cu metoda de abordare a contractelor și-ți voi arăta câteva aspecte de bază.

–În regulă, spuse el ezitând, reticent la gândul de a-i invada viața personală.

Ea își notase deja adresa pe o bucată de hârtie și i-o întinse. El observă că locuia în East Village, aproape de universitate, într-un cartier nu prea grozav.

–Ești sigură că nu te deranjează? o întrebă, simțindu-se ca un copil. Avusese o atitudine mămoasă față de el, deși nu părea cu mult mai în vârstă. N-am să stau mult.

–Nu fi caraghios! Odată ce adorm copiii, am tot timpul din lume la dispoziție.

El încuviință din cap și-i mulțumi din nou, bucuros de norocul care-i ieșise în cale. Era ușurat că ea fusese cea care se oferise să-l ajute, pentru că avea nevoie de așa ceva la acest curs. Mai avu un curs după aceea, apoi se duse la bibliotecă să citească și, înainte de întâlnirea cu asistenta universitară, de la ora nouă, se opri să ia cina la un local. Ajunse la locuința ei cu cinci minute mai devreme și, fiindcă afară era ger, intră. Clădirea mirosea a urină, a varză și a pisici. Apăsă pe butonul soneriei

și urcă scările două câte două până la etajul al treilea. Văzând starea în care se afla clădirea, își dădu seama cât de puțin trebuia să câștige un asistent universitar. Se întrebă dacă ar trebui să-i ofere vreun fel de taxă de pregătire pentru ajutorul ei, dar nu voia s-o jignească. Sună la ușă și auzi copiii râzând înăuntru. Se pare că nu se duseseră la culcare la timp, așa că Pattie era agitată atunci când deschise ușa. Purta un pulover roz decoltat, jeanși și era desculță, iar părul ei lung, cârlionțat și blond o făcea să pară mai tânără decât era în realitate. Fetița din spatele ei era copia ei fidelă, în miniatură, cu cârlionți și ochi mari, albaștri.

–Ea e Jessica, spuse Pattie formal, zâmbindu-i. Și nu vrea să se ducă la culcare. A mâncat brioșe după masa de seară, iar acum are energie.

Fetița avea șapte ani și era cel mai drăguț copil pe care-l văzuse Ted vreodată. În timp ce vorbea cu ea, fratele ei, Justin, trecu valvârtej pe lângă ei, „cu viteza luminii", după cum spuse chiar el. Purta o capă în stilul lui Superman peste pijama, iar Jessica era îmbrăcată într-o cămășuță de noapte roz, din flanel, care părea destul de uzată.

–E preferata mea, explică fetița, apoi își urmă mama și pe Ted în sufragerie, unde Justin zbură peste canapea și ateriză pe podea cu o bufnitură puternică.

–Bine, voi doi ați terminat programul pe ziua de astăzi. Eu și Ted trebuie să învățăm împreună și nu-mi pasă câte brioșe ați mâncat, e timpul să mergeți la culcare.

Trecuse deja mai bine de o oră peste ora lor obișnuită de culcare, iar sufrageria era vraiște, cu jucării aruncate peste tot. Apartamentul era mic. Avea două dormitoare, o sufragerie și o bucătărie, iar Pattie îi spusese că stăteau cu chirie. Departamentul responsabil cu locuințele din cadrul universității i-l găsise, iar ea se bucura să-l aibă. Unde mai pui că dădaca locuia la parter și, de la divorț încoace, aranjamentul fusese grozav. Promise că se întoarce

în cinci minute, cât să-i ducă pe copii în pat. Dar, în final, dură o jumătate de oră, timp în care Ted citi manualul despre contracte și făcu o listă cu întrebări pentru ea.

Tocmai încheiase lista când Pattie reapăru. Părul îi cădea pe față în bucle delicate, iar obrajii îi erau îmbujorați după joaca cu copiii.

–Uneori, pur și simplu, nu vor să meargă la culcare, îi explică. Au petrecut Ziua Recunoștinței cu tatăl lor. Avem custodie comună, iar în casa lui nu există reguli, așa că de când s-au întors e o nebunie continuă. Când încep să se liniștească, să se cumințească și să redevină normali, se întorc la el. Divorțul este destul de greu pentru copii, adăugă, în timp ce se așeză lângă Ted și privi lista pe care acesta o alcătuise.

Întrebările erau inteligente și aveau logică, iar ea îi dădu răspunsuri clare pentru fiecare în parte. Îi arătă exemple și răsfoi cartea, pentru a-i indica exact ce anume trebuia să aprofundeze și să memoreze. Îi clarifică unele lucruri, iar o oră mai târziu, Ted se întinse pe canapea, părând incredibil de ușurat.

–Faci să pară totul atât de ușor, spuse cu admirație.

Pattie era un bun pedagog, iar lui Ted îi plăcea stilul ei de abordare. Era o persoană sociabilă, caldă, o femeie inteligentă și, evident, o mamă bună, din ceea ce văzuse. Felul cum își ghemuia picioarele sub ea și îi zâmbea îl ducea cu gândul la Mama Natură. Avea un trup plin, dar părea flexibilă și plină de grație, și-i explică faptul că practica yoga de ani buni. Uneori preda yoga și în particular și-i spuse că făcea tot posibilul să iasă la lumină. Fostul ei soț era artist și nu-și permitea să plătească nici măcar pensia alimentară a copiilor. Ea era cea care ducea tot greul. Ted o admiră pentru sinceritatea și curajul ei. Nu vorbise urât despre fostul soț și părea să fie împăcată cu viața ei, așa cum era; în plus, fusese suficient de drăguță încât

să îl ajute. Simțea că s-ar cădea s-o răsplătească pentru pregătire, dar nu știa cum și nu voia s-o jignească.

Se pregătea să se ridice și să plece, ca să nu deranjeze mai mult decât o făcuse deja, când ea îi oferi un pahar de vin. Ezită pentru o clipă, neștiind cum ar trebui să procedeze. Îl făcuse să se simtă oarecum copilăros și nelalocul lui, iar compania ei îi dădea o stare ciudată. Ca să n-o jignească, acceptă. Ea îi turnă un pahar de vin roșu spaniol, ieftin și apoi își turnă și ei unul.

–E destul de bun pentru un vin ieftin, îi spuse, iar el o aprobă. Vinul era bun și îi făcea plăcere să stea acolo, alături de ea. Își întinse picioarele lungi sub măsuța de cafea, iar ea îl atinse ușor când își așeză paharul pe masă, apoi se întoarse spre el și-i zâmbi. Ești cam tânăr pentru școala de drept, îi spuse cu o voce caldă. Te-ai înscris imediat după facultate? Amândoi știau că astfel de cazuri erau rare – majoritatea studenților lucrau o vreme înainte de a se înscrie la școala de drept.

–Nu sunt chiar atât de tânăr. Am douăzeci și patru de ani. Am lucrat pe un post de avocat stagiar timp de doi ani. Mi-a plăcut la nebunie și așa am hotărât să urmez școala de drept.

–Eu am lucrat ca funcționară pe lângă un judecător specializat în dreptul familiei. Experiența asta m-a convins că vreau să predau. Nu mi-aș dori în veci o asemenea responsabilitate – să distrug viețile oamenilor și să iau decizii în numele lor.

–Eu mi-aș dori să profesez ca procuror federal când mă fac mare, spuse Ted, mai în glumă, mai în serios.

–Ești hotărât. Eu am treizeci și șase de ani și tot ce-mi doresc când o să cresc mare este să fiu fericită și să nu mai fiu nevoită să-mi fac griji în legătură cu banii de chirie. Asta ar fi grozav, spuse ea și mai luă o înghițitură de vin. Privirile li se încrucișară peste pahar, iar în ochii ei se zărea o flacără ce ardea mocnit. Nu știa cum să-i interpreteze privirea, dar îl hipnotiza, ca și când ea ar fi deținut secretul

veacurilor și ar fi dorit să i-l împărtășească. Privindu-l în felul acela, diferența de vârstă dintre ei dispăru complet.

Se lăsă o tăcere prelungă, iar Ted se pregătea să-i mai mulțumească o dată pentru ajutorul oferit, când, fără o vorbă, ea se întinse către el, îi puse un braț în jurul gâtului și-l trase mai aproape. Apoi îl sărută și, când făcu asta, el simți cum buzele și spatele îi luară brusc foc. Nu mai simțise așa ceva înainte. Încercă să se tragă înapoi, dar observă curând că îi era imposibil să se oprească. Era ca și cum s-ar fi aflat sub influența drogurilor. Ea era drogul, iar el voia mai mult. Când se îndepărtară în sfârșit unul de celălalt, simți nevoia teribilă de a se apropia din nou de ea și își strecură o mână sub tricou pentru a-i atinge sânii. Nu părea să o deranjeze deloc, iar mâna ei se așeză blând pe prohabul său, care se umflă la atingere. Simți brusc că o ia razna. Pattie îi zâmbi în timp ce se lipi tot mai tare de el și îl sărută din nou.

–Și copiii tăi? întrebă el, căutându-i în același timp lacom în jeanși și devorându-i gura. Grija pentru copiii ei a fost ultimul gând rațional pe care-l mai avu.

–Au adormit, șopti ea, căci observase liniștea din dormitorul alăturat.

Copiii reușiseră într-un final să-și epuizeze energia, dar Pattie și Ted abia se trezeau la viață, ca și când ar fi fost țintuiți de un curent electric care-i atrăgea unul înspre celălalt. El nu-și putea ține mâinile departe de ea, iar ea îi deschise fermoarul de la pantaloni și-l mângâie.

–Haide să mergem în pat, îi șopti ea și, fără a ezita, el o urmă în dormitor. Era singurul loc unde-și dorea să fie, iar Pattie încuie ușa și îi smulse pur și simplu hainele, în timp ce el i le scoase pe ale ei. Acum nu-și dorea decât să fie înăuntrul ei și nu știa cum să ajungă acolo mai repede, iar când se prăbușiră pe pat, ea îl tachină și-l amăgi până când nu mai putu, înainte de a-l lăsa să o pătrundă. Apoi se întoarse brusc, lăsându-l și pe el să o satisfacă. Ted se simți absorbit într-o altă lume și întors pe dos. În viața lui

nu trăise o astfel de experiență sexuală. Când terminară, era amețit și zăpăcit, și zăcea gâfâind pe podea, acolo unde ajunseseră în final.

–Doamne, Dumnezeule... spuse Ted. Fusese atât de excitat, încât aproape că-i venise rău, iar acum voia mai mult. Ce s-a întâmplat?

Vocea lui părea la fel de răvășită ca ei. Îi aruncă o privire în întuneric și se urcară înapoi în pat. Trupul lui lung și atletic lucea de sudoare la fel și al ei. Formele ei erau generoase și apetisante, și fiecare centimetru din trupul ei era precum o îmbrățișare năvalnică și caldă, un soi de elixir magic, fără de care nu mai putea trăi.

–Cred că i se spune iubire, rosti Pattie ușor, în întuneric. Încercaseră să nu facă prea mult zgomot, ca să nu-i trezească pe copii, iar acum vorbeau în șoaptă. El nu era întru totul de acord cu alegerea ei în privința cuvântului folosit. Nu o cunoștea suficient de bine ca s-o iubească, n-o cunoștea mai deloc, dar fusese cea mai sălbatică partidă de sex pe care și-o putuse imagina vreodată și o experiență pe care știa că n-o va uita.

–Nu sunt sigur că e iubire, spuse el sincer, dar e cea mai bună partidă de sex de care am avut parte în viața mea. Își plimbă o mână pe abdomenul ei și coborî între picioare, pentru a atinge locul care tocmai îl primise cu atâta căldură și-i oferise asemenea bucurie.

–Asta e tot ce-a fost pentru tine? Doar sex? Ea păru dezamăgită, iar el râse ușor în întuneric.

–A fost un fel de explozie la nivel mondial, încercă el s-o descrie. Un fel de Hiroshima a amorului sau Vezuviu, sau ceva asemănător.

Nu mai trăise asemenea senzație până atunci. Își putea doar imagina că așa trebuie să se simtă cei care iau droguri halucinogene, dar el nu încercase niciodată.

–Te-am dorit din prima clipă când ai intrat în sala mea de curs, îi spuse Pattie în șoaptă și, văzând-o în lumina lunii care pătrundea pe fereastra dormitorului, îi păru

dintr-odată o fetiță cu șuvițe ondulate de păr auriu și cu ochi imenși. Era inocentă și dulce, total opusul femeii fatale care-l dusese pe culmile seducției cu doar câteva clipe în urmă. Părea să aibă mai multe chipuri și înfățișări, care îl intrigau și mai tare. A fost surprins să audă că îl remarcase în sala de curs.

–Credeam că nici nu știi cine sunt.

Erau două sute de studenți care frecventau cursul acela, iar Ted nu ieșea niciodată în evidență și stătea adesea în spatele sălii.

–Știam exact cine ești, îi mărturisi ea în timp ce-l săruta pe gât și-i ciupea un sfârc cu degetele.

Se excită mai repede decât s-ar fi așteptat. Fetița inocentă se metamorfoza din nou în zeiță a sexului, iar câteva momente mai târziu se rostogoleau în pat și încercau fiecare poziție spre care îl ghida Pattie, până când nu mai putu rezista, și explodară amândoi violent în același moment. După aceea abia mai puteau vorbi.

–Pattie, ce e asta? spuse el slăbit. Ce-mi faci? Cred că m-ai prins în vraja ta.

–Ți-am spus... Râsul ei răsună precum clinchetul unor clopoței. Asta e iubire...

–Cred că mă va ucide, dacă nu facem o pauză.

Dar ea nu se lăsă; îl excită din nou, îl tachină și-l amăgi, apoi îl aduse la extaz iar și iar. Nu se opriră până în zori, când el adormi într-un final, odihnindu-și capul pe sânul ei, în timp ce ea îi mângâie cu blândețe părul, la fel cum ar fi făcut cu un copil. Adună așternuturile în jurul lui și-l sărută ușor pe frunte. Fusese cea mai grozavă noapte din viața lui.

capitolul 5

Când Ted se trezi a doua zi la prânz, Pattie plecase deja. Pregătise pentru el o ceașcă de cafea, niște biscuiți și un bilet: „Ne vedem la curs. Te iubesc, P." Spre exasperarea lui își dădu seama că pierduse două cursuri în acea dimineață, iar când porni clătinându-se spre bucătărie, simți că abia putea merge. Nu-și dădea seama ce i se întâmplase cu o noapte înainte. Îl fermecase. Avusese asupra lui efectul unei vrăjitoare. Arăta și părea atât de mămoasă și de bună, când, de fapt, cu un sărut, se transformase pe rând într-o tigroaică și apoi în copil. Își spuse că ceea ce se întâmplase nu se mai putea repeta. Era o treabă prea răsuflată să te culci cu profesorul, și totuși, în timp ce-și bea cafeaua, mintea îi rămase numai la acrobațiile făcute cu o seară înainte, și doar gândul la ea îl excită din nou. Simțea că, pentru o clipă, își pierduse mințile.

Făcu un duș și se îmbrăcă, așeză așternuturile pe pat, își luă haina și apoi alergă pe scările clădirii bizar mirositoare. Nici măcar nu-i păsa. Aproape că întârzie la cursul ei, dar apucă să intre ultimul și se grăbi să-și ocupe locul, privind-o cu insistență în timpul orei și amintindu-și evenimentele din noaptea precedentă. Îmbrăcată cu același pulover roz, se întoarse de câteva ori pentru a se uita la el, cu o privire care-l atinse și-i trecu direct prin suflet. Avu erecție pe toată durata cursului și așteptă să-și revină înainte să se ridice de pe scaun. La finalul orei, ea veni înspre el zâmbind și privi în jos. Își simți tot trupul încordându-i-se când îi vorbi. Erau ultimii rămași în sală și, pentru o clipă, avu gândul nebunesc să facă dragoste chiar acolo. Ea îi luă mâna și o apăsă între picioarele ei, peste jeanși. El o prinse apăsat și o privi, mut de uimire. Peste noapte îl transformase în ceva

necunoscut. Simțea că se cunoștea pe sine la fel de puțin cum o cunoștea pe ea.

–Trebuie să fii o vrăjitoare, îi spuse încet, dar ea scutură din cap în semn de negație.

–Nu, sunt doar a ta. Îți aparțin acum, Ted. Rostise acele cuvinte pe un ton atât de simplu, încât l-ar fi emoționat, dacă nu ar fi fost atât de ciudate. Dintr-odată, totul în jurul lui era nou.

–Nu vreau să-mi aparțină nimeni, spuse el sincer, încercând să-și păstreze o fărâmă de normalitate, înainte de a-și pierde capul din nou. Vreau doar să fiu cu tine iar. Se simțea ca un copil în preajma ei, dar atunci când o pătrundea, redevenea bărbat – unul cum nu visase că va fi vreodată. Aceasta era o experiență a vieții lui care trecea dincolo de orice alte evenimente banale de până atunci. Se despărțise de prietena lui cu șase luni în urmă, deoarece nu voia o relație serioasă. Aceasta însă era o lume cu totul nouă, alături de o femeie care era cu mult, mult mai experimentată decât el. Avu o senzație de îmbătare când ea se întinse spre el, îi mângâie cu blândețe umflătura din pantaloni, apoi îl trase să se ridice în picioare. El stătea acum în fața ei, înlănțuind-o cu brațele, agățându-se de ea, precum un copil pierdut în timpul unei furtuni.

–Te iubesc, Ted. O spuse cu asemenea sălbăticie, încât aproape că-l sperie, și începu să se întrebe dacă asta însemna cu adevărat iubirea. Poate ea chiar știa.

–Nu spune asta. Încă nu mă cunoști. Haide să ne cunoaștem și să aflăm ce simțim, de fapt. Încercă să discute rațional cu ea, dar nimic din ceea ce se întâmpla nu avea vreo logică.

–Asta e iubire, îi șopti ea la ureche, iar el era dispus s-o creadă, dacă în felul acesta putea să ajungă din nou în așternutul ei. Haide să mergem acasă, îi spuse în timp ce părăseau sala de curs.

–Și copiii tăi? Își făcea griji pentru ei. Nu voia ca aceștia să își dea seama ce fel de relații avea el cu mama lor și-l sperie gândul că ar putea fi acasă. Uitase, în cele din urmă, de ei în noaptea precedentă, dar nu voia să i se întâmple din nou, pentru că nu i se părea normal.

–Stau cu tatăl lor în seara asta, spuse Pattie cu un zâmbet adolescentin, iar Ted o privi și zâmbi. I-a luat de la școală. Vor sta la el în următoarele două zile.

Era o veste bună pentru amândoi, așa că plecară pe jos spre apartamentul ei și o luară la fugă, întrecându-se, pe scări. El o lipise deja de ușa de la intrare, în timp ce ea o descuia, apoi trântiră ușa, zburară în sufragerie și se prăbușiră îmbrățișați pe canapea. Noaptea petrecută împreună a fost chiar mai sălbatică decât cea precedentă. A doua zi, nici unul dintre ei nu se duse la școală. Amândoi anunțară că erau bolnavi și se iubiră încontinuu. Pattie sugeră că trebuia să ai vârsta lui Ted pentru a putea face dragoste atât de des, dar ea reuși să-i facă față de fiecare dată. În timp ce trupurile lor se răsuceau, se alăturau și se contopeau, nici unuia dintre ei nu-i păsa de vârsta celuilalt. Acum, Ted o dorea doar pe ea.

Când copiii lui Pattie se întoarseră de la tatăl lor, Ted reveni în apartamentul său pentru prima dată după trei zile. Nopțile pe care le petrecuse alături de ea fuseseră asemănătoare fluxului, și era ca și cum ar fi fost aruncat înapoi, pe țărm. Când ajunse în sfârșit acasă arăta de parcă venea după o beție de trei săptămâni. Descoperi cu încântare că nici unul dintre colegii săi de apartament nu era acasă. Nu trecuse pe la școală de trei zile. Pattie îi promisese că-i va da o notă maximă la cursul ei, indiferent de ce ar fi făcut, dar asta nu i se părea corect. Trebuia să reînceapă să participe la cursuri. Și ea se întorsese la școală în după-amiaza aceea.

Îl sună la o oră după ce ajunsese acasă. El stătea întins pe pat, cu ochii închiși.

–Nu mai rezist. Trebuie să te văd. Vocea lui Pattie suna aspru la telefon, iar el zâmbi gândindu-se la ea.

–S-ar putea să fim nevoiți să mergem peste tot precum gemenii siamezi. Cu o zi înainte chiar o dusese până la bucătărie în brațe, el fiind încă adânc înfipt în ea. O hrănise cu struguri și căpșune, o așezase pe blatul bucătăriei și terminaseră acolo. Încercaseră tot ce se putea în ultimele trei zile. Mulțumită lui Pattie, educația lui sexuală era acum finalizată, sau poate doar începea.

–Pot să vin la tine? se auzi vocea ei cuprinsă de disperare.

–Copiii unde sunt? El își făcea mereu griji pentru ei. Nu-și dorea să fie în nici un fel afectați din cauza aventurii sale năvalnice cu mama lor.

–Îi pot lăsa cu doamna Pacheco de la parter pentru câteva ore. Tu ce faci?

–Stau întins în pat. În curând trebuie să se întoarcă și colegii mei, dar poți veni încoace, dacă vrei. Avea camera lui, deși zidurile erau subțiri ca hârtia. Nici nu-i trecu prin minte că vârsta ei ar putea să îi sperie colegii. Din prima seară nu se mai gândise la diferența de vârstă. Sexul nivelase terenul de joacă dintre ei.

Într-o jumătate de oră ajunse la el, după ce îi lăsase pe copii și luase un taxi. Reușise să vină înaintea colegilor lui Ted și făcură dragoste nebunește timp de două ore, după care ea plecă. Nu ieșiră din cameră și nu părăsiră patul nici măcar o clipă. Abia își vorbiră, cu excepția momentelor când erau prea obosiți să mai facă dragoste din nou. Pattie îi spusese că erau suflete-pereche, și el o crezuse. Ce altă explicație ar fi putut exista pentru așa ceva? El nu-și putea imagina alta.

–Ne vedem mâine, rosti ea visătoare când plecă, iar el o sărută. Era atât de epuizat, încât, cinci minute mai târziu, adormi buștean și nu mai apucă să învețe, deși avea multe lucrări de pregătit și își propusese să le termine în seara aceea. Trebuia să recupereze în ziua următoare. Se adunaseră atât de multe acum.

În următoarele două zile, Ted recuperă parțial din munca planificată, dar amândoi se simțeau oribil. Pat avea și ea lucrări de corectat, dar când îi propuse să treacă pe la el pentru câteva ore, Ted nu a fost de acord. Știa că, din nou, n-ar fi fost în stare să se despartă, și avea de învățat pentru examenele finale, care urmau în câteva săptămâni. Îi promise c-o va duce vineri să ia cina împreună la Waverly Inn, așa că așteptau amândoi cu nerăbdare seara aceea. El voia să petreacă o seară obișnuită, să discute la masă și să încerce s-o cunoască, în loc să facă sex sălbatic, nestăvilit, pe fiecare suprafață liberă din apartamentul ei. Își dorea să aibă o relație cu ea și să încerce să afle ce era între ei. Era doar o atracție animalică incontrolabilă sau, așa cum susținea Pattie, putea fi vorba despre dragoste? Ted voia să afle și de aceea dorea s-o ducă la cină și să se poarte cu ea ca un adult civilizat, nu doar ca un maniac sexual turbat. Pattie era impresionată că dorea s-o scoată în oraș, iar copiii stăteau oricum cu tatăl lor în weekend. Având în vedere aranjamentul stabilit privind custodia comună, copiii se plimbau de la un părinte la celălalt, lucru care le oferea lui Ted și lui Pattie timp să stea împreună, dar și un mic răgaz între întâlniri.

Cina de la Waverly Inn începu perfect, cu o masă bună și cu o mâncare delicioasă. Ted comandă vin pentru amândoi. Își etală oarecum intenționat bunele maniere și încercă să-i arate cât de sofisticat era, dar lui Pattie nu-i păsa. Nu-și dezlipi ochii de la el toată seara și erau amândoi nerăbdători să se întoarcă acasă cu mult înainte de desert.

– Poate că nu suntem încă pregătiți să ieșim undeva, spuse Ted când se grăbeau spre casă. Ideea fusese bună, dar pur și simplu nu-și puteau ține hainele pe ei, nu puteau sta departe de pat și nu își puteau ține trupurile dezlipite unul de celălalt suficient de mult, astfel încât să poată lua o cină normală și să se cunoască și altfel. Ted încuie ușa de la intrare în urma lor și nu ajunseră nici

cu un pas mai departe. O întoarse, o întinse cu blândețe pe covor și-i ridică fusta. Ea tremura de nerăbdare, iar el o pătrunse chiar acolo, apoi o duse spre dormitor, unde își înșirară hainele peste tot pe podea. Nu părăsiră apartamentul nici o clipă în următoarele două zile, până când copiii ei se întoarseră acasă. Ted plecă cu doar cinci minute înainte ca fostul soț al lui Pattie să-i lase acasă și se întoarse în apartamentul lui, frânt de oboseală, fericit și dornic s-o revadă.

Annie îl sună pe Ted de mai multe ori în timpul weekendului, dar telefonul său era setat să redirecționeze apelul către mesageria vocală. Le sună într-un final pe Liz și pe Kate, care erau în oraș cu prietenii lor.

–Știți ceva despre fratele vostru? le întrebă ea pe fete. De obicei o suna la un interval de câteva zile, dar nu și în săptămâna care tocmai se încheiase, ceea ce i se părea ciudat. Sper că e bine.

Poate că era bolnav. Nu fusese niciodată prea ocupat ca s-o sune, dar de data aceasta nu știa nimic despre el din duminica de după Ziua Recunoștinței, când fusese la ea. Kate îi spusese că pe ea n-o sunase și nici pe Liz, care adăugase că avusese și ea o săptămână aglomerată. Cu toții fuseseră ocupați, iar programul lor avea să devină și mai aglomerat înainte de Crăciun și în timpul sărbătorilor.

–Sunt sigură că e bine, o liniști Liz. Probabil că e doar ocupat cu școala. Chiar se plângea de asta când ne-am văzut. Școala de drept e foarte grea.

–Poate are o iubită nouă, sugeră Annie, pe un ton melancolic, iar Liz râse.

–Nu cred. După ce s-a despărțit de Meg, a fost foarte atent să nu se apropie prea tare de cineva. Cred că doar școala e de vină.

–Mă gândesc că ai dreptate.

Cele două femei mai discutară câteva minute, iar Liz îi spuse că Jean-Louis se întorcea la Paris în weekend.

Ea urma să zboare acolo, să îl întâlnească în ziua de după Crăciun, să petreacă o săptămână împreună, după care trebuia să se întoarcă la lucru. Încerca să-l angajeze pentru o ședință foto pe care urma s-o realizeze. Ar fi fost amuzant să lucreze împreună, dacă era posibil.

–Devine o relație serioasă? o întrebă Annie, iar Liz râse în semn de răspuns.

–Nu știu cum să o numesc. Nici unul dintre noi nu se vede cu altcineva, deci avem o relație, dar nu ne facem planuri de viitor sau mai știu eu ce. Suntem prea tineri pentru așa ceva.

Annie nu era atât de sigură. Unele femei erau pregătite să se așeze la casa lor la douăzeci și opt de ani. Altele, nu. Lizzie nu era. Iar Jean-Louis nu părea nici el prea dornic să se liniștească. Amândoi erau mulțumiți de viețile lor. În plus, Jean-Louis se pare că nu se simțise prea tânăr să aibă un fiu, din moment ce avea un băiat de cinci ani la cei douăzeci și nouă ai săi. Annie deveni agitată la gândul că avusese vârsta lui Ted când i se născuse fiul. Nici nu-și putea imagina așa ceva. În ochii ei, Ted părea încă un copil. La fel și Kate, la cei douăzeci și unu de ani ai ei. Iar Annie nu o putea vedea pe Liz într-o relație pe termen lung cu Jean-Louis. Pur și simplu nu i se părea că acesta ar fi bărbatul potrivit. Nu era nici mai bun, nici mai rău decât ceilalți bărbați cu care se văzuse Liz. Ea ieșise mereu cu oameni care, la fel ca ea, nu doreau să-și asume angajamente. Annie avea alte visuri în legătură cu ea, de exemplu un bărbat serios, care să-și poarte de grijă. Iar pe Jean-Louis nu și-l putea imagina nici ca fiind tatăl cuiva, nici în rolul soțului pe care-l merita Liz. La douăzeci și opt de ani, nu era rezonabil să nu se gândească la viitorul ei. Annie nu-și dorea ca Liz să sfârșească singură, la fel ca ea. În cazul ei funcționase, dar pentru Liz își dorea mai mult decât atât. Jean-Louis nu era omul potrivit pentru asta. Ted și Kate erau mult prea tineri să se gândească

la parteneri pe termen lung deocamdată. Erau încă niște copii, și studenți pe deasupra, dar Liz era deja adult.

Annie reuși să dea de Ted duminică seara, când acesta se întoarse la apartamentul său, și simți o ușurare când îi auzi vocea, deși părea puțin bolnav.

–Ești bine? Ai răcit?

–N-am nimic. El zâmbi simțindu-i îngrijorarea în glas. Nu putea să nu se gândească cum ar fi reacționat dacă ar fi aflat de Pattie, dar nu era încă pregătit să împărtășească vestea apariției ei în viața lui, astfel că o ținu pentru el. Sunt doar obosit. Am muncit din greu toată săptămâna. Așa și făcuse, însă nu în felul la care se gândea Annie.

–Cel puțin vei avea parte de o mică pauză de Crăciun, spuse Annie cu căldură, lucru care-i aminti lui Ted că discutase săptămâna trecută cu Pattie să-l însoțească la schi după Crăciun. Ea îi spusese că trebuia să discute cu fostul ei soț, să vadă dacă acesta putea lua copiii la el. Ted era nerăbdător să plece împreună în excursie, dacă se puteau ține departe de pat suficient de mult, încât să poată să și schieze.

Annie îi reaminti lui Ted că era bine-venit la cină când dorea și-i sugeră că weekendul care urma ar fi fost perfect, dar primi în schimb un răspuns evaziv. Nu știa de ce, însă avu impresia clară că Ted îi ascundea ceva. Brusc, se gândi din nou dacă nu cumva apăruse o fată în viața lui și zâmbi la gândul acesta, întrebându-se dacă era vorba despre vreo colegă de la școala de drept.

Puțin mai târziu, când se gândi la asta, Ted își dădu seama că nici într-un milion de ani Annie nu ar fi bănuit că el se încurcase cu o asistentă universitară de treizeci și șase de ani, care mai avea și doi copii pe deasupra. În plus, era convins că nu i-ar fi putut dezvălui una ca asta pentru o lungă perioadă de timp. Deocamdată, trebuia să se obișnuiască și el cu ideea.

capitolul 6

Zilele de dinainte de Crăciun au fost, la propriu, complet nebunești. Annie avea cinci construcții la care lucra în același timp, două dintre ele cu date de finalizare imediat după Revelion. Le vizita pe toate cinci zilnic. Ninsese de două ori în săptămâna de dinainte de Crăciun, lucru care făcuse aproape imposibilă orice modalitate de deplasare. Avea de cumpărat cadouri de Crăciun pentru nepoții și asistenții ei, dar și pentru Whitney și copiii ei. Doi clienți noi insistau să se întâlnească cu ea și mai trebuia să pregătească un set de schițe preliminare pentru unul dintre ei. Prevăzuse acest haos din preajma sărbătorilor, dar cu toate astea își făcea griji mereu că nu va reuși să-și finalizeze toate proiectele. Pentru a complica și mai tare lucrurile, clienții ei preferați, soții Ebersohl, o anunțaseră că luaseră decizia de a divorța și că plănuiau să vândă casa cea nouă. Nu era prima dată când i se întâmpla așa ceva, din moment ce reamenajarea sau construcția unei case scotea ce era mai rău din oameni. Era un proces dureros și un prilej ideal pentru o serie de discuții interminabile. Alicia Ebersohl o sunase plângând, să-i spună că Harry depusese actele de divorț. Casa de pe Sixty-ninth Street era un adevărat șantier, lucru care îngreuna vânzarea ei. Annie a fost dezamăgită la aflarea veștii, dar și mai tare o întristă gândul la cei doi.

Liz era aproape la fel de ocupată cu revista. Până la Crăciun, încheiase deja lucrul pentru numărul din martie și începuse treaba pentru cel din aprilie. Încerca să-și pună toate lucrurile în ordine, înainte de a pleca la Paris. Și-i era dor de Jean-Louis. Fusese deosebit de atent față de ea după călătoria la New York, sunând-o de câteva ori

pe zi. Spunea că abia aștepta să o vadă, iar ea era la fel de nerăbdătoare. După ce-și petrecea Crăciunul împreună cu familia, Liz plănuia să plece chiar în ziua următoare. Iar Jean-Louis îi promisese că o va aștepta împreună cu fiul său. Îi pregătise băiatului un trenuleț superb, foarte vechi, care fusese modernizat, astfel încât să poată funcționa pe baterii, iar pentru Jean-Louis cumpărase un ceas foarte frumos.

Ted își petrecu cât mai mult timp cu Pattie, înainte de sărbători. Planul cu excursia la schi căzuse, din cauză că fostul ei soț pleca și el undeva și nu putea lua copiii, astfel că aveau să rămână în New York. Ted plănuia să-și petreacă timpul toți trei, dar bunul-simț îl făcea să respingă ideea de a locui în apartamentul lor pe durata ședерii copiilor acolo. Pattie a fost de acord cu el, deși amândoi făceau un sacrificiu.

Ted avu examenele finale și luă note de trecere, deși mai mici decât în mod normal. Se simți jenat când observă că Pattie îi dăduse nota maximă la cursul ei, deoarece știa că nu o merita.

–E din cauză c-am meritat-o, o întrebă el sincer, sau pentru că avem o aventură?

–Nu avem o aventură, răspunse ea pe un ton blând. Sunt îndrăgostită de tine. Dar, da, nota ai meritat-o.

–Nu sunt prea sigur de asta, spuse el, dar oricum nu avea să scoată nimic mai mult de la ea. Pe de altă parte, Pattie era mereu fermă în a-l corecta atunci când îi vorbea despre „aventura" lor sau despre relația lor sexuală, atrăgându-i atenția că se iubeau. Ted nu pronunțase încă acele cuvinte și știa că, atunci când avea să le spună, femeia respectivă va rămâne în viața lui pentru totdeauna. Până atunci, în mintea lui, ei aveau doar o aventură. Pattie plângea de fiecare dată când îl auzea spunând asta și părea profund rănită de cuvintele lui. El nu dorea s-o lase să creadă altceva, dar nu era sigur dacă ceea ce simțea era dorință sau iubire.

Nu prea mai vorbise cu Annie și cu surorile lui de la Ziua Recunoștinței încoace. Pur și simplu nu mai avea timpul necesar, iar când nu mergea la școală sau nu dormea, era cu Pattie. Ea dorea să știe când o va prezenta familiei, dar Ted îi spusese, pe un ton blând și ferm în același timp, că era prea devreme pentru asta. Ținea la Pattie, dar nu înțelesese încă ce se petrecea între ei. Și mai știa, fără nici un dubiu, că mătușa și surorile sale ar fi fost zguduite la aflarea vârstei ei și a faptului că are copii. Ted nu se simțea încă pregătit să facă față piedicii opiniilor lor. Lucrul acesta o făcea pe Pattie să sufere. Ea îi spusese că nu voia să o țină ascunsă, reamintindu-i chiar înainte de Crăciun că nu se purta corect față de ea. Își dorea să fie partenera lui oficială, nu să o țină ascunsă într-un dulap. Îi spusese că merita mai mult decât atât și se necăji foarte tare când el o anunță că nu vor putea fi împreună de Crăciun. Ted mergea acasă, să stea cu Annie și cu surorile lui, și nu se punea problema s-o invite și pe ea împreună cu copiii. Annie ar fi făcut o criză, căreia nu era încă pregătit să-i facă față. Nu aflase de existența ei, cu atât mai puțin că era o femeie mai în vârstă decât el, care avea și doi copii.

–Și eu ce-ar trebui să fac? îl întrebă Pattie pe un ton plângăreț, când trecu pe la ea în seara de Ajun. Își petrecuse ultima oră plângând că o părăsește. Ce te aștepți să fac eu acum? Să stau, pur și simplu, aici cu copiii mei?

–Ce-ai fi făcut în mod normal, dacă nu ne-am fi cunoscut? Anul trecut ce-ai făcut?

–Copiii au stat cu Hank, iar eu am plâns până am adormit.

Ted se întristă, dar nu se lăsă convins să-și petreacă Crăciunul cu ea. Cel puțin, anul acesta, fostul ei soț nu avea să ia copiii, deci Ted știa că nu va fi singură.

–Am să încerc să încerc să trec pe aici în seara de Crăciun sau în ziua următoare.

–Și mai târziu, în seara asta? întrebă Pattie, ștergându-și ușor ochii.

–Nu pot. Ți-am spus, luăm cina acasă și apoi mergem la slujba de la miezul nopții.

–Înduioșător! Și ce neortodox din partea ta să o lași pe femeia iubită să stea singură acasă!

–Vei fi cu Jessica și cu Justin, îi spuse blând. Nu pot face nimic în privința asta. Mătușa mea n-ar înțelege dacă aș ieși tocmai în seara asta. E tradiția noastră.

Reproșurile ei îl făceau să pară mai rău decât unchiul Scrooge[1].

–Vorbești de parcă ai avea doisprezece ani, se plânse Pattie, apoi păru dezamăgită când Ted îi oferi un pulover superb din cașmir, care-l costase o avere. Nu se exprimă în vreun fel, dar mesajul pe care i-l transmise era că și-ar fi dorit un inel, un fel de inel de logodnă, sau ceva asemănător. Vorbise despre asta de zile bune, oferindu-i indicii concrete, dar Ted simțea că era mult prea devreme. Se întâlneau de doar patru săptămâni și, oricât de mult susținea Pattie că se iubeau, lui Ted încă i se părea că se aflau doar la începutul relației. Era suficient timp pentru inele. El nu avea treizeci și șase de ani ca ea, ci douăzeci și patru, iar asta era a doua relație serioasă din viața lui.

Compromisul la care ajunseră în final a fost ca el să încerce să treacă puțin pe la ea în noaptea de Crăciun, avertizând-o însă deja că nu va putea petrece noaptea acolo, indiferent dacă erau copiii sau nu. Pattie discutase deja să o plătească pe doamna Pacheco să-i ia pe copii să doarmă la ea, în caz că se puteau întâlni, dar Ted o asigură că trebuia să se întoarcă înapoi la apartamentul lui Annie în câteva ore. Altfel Annie ar fi devenit suspicioasă.

–Poate că e timpul să te maturizezi, îi spuse Pattie pe un ton răutăcios. Ți-o tragi ca un bărbat, poate e momentul să începi să te și comporți astfel.

---

[1] Personajul principal din *Poveste de Crăciun* de Charles Dickens – un bătrân zgârcit, care urăște sărbătoarea Crăciunului (n.tr.)

Ted se simți rănit de cuvintele ei, iar ea, la rândul ei, păru bosumflată atunci când o sărută de plecare și îi spuse pe un ton tăios că-i va oferi cadoul când va trece pe la ea în seara de Crăciun. El luă un taxi până la Annie, iar când ajunse acasă, Kate era deja acolo. Când își văzu fratele intrând, îl privi insistent.

–Vai, dar pe cine ești așa de supărat? Te-a ocolit spiritul Crăciunului? Ce i-ai luat lui Annie?

–Un șal de cașmir și o cască de protecție asortată. E chiar drăguță, cred c-o să-i placă.

Nu-i răspunse surorii lui în legătură cu motivul supărării. Era supărat din cauza lui Pattie și a celor spuse de ea, ca pedeapsă pentru că nu putea petrece Ajunul Crăciunului împreună cu ea. Îi displăcea profund s-o lase supărată, dar ea refuza să înțeleagă că, pur și simplu, nu era posibil ceea ce-i cerea. De aceea rămăsese bosumflată și îl tratase cu răceală, atunci când plecase. Îl supărase foarte tare, mai ales atunci când îi spusese să se poarte ca un bărbat.

–Și nu sunt supărat, apropo. Pur și simplu, am avut o discuție în contradictoriu cu un coleg de apartament, înainte de a veni încoace. E un idiot.

Kate nu-i răspunse, dar avu sentimentul ciudat că altul era motivul supărării lui.

–Annie va fi încântată de cască, iar șalul pare și el o idee bună. Îi zâmbi afectuos fratelui ei.

–Tu ce i-ai luat? Pentru o clipă se simțiră ca și când ar fi fost din nou copii, pe vremea când împachetau împreună cadourile pentru mătușa Annie.

–Nu i-am luat nimic, spuse Kate cu o expresie serioasă.

–Serios? Ted păru uimit. Nu-i stătea în fire așa ceva. Kate era mereu foarte generoasă cu toți, în ciuda alocației ei mici, dar era mereu chibzuită în felul cum o cheltuia.

–I-am făcut ceva, spuse ea, iar Ted zâmbi, amintindu-și de vremea copilăriei, când și el îi făcuse lui Annie o masă, într-un depozit de lemn, iar Lizzie îi tricotase un pulover

cu mâneci gigantic de lungi. Annie îl purtase în ziua de Crăciun. Purtase și colierul făcut de ei din macaroane, și orice altceva îi oferiseră.

Kate se duse să-și ia mapa și scoase cu grijă de acolo trei foi mari de desen pictate cu tempera. Le întoarse pe rând una câte una, iar Ted își pierdu respirația de uimire. Uneori uita cât de talentată era sora lui mai mică, la fel ca mama lor. Realizase portrete splendide ale fiecăruia dintre ei, pentru a i le dărui lui Annie, iar asemănarea era absolut perfectă, chiar și autoportretul ei.

–Sunt minunate, Kate, spuse Ted, privindu-le cu atenție de aproape. Erau fără de cusur, dar păstrau în același timp blândețea unui tablou și nu păreau să fie realizate după fotografii. Le făcuse din memorie și fiecare dintre ele era un tablou pe care știa că mătușa lor îl va prețui. Sunt absolut fantastice!

–Sper să-i placă, spuse Kate cu modestie, apoi le așează cu grijă înapoi în mapă. Urma să le împacheteze în noaptea aceea și să le înrămeze ulterior pentru Annie. Și ce-ai mai făcut? îl întrebă ea, fără să-i acorde prea mare atenție, după ce ascunsese picturile și se trântiseră amândoi pe canapea. Annie pregătise bradul de Crăciun, cu toate decorațiunile pe care ei le adorau, o zi și o noapte weekendul trecut.

–Nimic important. Doar referate și examene, îi răspunse.

Privindu-l, Kate își dădu seama că o mințea. Ceva se întâmpla cu el. Intuiția ei feminină îi spunea că era vorba despre o femeie. Abia aștepta să le spună lui Liz și lui Annie. Nu o sunase pe nici una dintre ele de la Ziua Recunoștinței încoace.

–Dar tu? o întrebă Ted, încercând să-i distragă atenția. Ceva piercinguri, tatuaje, bărbați noi?

–Poate, spuse Katie rezervată. Avea și ea secretele ei.

–Așa deci? insistă, părând intrigat. Care dintre ele?

–Poate toate trei, glumi ea.

Ted porni televizorul. Se uitau la *Miracolul de pe strada 34* când Annie ajunse acasă, ducându-și servieta și cele două plase cu cumpărături pe care uitase să le comande de dimineață. În Ajunul Crăciunului luau mereu o cină ușoară, iar în ziua de Crăciun pregăteau curcan, la fel cum făceau de Ziua Recunoștinței. Într-un an, Annie încercase să gătească o gâscă, dar ieșise groaznic, astfel că rămaseră la curcan.

Ted se ridică și cără cele două plase în bucătărie, iar Katie se duse să-și sărute mătușa. Annie arăta epuizată. Fusese la unul dintre șantiere cu o oră mai devreme, pentru a rezolva o problemă între furnizor și clienții ei. Ținea încă sub braț schițele făcute sul, dar le aruncă pe biroul ei înainte de a-și scoate haina.

–Crăciun fericit! le strigă Annie amândurora, după care își scoase haina și puse niște muzică de Crăciun.

Katie o complimentă pentru brad, iar Ted turnă pentru toți trei câte un pahar cu lichior de ouă, o altă tradiție de familie. Annie adăuga, de obicei, un strop de coniac în al ei, dar lui Kate și lui Ted le plăcea simplu, exact așa cum îl beau când erau copii. Vorbeau cu toții însuflețit când intră Liz, cărând trei plase de cumpărături pline cu cadouri. Ea cumpăra de fiecare dată cele mai extravagante cadouri, iar ei le adorau. Liz era într-o dispoziție de zile mari și își urară cu toții sărbători fericite, iar după ce admirară bradul și fredonară melodiile ce se auzeau în fundal, pregătiră împreună cina. Era un Ajun de Crăciun perfect. Liz promisese să rămână acasă până la plecarea spre Paris, iar Annie era încântată să-i aibă pe toți aproape.

Stătură la povești la masa din bucătărie până în jurul orei unsprezece, apoi se pregătiră să plece la slujba de la miezul nopții. Kate îl observă pe Ted vorbind la telefon, când trecu pe lângă ușa deschisă de la dormitorul lui. Și-l auzi lăsând cuiva un mesaj. Părea supărat și arăta îngrijorat când li se alătură în holul de la intrare. Dăduse și ea un telefon când se dusese să-și ia haina, dar mesajul ei fusese

unul prietenos și scurt, în care promisese să mai sune a doua zi de dimineață. Seara aceasta era dedicată familiei și era importantă pentru ei toți.

Luară un taxi către Catedrala St. Patrick, acolo unde mergeau la slujba de la miezul nopții în fiecare an. Annie fu singura care se împărtăși, la fel cum făcea în fiecare an, și o priviră cum aprindea lumânări pentru Bill și Jane. După aceea, îngenunche în fața unuia dintre altarele mai mici, își plecă fruntea și se rugă, iar când se ridică, pe obraji îi curgeau lacrimi. Lui Kate i se umpleau mereu ochii de lacrimi văzând-o acolo. Nu întrebase niciodată, dar știa pentru cine erau lumânările. Părinții ei nu fuseseră uitați, iar Annie se purtase minunat cu copiii, încă de la dispariția lor. Ted o îmbrățișă când Annie se strecură înapoi în strană, iar Kate îi apucă cu blândețe mâna. Liz arăta izbitor de șic, ca de obicei, purtând o căciulă mare, din blană de vulpe albă, și o haină neagră, elegantă, cu cizme înalte, negre, de piele. Îi amintea lui Annie atât de tare de Jane la vârsta ei. Era mai stilată decât fusese mama ei, dar chipul era aproape identic. Iar Annie simțea uneori o durere în suflet când o vedea. Încă îi era dor de sora ei.

Cântară împreună *Silent Night* la sfârșitul slujbei, apoi se plimbară până pe Fifth Avenue și luară un taxi spre casă. Annie le pregăti ciocolată caldă cu bezele, apoi se duseră cu toții la culcare. După ce intră fiecare în camera lui, Annie le umplu șosetele cu mici cadouri simbolice și le scrise scurte mesaje haioase de la Moș Crăciun, prin care le amintea tuturor să-și curețe camerele și să se spele în spatele urechilor, iar pe biletul către Kate adăugă că anul următor va găsi în șosete un băț, dacă își mai făcea tatuaje. Apoi Annie se duse la culcare în apartamentul liniștit, recunoscătoare că toți cei pe care-i iubea cel mai mult pe lume erau acasă și dormeau profund în camerele lor. Era noaptea ei preferată din tot anul. Mai bine de atât nu se putea.

capitolul 7

În dimineața zilei de Crăciun, Annie se trezi cu noaptea-n cap să pună curcanul la cuptor, apoi o sună pe prietena ei, Whitney, așa cum făcea de ani de zile. Își urară „Crăciun fericit", discutară timp de câteva minute, iar Whitney îi reaminti că o așteaptă de Anul Nou pe la ei, însă Annie îi răspunse că nu-și dorea să meargă în New Jersey, în cazul în care vreunul dintre copii și-ar fi dorit să rămână acasă. Nu o deranjase niciodată să stea acasă de Revelion; noaptea asta nu reprezentase prea mult pentru ea și îi displăcea să și-o petreacă alături de oameni care se îmbătau, fără să aibă alături pe cineva pe care să poată săruta la miezul nopții. Lucrul acesta ar fi făcut-o să se simtă chiar mai singură decât dacă ar fi rămas acasă.

–Voi vedea, îi promise Annie lui Whitney. Trebuie să aflu ce planuri au copiii. Lizzie pleacă mâine la Paris, dar ceilalți doi vor fi aici. Din câte știu, nici unul nu și-a făcut alte planuri.

–Ei bine, vino, dacă poți, spuse Whitney cu căldură. Ne-am bucura să fii și tu cu noi... și, încă o dată, Crăciun fericit, Annie! Transmite-le copiilor dragostea mea.

–La fel din partea mea pentru Fred și băieți.

Apoi, Annie aprinse luminițele din brad, ca să aibă un aspect festiv și luminos la trezirea celorlalți. Puțin mai târziu, Kate ieși din dormitorul ei cu o privire somnoroasă, într-un tricou cu imprimeu rock și cu părul ei țepos și zbârlit. Annie observă că purta un mic diamant în nas, pe care nu-l mai văzuse până atunci. Nu spuse însă nimic, dar nu avea să se obișnuiască vreodată cu piercingurile și tatuajele ei.

–Moșul mi-a lăsat un mesaj haios, spuse Kate căscând, și-i zâmbi mătușii ei.

–Serios? Și ce spune? Annie mimă că n-ar ști despre ce era vorba, cum făcea mereu, și cum făcuse mai ales atunci când ei mai credeau încă în Moș Crăciun. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri să păstreze mitul acesta pentru ei. Își dorise ca viața lor să fie plină de toată bucuria și magia pe care o meritau.

–Moșul zice că-i place noul meu tatuaj cu Tinkerbell și că tocmai și-a făcut și el unul. Are pe fund un tatuaj imens reprezentându-l pe Rudolph. Mi-a promis că-mi lasă o fotografie anul viitor. La final, Katie rânji.

–Dar nu asta spune mesajul de la Moșul! ripostă Annie cu o privire dezaprobatoare. Am citit și eu biletul când m-am trezit!

–Ba da, asta spune! insistă Katie și fugi să aducă biletul.

Scrisese și ea unul cu un desen haios pe el, reprezentându-l pe Moșul cu figura lui Rudolph tatuată pe fundul său gol. Annie pufni în râs când Kate i-l întinse, apoi îl lipi cu bandă adezivă pe șemineu, chiar în momentul în care Liz își făcu apariția într-o bluză bărbătească de pijama, ce o făcea să arate sexy, cu picioarele ei superbe și lungi. Annie purta o cămașă de noapte veche, din flanel, și un halat roz, din cașmir. Iar Ted ieși și el, câteva minute mai târziu, în boxeri și tricou. Confortul era cel mai important în dimineața de Crăciun, nicidecum eleganța. Puțin mai târziu, își înmânară cadourile în jurul bradului luminos.

Picturile lui Kate pentru Annie avură un succes imens, iar pentru fratele și sora ei făcuse câte un portret al lui Annie. Realizase și portrete ale părinților lor, după fotografii, dar le lăsase agățate pe peretele din camera ei de cămin. Nu dorise să întristeze pe nimeni aducându-le acasă. Lui Annie îi plăcură la nebunie cele trei picturi superbe ale copiilor, iar Katie îi promise că le va înrăma pentru ea. Annie spuse că va da jos un tablou și le va agăța în sufragerie. Avea lacrimi în ochi când o îmbrățișă

pe Kate. La rândul lor, Ted și Liz au fost teribil de încântați de portretul lui Annie.

Ted avu și el succes cu cadourile oferite, iar Annie își puse imediat pe cap casca personalizată. Liz le oferi lui Annie și lui Kate câte o brățară superbă de aur, iar pentru Ted aduse un ceas Cartier elegant, cu brățară sport de cauciuc, pentru scufundări.

Apoi luară cu toții micul dejun în bucătărie. Liz mâncă o jumătate de grepfrut, ca de obicei, deși era mai slabă ca niciodată. Katie își luă un bol cu cereale, iar Ted pregăti ouă ochiuri pentru el și pentru Annie. Mirosul de șuncă prăjită era delicios, iar curcanul din cuptor devenea din ce în ce mai auriu. Privindu-i cum discutau și râdeau între ei, Annie își dădu seama că avea o viață împlinită. Reușise să crească trei copii, care nu erau ai ei, fără a ști prea bine ce făcea, iar aceștia deveniseră niște adulți minunați, care se iubeau unul pe altul, înfrumusețându-i viața într-un fel cum nu-și imaginase vreodată. În timp ce așeza vasele în mașina de spălat, simți că era teribil de norocoasă și îi mulțumi în gând surorii ei pentru cei trei copii minunați pe care-i moștenise de la ea. Îi umpluseră viața cu dragoste și veselie încă de la început.

După micul dejun, se duseră cu toții în camerele lor. Fiecare avea prieteni pe care dorea să-i sune. Ted închise ușa de la camera lui când o sună pe Pattie, care răspunse de data aceasta, deși părea în continuare foarte supărată. El îi ură „Crăciun fericit".

– Ar trebui să fii aici cu mine și cu copiii, îi reproșă cu tristețe în glas, după care începu să plângă.

– Trebuie să fiu alături de familia mea astăzi, îi explică din nou, dar ea părea să nu înțeleagă, sau poate că nu voia să înțeleagă.

Lui Ted îi era imposibil să fie în altă parte decât acasă într-o astfel de zi. În plus, după doar patru săptămâni, nu era corect din partea lui Pattie să aibă pretenția ca el să-și părăsească familia pentru ea. Îl supărase atitudinea

ei, dar se oferi să meargă s-o vadă mai târziu, în acea după-amiază. Avea cadouri pentru copiii ei, pe care dorea să le ofere. Promise s-o sune înainte să plece spre ea.

–Îți doresc o zi frumoasă, spuse ea, părând în continuare rănită și dezamăgită.

De data aceasta, Ted nu-i mai ceru iertare. Trebuia să înțeleagă că familia era importantă pentru el.

–Te iubesc, Ted, continuă Pattie cu tristețe. Vocea ei avea o tonalitate de parcă și-ar fi pierdut cel mai bun prieten.

–Ne vedem mai târziu, răspunse el.

Încă nu era pregătit să-i spună că o iubea și, cu siguranță, nu avea s-o spună ca pe o scuză că-și petrecea Crăciunul cu surorile și mătușa lui. Era supărat, dar nu se simțea vinovat, și-l deranja posesivitatea pe care o afișa Pattie față de el.

Ted păru mai relaxat când ieși din cameră. Cel puțin, de data asta, Pattie stătuse de vorbă cu el.

–Necazuri în dragoste? îl întrebă Liz ridicând din sprânceană.

Drept răspuns, scutură din cap în semn de negație, surprins că se dăduse de gol și deloc dornic să se deschidă în fața ei.

–Ce te face să spui asta? îi ceru el lămuriri surorii sale mai mari.

–Nu închizi niciodată ușa când vorbești la telefon, doar dacă nu cumva te certi cu vreo fată. Vreo noutate? întrebă ea interesată, dar el neagă din nou, printr-o mișcare a capului.

–Nu, e doar cineva cu care am ieșit de câteva ori.

Își putea imagina privirea de pe chipul ei, dacă i-ar fi spus că femeia cu care se vedea avea treizeci și șase de ani și doi copii. S-ar putea să merg să o văd în după-amiaza asta, anunță el, iar Liz îl aprobă din cap. Ei nu i se părea nimic neobișnuit și oricum trebuia să se întoarcă și ea la apartamentul ei, ca să-și ia câteva lucruri pentru călătorie.

În timp ce discutau, Annie intră în dormitorul lui Katie, ca să-i mulțumească din nou pentru portretele minunate. Le adora, pur și simplu. Observă o carte pe biroul ei, despre cultura și obiceiurile musulmane. Nu era genul de carte pe care Katie ar fi citit-o în mod normal. Nu fusese niciodată o cititoare înfocată, iar gusturile ei mergeau mai degrabă în direcția biografiilor unor artiști contemporani și ale vedetelor rock. Nu prezentase niciodată până atunci vreun interes pentru alte religii, nici chiar pentru a ei.

– Pare interesantă cartea asta, spuse Annie, ridicând-o. Urmezi vreun curs despre religiile orientale? Ne-ar putea ajuta să înțelegem unele dintre conflictele existente astăzi în lume.

– Am împrumutat-o de la un prieten, spuse Katie și îi întoarse spatele.

Apoi Annie se duse în sufragerie, să se alăture celorlalți. Se îmbrăcaseră cu toții frumos pentru masa de prânz, iar Ted purta sacou și cravată, cum făcea de obicei la evenimentele de familie. Annie insistase mereu, pe vremea când erau copii, să se îmbrace corespunzător de sărbători.

Liz purta o rochiță simplă, neagră, de lână, care abia îi acoperea coapsele. Annie era îmbrăcată în rochia ei roșie preferată, de Crăciun, iar Katie apăru un moment mai târziu într-o rochie roșie de piele, cu ciorapi cu personajul Raggedy Ann, bocanci militărești roșii, un pulover alb, pufos; în urechi purta globuri de Crăciun pe post de cercei. Nu se dezmințea, dar le mai dovedi încă o dată tuturor ce artistă talentată era. Pe Annie o impresionase cartea pe care o remarcase la ea în cameră. Îi plăcea să vadă că pe Kate o interesau lucruri și culturi diferite. Kate gândea în felul ei propriu și nu împrumutase niciodată ideile altora fără a le analiza înainte. Era o persoană independentă. Annie încercase să le deschidă copiilor cât mai multe uși cu putință. Nu-și dorise niciodată ca ei să trăiască într-o lume îngustă, limitată. Și îi plăcea teribil faptul că se deosebeau atât de mult unul de altul. Dintre cei trei,

Ted era cel mai conservator, iar Katie opusul. Se gândi că Jane și Bill ar fi fost mândri de ei.

Conversația a fost animată în timpul prânzului de Crăciun. Annie turnă fiecăruia șampanie. Erau cu toții suficient de mari ca să bea, și rareori o făceau în exces, deși Ted avusese momentele sale de imaturitate în timpul primilor doi ani de colegiu. Acum însă crescuseră și deveniseră responsabili.

Liz mărturisi că era nerăbdătoare să plece la Paris și să se întâlnească cu Jean-Louis. Ședința foto pe care urma s-o facă în prima săptămână din ianuarie era extrem de importantă, realizată de un fotograf francez faimos, având ca temă bijuterii grozave de peste tot din Europa. Însăși regina Angliei le împrumutase o bijuterie, pe care Liz plănuia s-o așeze pe copertă. Vorbi foarte entuziasmată despre planurile ei. Doar Ted era puțin mai tăcut decât de obicei, iar Annie simți că îl frământa ceva, dar orice necaz ar fi avut, nu era dispus să discute despre el.

După masă, urmări puțin dintr-un meci de fotbal, apoi se ridică și spuse vag că urma să iasă în oraș, ca să se întâlnească cu niște prieteni. Așteptă să vadă dacă avea cineva obiecții și, cum nimeni nu zise nimic, se duse în camera sa și luă cadourile împachetate pentru copiii lui Pattie. Le cumpărase fiecăruia câte un joc. Nu știa sigur ce anume le plăcea copiilor la vârsta aceea. Lui Pattie îi dăduse deja cadoul, în cazul în care n-ar fi putut ajunge la ei în ziua de Crăciun.

Își puse haina și se aplecă s-o sărute pe Annie, care discuta cu Kate și cu Liz. Avea o înfățișare foarte serioasă. Lăsase cadourile pentru Jessica și Justin la intrare, ca să nu atragă atenția asupra lor.

–Mă întorc în câteva ore, promise el, apoi își luă cheile de pe masa din hol, cadourile pentru copiii lui Pattie și plecă.

–Ce probleme are? le întrebă Liz pe celelalte, iar Katie spuse că n-avea nici o idee. Ei nu-i spusese nimic, deși îl auzise certându-se cu cineva la telefon în camera lui.

–Mie-mi miroase că e vorba despre vreo fată, sugeră Annie calmă. E foarte discret în privința asta.

–Așa e mereu, adăugă Liz, deși toate erau de acord că de data asta părea mai discret decât de obicei.

–Dacă va continua să se vadă cu ea, o va aduce aici într-un final. Poate arată sau se poartă ciudat, sugeră Kate.

–Da, poate are multe piercinguri și tatuaje, o tachină Liz, și toate trei izbucniră în râs. Orice-ar fi pus la cale Ted, știau că le va oferi detalii, atunci când va fi pregătit. Pentru moment voia să păstreze secretul. Annie îi respecta pe copii prea mult ca să încerce să afle despre ce era vorba.

Ted alergă pe scările clădirii unde locuia Pattie cât putu de repede. Promisese că va încerca să ajungă acolo înainte de ora cinci și era deja aproape șase. Dar nu putuse pleca mai repede. Nu dorise să le părăsească pe Annie și pe surorile sale de Crăciun. Tradițiile lor erau importante pentru toți, inclusiv pentru el.

Sună la ușă și, pentru un moment destul de lung, nu primi nici un răspuns. Ted se îngrijoră la gândul că nu-l va lăsa să intre. Îi spusese că va fi acasă. Brusc, se simți ca un copil mic care intrase într-o belea. Era o senzație pe care n-o mai cunoscuse înainte. Fusese dintotdeauna responsabil și cuminte. Annie se supărase de puține ori pe el, iar atunci când se întâmplase, fusese concisă, clară și directă. Răbufnise scurt și nimic mai mult. Nu lungise niciodată povestea, nu-i purtase ranchiună și nu fusese pasiv-agresivă cu nici unul dintre cei trei copii. Pattie părea să-l pedepsească pentru că-și petrecuse Crăciunul cu familia sa. În cele din urmă, îi deschise ușa, cu o privire îndurerată. Era evident că plânsese, iar în clipa când intră în încăpere izbucni din nou în lacrimi și se aruncă în brațele lui. Ted rămase înmărmurit.

–Cum ai putut să mă lași singură astăzi? îi spuse pe un ton acuzator.

Când privi în jur, observă că lipseau copiii.

–Unde sunt Jessica și Justin? o întrebă nedumerit.

–I-am trimis la film cu doamna Pacheco. Am vrut să fim singuri.

–Le-am cumpărat câte un mic cadou, spuse el, așezând cutiile ambalate pe masă. Și nu te-am lăsat singură, Pattie. Ai fost cu copiii tăi, iar eu, cu familia mea. Nu puteam să le părăsesc, pur și simplu.

Părea calm și chibzuit, dar isteria și pretențiile ei îl îngrijorau. Erau de prea puțin timp împreună pentru ca ea să îi ceară atât de mult.

–Așa că mai bine m-ai părăsit pe mine, spuse ea încet.

–Nu te-am părăsit, o corectă el cu fermitate. Și ne vedem de doar patru săptămâni.

–Eu sunt îndrăgostită de tine, Ted. Cuvintele ei l-ar fi convins mai tare, dacă nu le-ar fi spus din prima noapte petrecută împreună. Se atașa din ce în ce mai tare de ea, dar voia să fie sigur că era vorba despre iubire și nu doar despre niște partide grozave de sex.

Se bucură să remarce că purta puloverul pe care i-l oferise, deși nu se arătase prea entuziasmată de cadoul lui, deoarece dorise altceva de la el. Uitase că avea doar douăzeci și patru de ani și că era student, iar ca să ofere cadou un pulover de cașmir făcuse un efort destul de mare. Annie se bucurase teribil pentru șalul de cașmir pe care i-l cumpărase din același loc. Dar Pattie îi dăduse clar de înțeles că-și dorise un inel de logodnă. Numai gândul la așa ceva îl lăsa mut pe Ted. Nu i se părea normal, după doar patru săptămâni. Ea forța prea tare lucrurile și-l făcea să nu se simtă în largul lui. Nici chiar un bărbat de vârsta ei nu s-ar fi simțit pregătit să se miște atât de repede.

În timp ce o privea cu blândețe, Pat îi oferi cadoul din partea ei. În timp ce desfăcea ambalajul, se simți extrem de stingherit să observe că era un fel de cutie pentru bijuterii.

Își pierdu răsuflarea când deschise cutia – era un ceas vechi, superb, de aur, nicidecum genul de ceas pe care l-ar fi purtat el. Purta ceasul Cartier sport, primit de la sora lui, care era mult mai potrivit pentru vârsta lui. Se simți și mai prost să vadă că Pattie îi făcuse un cadou scump.

–Îți place? întrebă Pattie, plină de speranță. A fost al tatălui meu.

–E foarte frumos, spuse el încet, închizând cutia, fără a-l proba, dar nu-l pot accepta. E un obiect foarte prețios și a aparținut tatălui tău. Nu-l poți da, pur și simplu, unuia ca mine.

–Cum să nu? Ce vrei să spui? Părea rănită.

–Abia mă cunoști. Dacă ne despărțim? N-ai vrea să plec cu ceasul tatălui tău. Ar trebui să-l păstrezi și să i-l dai lui Justin, într-o bună zi.

La fel cum ceasul tatălui său îl aștepta pe el, dar nu îl purtase încă. Annie i-l păstra într-un seif.

–Atunci, nu te despărți de mine, spuse Pattie, pe un ton vrednic de milă. Vreau să fie al tău, Ted.

–Nu acum, spuse Ted cu blândețe și îi închise gura cu un sărut. Un moment mai târziu, se întâmplă acel lucru previzibil – hainele lor zăceau aruncate dezordonat pe podea, iar tensiunile din ultimele două zile au fost date uitării. Pasiunea puse stăpânire pe amândoi și se iubiră în neștire, mai întâi pe canapea, apoi în patul ei, contopindu-se cu lăcomie. El nu se mai sătura de ea, iar ea păru atât de disperată în felul de a face dragoste, ca și când ar fi vrut să-l înghită cu totul și să devină o parte din el.

Era deja trecut de zece când sună doamna Pacheco și întrebă dacă îi putea aduce pe copii acasă. Voia să se culce. Pierduseră complet noțiunea timpului, iar Ted încă nu plecase. Se îmbrăcă în grabă și, câteva minute mai târziu, Jessica și Justin sunară la ușă, iar Ted le dădu cadourile de cum intrară în casă. Copiilor le plăcură jocurile, iar Pattie părea din nou fericită și relaxată. Ultimele câteva ore o convinseseră că Ted era încă dependent de ea. Fusese

îngrozită că-l pierduse și-l făcuse să se simtă mizerabil din cauza asta, pedepsindu-l pentru plecarea lui acasă.

–Trebuie să plec, îi șopti el, iar ea scutură din cap.

Ar fi vrut să-l facă să rămână, dar copiii erau acasă, iar el nu dorea să facă nimic nebunesc cu ei acolo. În schimb, le dori un Crăciun fericit, o sărută pe Pattie, își puse haina și porni în grabă pe scări. Voia să ajungă acasă. Nu știa de ce, dar seara aceasta îl întristase. Pat păruse atât de disperată, iar ceasul tatălui ei fusese un cadou prea valoros. Nu-l emoționase gestul, ci îl speriase. Lăsase ceasul de aur pe masa de toaletă din dormitorul ei. Nu erau căsătoriți, nici măcar logodiți, iar el nu știa dacă o iubea. O plăcea mult și voia să fie cu ea, iar sexul era grozav, dar nu-și dorea să devină prizonierul ei, așa cum lăsase să se înțeleagă de multe ori. Luă o gură sănătoasă de aer, apoi făcu semn unui taxi și urcă în el. Pattie fusese mai focoasă ca niciodată, dar, pentru prima dată de când se iubeau, se simțea ușurat să plece de la ea. Nu știa sigur de ce, dar dintr-odată avea senzația că Pattie îl sufoca.

Toată lumea dormea când ajunse acasă. Fusese o zi lungă. După ce plecase Ted, văzuseră un film, apoi Kate și Annie jucaseră scrabble, în timp ce Liz își terminase de făcut bagajele pentru călătoria la Paris. Apoi merseseră la culcare.

Ted intră pe vârfuri. Annie lăsase intenționat luminițele din bradul de Crăciun aprinse. Se așeză pe canapea și îl privi, gândindu-se la locul de unde tocmai plecase. Întâlnirile sale cu Pattie erau extrem de incitante și de intense, dar incandescența pasiunii ei îl istovea uneori. Iar acum nu se putea gândi decât la plăcerea de a fi acasă, în apartamentul unde copilărise, cu oamenii pe care-i iubea. Pattie era precum o fantezie nebunească, de care nu se putea sătura. Ceea ce avea acum în jur era însă real. Rămase în sufragerie, simțindu-se din nou copil, zâmbind în fața bradului de Crăciun, fericit să fie acasă.

capitolul 8

În prima zi după Crăciun, Ted dormi aproape până la prânz. Liz plecase la ora zece, pentru a prinde zborul de la ora treisprezece către Paris, iar Annie era la birou, lucrând la niște schițe pentru apartamentul lui Jim Watson, când intră Kate și întrebă dacă putea aduce un prieten acasă în seara aceea, să mănânce împreună pizza. Era mereu suficient de atentă încât să întrebe dacă putea chema pe cineva în vizită, iar Annie se bucura când își aducea prietenii acasă. Îi primise mereu foarte bine pe oricare dintre prietenii lor.

–Firește. Nu trebuie să întrebi, dar îți mulțumesc oricum. Apoi o privi și-i zâmbi. Asta e vreo nouă idilă, despre care nu mi-ai povestit încă?

–Nu, e doar un amic.

Dar Annie știa mai bine adevărul, după ce fusese părinte-surogat atâția ani de zile. Noii iubiți sau iubite erau mereu anunțați ca amici.

–S-ar putea să mergem la un film sau să stăm aici.

–Faceți cum vreți. Eu am de lucru. Pot rămâne în camera mea.

–Nu trebuie să te ascunzi, îi zâmbi Kate. Nu mai am cincisprezece ani. Nu-mi este rușine de tine.

–Asta e bine de știut. Am fost destul de jenată pentru o clipă.

–Ți-ai îmbunătățit reacția, spuse Katie mărinimos, cu un zâmbet larg.

–Cum îl cheamă?

–Paul. Suntem la aceeași facultate. E foarte talentat. Își dorește să fie artist grafic într-o bună zi, dar e foarte

priceput la obiectele de artă. Părinții lui vor ca el să învețe ceva practic, cum ar fi proiectarea.

–Ce vârstă are?

–Douăzeci și trei.

Lui Annie i se păru o vârstă rezonabilă, așa că aprobă printr-o mișcare a capului.

–Voi fi încântată să-l cunosc. Îmi place când îți aduci prietenii acasă.

Katie o aprobă și se duse în camera ei pentru a-l suna pe Paul. El îi spuse că va veni în jurul orei cinci. După ce termină de vorbit cu el, ieși și Ted din camera lui. Părea extenuat. Aventurile sale sexuale cu Pattie îl oboseau peste măsură. Pattie tocmai îl sunase și-l chemase să ia prânzul împreună cu ea și copiii. În parc, pământul era încă acoperit de zăpadă, așa că-i sugerase o bătaie cu bulgări sau poate să meargă la patinoar după-amiază. Îi plăcuse ideea și acceptase.

Plecă de acasă o oră mai târziu, fără să le anunțe pe mătușa sau pe sora lui unde se ducea. Le spuse doar că se întâlnea cu niște prieteni și nu anunță când se va întoarce. Annie nu se mira și nici n-o deranjă plecarea lui. La douăzeci și patru de ani, nu-i ținea evidența fiecărei ieșiri, iar el trebuia să se simtă liber să plece și să se întoarcă după bunul plac, atunci când stătea la ea.

Katie ieși și ea o vreme. Voia să vadă ce reduceri se făcuseră la magazinele ei preferate și se întoarse la apartament cu puțin înainte de ora cinci. Annie lucra încă la biroul ei, unde-și petrecuse toată după-amiaza. La câteva minute după întoarcerea lui Kate, se auzi soneria de la intrare, iar ea se duse să deschidă. Annie auzi râsete și voci în sufragerie, apoi Katie puse niște muzică. Era formația „The Clash", a căror muzică ea o asculta cu plăcere.

Stăteau acolo de vreo oră când Annie intră în încăpere. Se ducea să-și pregătească o ceașcă de ceai și să-l salute pe musafirul lui Kate. Îi zâmbi tânărului chipeș, care se ridică și-i întinse mâna. Era mult mai politicos

și mai echilibrat decât prietenii obișnuiți ai lui Kate. Se prezentă, dând dovadă de maniere impecabile; unde mai pui că purta jerseu și cravată, lucru nemaiîntâlnit în grupul pe care-l frecventa Kate. Era un bărbat frumos, cu părul de un negru intens, cu pielea de culoarea mierii, iar ochii de cea a onixului. Annie își dădu seama că venea probabil din Orientul Mijlociu sau era poate indian, și brusc își aminti de cartea despre cultura musulmană pe care o văzuse în camera lui Katie. În mod evident, de la el o împrumutase. Și nu-i spusese o vorbă despre el lui Annie, înainte de venirea lui. Se dovedi foarte politicos în felul cum îi strânse mâna. Părea foarte matur pentru vârsta lui și era la ani distanță de prietenii lui Kate de la școala de arte, tatuați și cu piercinguri, care purtau jeanși cu turul lăsat, tricouri rupte și umblau nepieptănați.

Ca o bună gazdă, Annie îi oferi un pahar de vin, dar el zâmbi și spuse că ar prefera un ceai. Era o schimbare bine-venită față de cantitățile vaste de bere pe care prietenii lui Kate le consumau mereu când veneau în vizită.

Cei doi tineri o urmară pe Annie în bucătărie cât timp pregăti ceaiul. Katie își luă o Cola, iar Paul discută puțin cu Annie. În timp ce ea îi servi ceaiul, Paul explică faptul că părinții săi erau iranieni, din Teheran, dar locuiau cu toții în State de când avea el vârsta de paisprezece ani. Spuse că încă mai avea o parte din familie acolo, dar nu-și mai vizitase țara natală de nouă ani, de când plecaseră, și adăugă faptul că atât el, cât și părinții săi erau cetățeni americani. Vorbea fără urmă de accent și părea foarte rafinat și matur și, de asemenea, foarte respectuos în felul cum vorbea cu Annie. Ochii lui Katie străluceau intens de fiecare dată când îl privea, iar inima lui Annie tremura ușor când se uita la ei.

Erau tineri și foarte drăguți, iar Paul era, în mod evident, un bărbat minunat, dar Annie se gândi cu îngrijorare că fiecare dintre ei aparținea unei alte culturi, total diferite. Katie părea îndrăgostită și, dacă era așa, Annie nu putu

să nu se gândească cum anume o vedeau părinții lui Paul pe Katie, cu urechile ei pline de cercei, cu tatuajele și cu felul ei libertin de a fi. Era prea tânără pentru a lua în serios o relație, dar, în cazul în care era cu adevărat interesată, Annie se întrebă dacă părinții lui Paul nu erau îngrijorați. În ceea ce privea originile lor, Katie și Paul veneau din două lumi diferite. Iar Katie părea cu mult mai sălbatică decât era în realitate. Annie se obișnuise cu asta și știa ce copil bun era. Dar, pentru străinii care nu o cunoșteau, aspectul lui Katie ar fi putut provoca un adevărat șoc, mai ales pentru părinții unui băiat atât de politicos și cu un aspect atât de conservator cum era Paul.

Tot ce-și dorea Annie era ca aceasta să fie doar o idilă fericită, și nu o relație stabilă, care i-ar fi supus prea multor încercări. Însă privirea din ochii nepoatei sale spunea cu totul altceva. Annie nu o mai văzuse privind vreun alt băiat în felul acesta. Iar Paul nu era un băiat, era un bărbat. Annie putea vedea cu ușurință tot ceea ce iubea Katie la el, dar asta nu însemna că o relație serioasă, la vârsta lor, avea să fie ușoară. Annie știa că relațiile erau și așa complicate, fără a adăuga contraste extreme și medii atât de diferite din punct de vedere cultural și al tradițiilor. Era oricum suficient de greu să creezi o relație solidă cu cineva crescut într-un mediu asemănător.

Annie încă se gândea la toate astea, când ajunse în camera ei și rămase cu privirea ațintită asupra schițelor de pe birou. Nu știa ce să creadă; era prima dată când o vedea îndrăgostită și își făcea griji pentru ea. Amândoi erau niște oameni buni și nu voia ca vreunul din ei să sufere.

Katie și Paul se uitară la un film pe DVD în sufragerie și comandară pizza. Annie nu-l mai văzu pe Paul înainte să plece. Își închisese în liniște ușa, ca să le ofere intimitate, dar își făcu griji pentru ei toată noaptea și o sună pe Whitney, ca să-i povestească.

–De ce ești așa de speriată? Doar nu se mărită cu el, pentru numele lui Dumnezeu, o mustră Whitney.

Pentru Annie, discuțiile cu Whitney despre copii o aduceau cu picioarele pe pământ. Prietena ei era mereu pragmatică și rațională.

–Dar dacă se mărită cu el? E musulman. Ea e o fată americană extrem de rebelă și complet independentă. Sunt convinsă că și părinții lui trebuie să-și facă griji din această cauză, dacă au cunoscut-o. Căsătoria e suficient de grea, chiar fără să adaugi diferențele culturale și religioase.

–Of, pentru Dumnezeu, nu mai fi de modă veche. Au loc mereu căsătorii interculturale. Și cine spune că se căsătoresc?

Whitney râse de ea și încercă să o facă să vadă lucrurile din alt unghi. Annie și-i imagina deja căsătoriți. Asta era prima poveste de dragoste serioasă a lui Kate.

–În primul rând, din ce mi-ai povestit, pare complet natural. În plus, nu se mărită cu el. Sunt doi copii și frecventează aceleași cursuri. Asta înseamnă că ies împreună, nu că se căsătoresc. Ea are douăzeci și unu de ani, iar el pare inteligent. Ai spus că e chipeș, îmbrăcat decent și foarte bine-crescut. Pare un tip grozav. Nu căuta calul de dar în gură. Pare minunat. Și, dacă vrei să te distrezi, gândește-te la reacția părinților lui când îi vor vedea pe Tweety Bird și pe Tinkerbell tatuați pe brațele ei, ca să nu mai vorbim de cei zece cercei din urechi. Mă îndoiesc că te vor suna mâine să vă pregătiți de nuntă. Ce-ar fi să te relaxezi un pic?

–Și în legătură cu părinții lui îmi fac griji, vreau să spun. Dacă nu vor aprecia omul minunat care este Kate și o vor judeca după aspect, care, trebuie să recunosc, mă sperie uneori și pe mine? Urăsc tatuajele alea. Iar ea e serioasă în privința acestei relații. Simt asta. O cunosc. Pot să-mi dau seama. Citește cărți despre cultura lui, spuse

Annie cu o voce gâtuită. Nu mă deranjează, dar nu sunt de acord dacă o face cu gândul să se căsătorească.

Annie se ambala prea tare. Acum nu se mai gândea decât la viitor și la eventuala dificultate de a face să se integreze cele două lumi.

–Bine, spuse Whitney calmă, la paisprezece ani mi-am dorit să fiu călugăriță, iar fratele meu a vrut să se convertească la iudaism, ca să i se organizeze un bar mitzvah și o petrecere mare, pentru a sărbători evenimentul. Nu s-a întâmplat nimic din toate astea și nu cred că fiica ta s-ar muta în Iran. În plus, e cetățean american. Probabil că nici el nu vrea să locuiască în Iran, din cine știe ce motiv. Asta e casa lui acum.

–Spune că încă mai are rude acolo. Un unchi, o mătușă și mulți verișori. Dacă se întoarce acolo și ea pleacă împreună cu el?

Annie nu voia s-o piardă pentru nimic în lume și cu atât mai puțin s-o știe plecată în altă țară. Katie era tot copilașul ei.

–Eu am o verișoară în Islanda, adăugă Whitney. Nu mă mut acolo. Annie, trebuie să treci peste asta. Te-ai descurcat grozav cu ei, sunt minunați, iar sora ta ar fi mândră de tine, dar sunt adulți. Trebuie să-și trăiască propriile vieți și să facă propriile greșeli. Poate că-ntr-o bună zi unul dintre ei se va căsători cu cineva care ție nu-ți place, dar nu cred că vreunul e pregătit de căsătorie încă, nici chiar Lizzie, iar ea e suficient de matură. Și, dacă i se întâmplă să o dea în bară și face o greșeală imensă, lucru care i se poate întâmpla oricui, în orice cultură, tu tot va trebui să stai și să privești de pe tușă. E viața lor. Tu ai nevoie de o viață a ta. Nu te poți agăța de ei la nesfârșit sau să trăiești prin ei și să-i oprești să facă greșeli. Asta e înțelegerea. Odată ce au crescut, își aparțin lor înșiși, nu nouă. E îngrozitor, și îmi va displăcea profund să trăiesc momentul ăsta cu băieții mei, când vreunul dintre ei va veni acasă cu vreo dementă, dar va fi viața lor

și alegerea lor, nu a mea. Annie, trebuie să-ți faci o viață a ta. Ai sacrificat șaisprezece ani pentru ei, ți-ai îndeplinit promisiunea făcută lui Jane cu vârf și îndesat. Acum, coboară de pe tușă și intră înapoi pe teren. Vreau să-ți găsești un bărbat.

–Dar nu vreau un bărbat. Sunt fericită așa cum sunt. Vreau ca ei să fie fericiți și n-am să tac, dacă își distrug viețile sau fac cine știe ce greșeală prostească.

–Nu-i poți opri, spuse Whitney ferm, iar Annie o urî când o auzi și, mai ales, când recunoscu în sinea ei că avea dreptate.

–De ce nu?

–Pentru că nu avem dreptul acesta. Nu e sănătos nici pentru tine, nici pentru ei. Sunt adulți, fie că-ți place sau nu. Tu ai făcut greșelile tale, lasă-i și pe ei să le facă pe ale lor.

–Ce greșeli am făcut eu? întrebă Annie surprinsă.

–Ai renunțat la viața ta pentru ei, spuse Whitney cu blândețe, iar Annie nu răspunse.

Așa făcuse, dar la momentul respectiv fusese alegerea corectă și nu avea nici un regret. Ultimii șaisprezece ani fuseseră cei mai frumoși din viața ei. Iar cel mai greu lucru cu care trebuia să se obișnuiască acum era acela că rămăsese de una singură. Își făcuse treaba. Era timpul să deschidă colivia și să-i lase să-și ia zborul, chiar dacă astfel Katie ajungea să trăiască undeva departe sau într-o altă cultură. Era alegerea ei și nimeni n-o putea opri pentru că nu avea acest drept. Nici chiar Annie.

–Nu știu dacă pot sta să privesc cu mâinile în sân, spuse Annie cu sinceritate.

–Nu ai altă opțiune, o încurajă Whitney. Treaba ta s-a sfârșit. Își vor conduce propriile vieți, orice-ar fi.

Îi era greu să accepte. Îi era suficient de greu, oricum, să trăiască într-o casă goală. Dar cel mai greu îi venea să-i privească luând decizii care ulterior le-ar fi putut aduce nefericirea.

– Ai fost norocoasă până acum și te-ai descurcat de minune. Nu cred c-o vor da în bară. Iar dacă o vor face, nu-i poți opri. Tot ce poți face este să-i ajuți să adune mai târziu cioburile, dacă te vor lăsa. Iar Katie ar putea fi la fel de nefericită dacă s-ar căsători cu un bărbat din Paris, Londra sau New Jersey.

– Urăsc partea asta, spuse Annie cu tristețe, referindu-se la acțiunile care vor avea un impact asupra viitorului lor.

Riscurile sunt cu atât mai mari, cu cât înaintează în vârstă. Era mult mai ușor când erau mici.

– Nu-i adevărat. Erai teribil de îngrozită că nu procedai cum trebuie cu copiii altora. Dar, pur și simplu, ai uitat.

– Poate că am uitat, spuse Annie tristă. Paul e un băiat bun. Îmi place. Doar că n-aș vrea să ajungă de cealaltă parte a globului, să trăiască în Teheran. Nu vreau s-o pierd.

– Ai puțină încredere în Katie. N-ar vrea nici ea așa ceva. E foarte apropiată de voi și probabil că tot în New York va ajunge să locuiască. În plus, Paul locuiește și el în New York, la fel ca părinții lui. Nu-ți mai imagina că se mărită cu el și se mută de cealaltă parte a globului. Mă înnebunești fără motiv.

Whitney încercase s-o liniștească, iar Annie știa că ceea ce-i spusese era adevărat. Oricât de greu îi venea, trebuia să învețe să trăiască fără ei, și poate că acel moment sosise, indiferent dacă-i plăcea sau nu.

Stătea așezată pe pat, gândindu-se la toate astea când intră Katie. Paul plecase. Avea o privire visătoare pe chip și îi zâmbi cu timiditate mătușii ei. Inima lui Annie se topi când o văzu. Nu mai văzuse pe nimeni atât de îndrăgostit. O astfel de stare o făcea vulnerabilă, în cazul în care lucrurile n-ar fi mers conform așteptărilor ei, iar la douăzeci și unu de ani, aproape nici o idilă nu dura o veșnicie. Ultimul lucru pe care și-l dorea Annie pentru Katie era s-o vadă vreodată rănită sau dezamăgită.

I-ar fi plăcut s-o țină într-un cocon și s-o protejeze pentru tot restul vieții ei.

–E un băiat bun, spuse Annie cu grijă, neștiind ce altceva putea să spună cuiva care părea să plutească pe un nor. Este foarte bine-crescut, inteligent, foarte chipeș și pare a fi un om bun.

–E un om minunat, spuse Katie, sărindu-i instantaneu în apărare, ca și când ar fi avut vreun motiv s-o facă.

–Sunt convinsă, o aprobă Annie cu o voce joasă, aventurându-se înspre ape mai tulburi, dar provine dintr-o cultură diferită de a ta. E ceva la care trebuie să te gândești cu atenție.

Katie o privi cu ostilitate, pregătită să pornească o dispută, lucru de care-i fusese cel mai teamă lui Annie. Nu voia s-o piardă încă în favoarea acestui băiat sau a altuia. Nimeni nu merita acest sacrificiu.

–Ce diferență poate fi? E american. Trăiește în New York și nu se întoarce în Iran decât ca să-și viziteze rudele. Viața lui e aici, la fel ca a mea.

–Asta e bine, dar ar putea avea idei diferite de ale tale. Familia lui nu e una americană, nici rudele sale din Iran. Știu că tu nu crezi asta, dar există o diferență. Dacă te-ai căsători cu el, cum ți-ai crește copiii? Ce așteptări ar avea el sau familia lui de la tine? Te-ai simți mereu ca o intrusă sau ca o străină. Katie, dacă ai intenții serioase în privința lui, trebuie să te gândești și la lucrurile astea. Proveniți din medii diferite și de aceea îmi fac griji pentru tine.

Annie era cât se poate de sinceră, explicându-i îngrijorările sale.

–Nu pot să cred că ești atât de puțin tolerantă. Ce te deranjează? Că are pielea mai întunecată decât a mea? Cui dracului îi pasă?

–Firește că nu. Îmi fac griji că ideile lui sunt diferite de ale tale, poate prea diferite. Este posibil ca și părinții lui să creadă asta despre tine.

–Ești absurdă, spuse Katie cu o privire de sfidare tinerească. Tu nici măcar nu ai un bărbat în viața ta. Și n-ai avut niciodată. Trăiești ca o călugăriță, ce naiba! Ce știi tu despre iubire, despre viața trăită alături de un bărbat?

–Nu prea multe, recunoscu Annie cu lacrimi în ochi. Katie o lovise sub centură. Nu vreau decât să înțelegi în ce direcție o iei. Se aplică în cazul oricărei relații. Mediul din care provin, obiceiurile și tradițiile de familie își spun cuvântul într-o relație, indiferent cât de mult s-ar iubi cei doi. Nu vreau decât ce-i mai bun pentru tine.

Nu răspunse celorlalte acuzații. Nu-i spuse că trăise ca o călugăriță, deoarece crescuse trei copii de la vârsta de douăzeci și șase de ani, iar bărbatul pe care-l iubea atunci o părăsise, din cauză că nu își asumase răspunderea creșterii a trei copii care nu erau ai lui. Nu-i explică nici că nu mai avusese timp să trateze vreo relație cu seriozitate de atunci încoace, pentru că fusese prea ocupată să meargă cu mașina de colo-colo, la ortodont sau la meciuri de fotbal. Nu-i povesti nimic din toate astea, concentrându-și atenția asupra lui Katie și Paul, așa cum trebuia.

–Voi face ce simt că e corect, spuse Katie, privind-o furioasă, iar Annie încuviință printr-o mișcare a capului, amintindu-și de avertismentul lui Whitney, de acum o oră, care-i spusese că erau viețile lor, că aveau dreptul să facă propriile greșeli și că trebuia să le dea drumul. Încerca să o asculte, dar îi era greu. Și cine putea ști că relația ei cu Paul era sau nu o greșeală? Poate că nu era.

–Te iubesc, Katie, spuse Annie ușor, ca răspuns, dar ea ieși furioasă din cameră și trânti ușa. Tot ce-și dorea Annie pentru ea era o viață bună.

În noaptea aceea, Annie stătu întinsă în pat, gândindu-se la Katie și la ceea ce discutaseră. Se întrebă dacă avea dreptate. Poate că nu avea nici un drept să-și dea cu părerea. Paul părea un om bun, ceea ce era probabil suficient. Poate că apartenența lor la două culturi diferite

nu conta, iar ea se înșela. Ce drept avea să-i spună lui Katie pe cine să iubească și cum să trăiască? Poate avea să fie fericită cu el. Cine era ea să emită astfel de judecăți? În plus, Katie avea dreptate în unele privințe. Annie chiar trăia ca o călugăriță. În punctele importante, viața ei de femeie se sfârșise la douăzeci și șase de ani, iar la patruzeci și doi de ani, părea prea târziu s-o reînvie. De dragul lor, renunțase la viața ei alături de un bărbat și nu regreta schimbul. Nu avusese alte relații ca să poată face comparații, iar cunoștințele ei despre cultura iraniană proveneau din lecturi. Nu era viața pe care ar fi ales-o pentru Katie, dar avea dreptul să facă singură această alegere.

În timp ce stătea așa în pat, Annie se gândi și la Ted și se gândi la femeia misterioasă care îl zăpăcise. Păruse năuc pe toată perioada sărbătorilor și dispăruse chiar în noaptea de Crăciun. Nu-l văzuse niciodată comportându-se așa. Cât despre Liz, era convinsă că își pierdea vremea cu bărbați ca Jean-Louis. Liz se distra și se bucura de cariera ei, dar bărbații de teapa lui Jean-Louis nu puteau avea grijă de ea, erau prea preocupați de ei înșiși. Îi era greu să-i vadă pe toți trei maturizându-se.

A doua zi când se trezi, pe Annie o durea capul. Atât Ted, cât și Katie ieșiseră deja, și nici unul dintre ei nu-i lăsase vreun bilet în legătură cu planurile lor pentru ziua respectivă. Știa că la vârsta lor nu-i mai datorau explicații, și că nu avea nici un drept să le pună întrebări. Cu gândul la cei doi, Annie își pregăti un ceai și ieși să se plimbe. Whitney o sună pe telefonul mobil, iar ea îi povesti despre discuția avută cu Katie în seara precedentă.

– Trebuie să-și apere relația, indiferent de ceea ce crede cu adevărat. Nu poate recunoaște în fața ta că ai dreptate, altfel va începe și ea să-și pună întrebări. Nimeni nu vrea să recunoască faptul că nu e sigur de ceea ce face. E mai ușor să ataci. În plus, să spui ceea ce crezi nu e un lucru chiar atât de rău. Katie știe că ești bine intenționată.

Așa că acum stai deoparte și las-o să acționeze singură. Mai distrează-te și tu. Vii încoace de Revelion? Ți-ar prinde bine să ieși din casă o seară.

–N-aș vrea să-i las baltă de Anul Nou.

–Alo! Tu glumești? Am mai discutat despre asta. Te vor lăsa ei baltă pe tine. Sunt mari acum. Și-au făcut planurile lor. În plus, vreau să te prezint prietenului lui Fred. E un tip grozav.

Când Whitney îi spunea toate astea, Annie își aminti de comentariul lui Katie din seara precedentă, referitor la faptul că trăia ca o călugăriță. Avea patruzeci și doi de ani, nu nouăzeci și cinci. Poate că Whitney și Katie aveau dreptate. Cel puțin, trebuia să încerce. Nu voia să sfârșească singură și mai avea patruzeci sau cincizeci de ani de trăit, așa că un partener de viață ar fi fost bine-venit.

–Bine, am să vin, spuse Annie, cu entuziasmul unui om care tocmai acceptase să-i fie scos ficatul pe nas.

–Minunat! Whitney părea încântată. Poți rămâne peste noapte, ca să nu conduci singură, la întoarcere. Dacă mă gândesc mai bine, acesta ar putea fi începutul unei idile fierbinți și al unei vieți complet noi pentru tine. Tipul acesta are să-ți placă la nebunie.

Trecuseră ani buni de când Annie nu mai acceptase să meargă la o întâlnire aranjată, deci suficient de mult încât să nu-și mai amintească ce dezamăgitor putea fi. Cel puțin, avea ceva de făcut de Anul Nou. Whitney avea dreptate. Copiii își făcuseră, probabil, planurile lor.

Annie nu-i întâlni pe Ted și pe Katie decât a doua zi și le spuse amândurora că va merge la Whitney și la Fred în seara de Anul Nou. Dacă ei ar fi obiectat, era pregătită să anuleze totul, dar, așa cum prevăzuse Whitney, amândoi îi spuseră că își făcuseră planuri cu prietenii lor. Annie nu mai scoase o vorbă despre Paul în fața lui Katie. Spusese oricum destule, iar Katie era încă supărată pe ea în seara de Anul Nou, când Annie plecă înspre New Jersey.

capitolul 9

Annie ajunse la casa din Far Hills a lui Whitney și Fred pe la ora șase. Traficul fusese destul de lejer, așa că nu făcuse mult. Își adusese o rochie neagră, simplă, de seară și o agățase pe mânerul de deasupra ușii din spate. Cei trei băieți ai lor jucau baschet în curte. Aveau paisprezece, șaisprezece și, respectiv, șaptesprezece ani și toți trei semănau cu Fred, cu pistrui și păr roșcat. Toți erau împătimiți ai sportului, la fel ca tatăl lor, iar cel mare era în plin proces de înscriere la facultate. Își dorea să meargă la Duke și să urmeze medicina, la fel ca tatăl său. Băieții îi făcură cu mâna când ajunse.

Fred era chirurg ortoped și se descurcase bine. Nu era genul de bărbat pe care Annie l-ar fi ales, dar Whitney era fericită și ducea o viață bună cu el. Era extrem de orgolios și se supraaprecia de când îl știa, dar era un tată și un soț bun, aducea bani frumoși în casă și era un om responsabil. Annie îl respectase mereu pentru asta.

După ce intră în casa lor și Whitney o îmbrățișă, Annie observă că masa era așezată frumos, cu veselă de cristal și tacâmuri de argint, pretutindeni fiind presărate flori albe și panglici argintii. Seara părea mai pretențioasă decât se așteptase.

–Câte persoane ați invitat? întrebă Annie, agitată.

Știa că mare parte dintre prietenii lor, puțini la număr, erau căsătoriți și locuiau în Far Hills, mulți fiind medici, ca Fred. Mereu se simțise ciudat în mijlocul lor, ca o intrusă sau așa ceva. Încercă să nu se gândească la asta de-acum.

–Vom avea douăzeci și patru de musafiri, răspunse Whitney, ajutând-o să-și ducă lucrurile în cameră. Era

o cameră de oaspeți minunată, iar Whitney se gândise la fiecare detaliu. Ce făcea Katie când ai plecat?

–Era încă supărată. Abia am văzut-o în ultimele câteva zile. A spus că și-a făcut planuri cu prietenii. Nu am întrebat, dar probabil că este cu Paul.

–Va fi bine, spuse Whitney. Ia-ți o zi liberă. Distrează-te și tu în seara asta. Oaspeții ajung la șapte. Ne vom așeza la cină în jur de opt sau opt și jumătate. Annie nu avea prea mult timp la dispoziție pentru a se pregăti. Se scufundă câteva minute în cadă după plecarea lui Whitney și își promise că va face un efort și se va integra în atmosferă.

Annie își uscă părul și-l prinse într-un coc franțuzesc, se machie cu grijă, apoi se îmbrăcă cu rochia neagră. În picioare își puse o pereche de sandale cu toc înalt și cu aplicații din pene, pe care Lizzie i le cumpărase de la Paris. Își luă și cerceii cu diamant pe care și-i cumpărase singură. Se privi în oglindă înainte de a părăsi încăperea și decise că nepoata sa expertă într-ale modei, Lizzie, ar fi fost de acord cu ținuta ei. Avea un plic negru de satin în mână. Când sosiră primii oaspeți și păsiră în sufragerie, Annie arăta aranjată și sofisticată. Era un cuplu cu care se mai întâlnise înainte. El, chirurg ortoped, la fel ca Fred, iar soția lui, prietenă de-a lui Whitney, cu copii de aceeași vârstă; își aminti că mereu beau puțin cam mult.

Cei doi o priviră pe Annie când păși în încăpere, iar soția nu-și putu reține privirea aceea îngâmfată, condescendentă, pe care unele femei căsătorite le aruncă celor singure, ca și când le-ar compătimi. Annie nu și-ar fi schimbat viața cu a ei pentru nimic în lume, dar discută amabil cu ei, în timp ce alți oaspeți continuară să sosească. Până la ora opt ajunseseră cu toții. În suburbii, oamenii ajungeau la timp, spre deosebire de orașe, unde toată lumea întârzia. Încă nu-și dădea seama care anume era partenerul ei. Toți bărbații din încăpere aveau abdomene proeminente și păreau de vârsta a doua, iar majoritatea femeilor erau ușor supraponderale. La fel

și Whitney, deși era cât Annie de înaltă și arăta bine. Annie bănuise mereu că acele kilograme în plus se datorau faptului că majoritatea femeilor beau cam prea mult vin. Annie avea cea mai suplă siluetă din încăpere. O intrigă faptul că femeile o ignorau, iar bărbații stăteau în grupuri, discutând despre afaceri sau despre subiecte legate de medicină. Bărbații se purtau ca și cum femeile nu existau, iar femeilor nu părea să le pese și vorbeau despre cumpărături, tenis sau copiii lor.

–L-ai văzut? o întrebă Whitney din mers, când Annie trecu pe lângă.

Deși era ocupată cu oaspeții, o prezentase câtorva persoane, căsătorite însă. Annie își dădu seama că ea și partenerul său erau probabil singurele două persoane neînsoțite din încăpere, dar nu-l observase încă. Tot ce știa de la Whitney era că avea cincizeci și doi de ani, era chirurg, conducea un Porsche și era divorțat. Ar fi fost greu de identificat după această descriere, cu excepția situației în care l-ar fi văzut coborând singur din mașina sa.

Femeile din încăpere purtau rochii de cocktail sau de seară, iar bărbații erau la costum, dar nimeni nu arăta prea sofisticat, deși păreau cam prea gătiți. Abia cu cinci minute înainte să se așeze la masă, Whitney îl aduse și i-l prezentă pe Bob Graham, bărbatul pe care ținea morțiș să i-l prezinte lui Annie. Atunci când îl văzu, inima i se opri în loc. Făcea parte din categoria de bărbați cu care avusese întâlniri nereușite, iar el o privea ca pe o bucată de carne. Îi spuse imediat că e chirurg, că s-a specializat pe transplanturi de inimă și plămâni, și arăta de parcă aștepta aplauze. Avea un aspect atletic, dar, cu toate astea, avea burtă și mai multe straturi de grăsime sub bărbie. Își făcuse niște implanturi foarte proaste de păr, cu un an înainte de divorț. Annie ar fi preferat să fie chel, dar își aminti să fie de treabă și să-i acorde bietului om o șansă. Dacă era cel mai cumsecade om de pe planetă, dar avea implanturi de păr nereușite? Ar fi meritat să-i accepte părul, dacă era

un om minunat, și poate chiar era. Sau fascinant. Sau amuzant. Sau extrem de inteligent. Orice era posibil. Îl observă cum îi privi intens cerceii cu diamante și trecu la subiect.

–Ești divorțată? Așa presupuse el, văzând-o singură la vârsta ei.

–Nu. Nu m-am căsătorit niciodată, spuse ea, zâmbindu-i și întrebându-se dacă asta o făcea să pară indecentă sau ratată.

–Frumoși cercei. Fostul tău iubit trebuie să fi fost un tip foarte generos.

O surprinse comentariul, mai ales că nu avusese niciodată un iubit care să-i fi cumpărat altceva decât o cină sau o eșarfă.

–Mi i-am cumpărat singură, îi spuse zâmbindu-i, în timp ce Whitney îi direcționa spre sufragerie, ca pe o turmă de oi, unde chirurgul de inimă și plămâni se așeză lângă ea. O ignoră cu desăvârșire în prima parte a cinei, timp în care discută cu doi bărbați de cealaltă parte a mesei despre cele mai recente operații pe care le realizase, precum și despre politica internă a spitalului. Bărbatul din stânga ei stătea cu spatele la ea și era prins într-o conversație serioasă cu femeia de lângă el. Ajunseseră deja la desert când chirurgul de inimă și plămâni se întoarse din nou spre ea, ca și cum tocmai și-ar fi amintit de prezența ei. Se aștepta s-o întrebe cu ce se ocupa, din moment ce îl ascultase toată seara povestind despre profesia lui.

–Îmi construiesc o casă în Insulele Cayman, spuse el, total ieșit din context. Am deja o moșie în Montana, dar am avut nevoie de o reședință într-un paradis fiscal. Acum îmi țin vasul acolo. Ai fost vreodată în St. Bart's?

–Nu, nu am fost, spuse ea zâmbind. Am auzit că e frumos.

–Tocmai am vândut o casă acolo. Mi-am dublat investiția în doi ani.

Annie nu știa ce anume să răspundă la o astfel de afirmație și era fascinată de faptul că încă nu o întrebase cu ce se ocupa sau nimic altceva în legătură cu ea. Vorbea numai despre el.

–Recent m-am întors din Kenia, unde am fost la safari cu copiii mei, de Crăciun. Anul trecut ne-am dus în Zimbabwe. Mi-a plăcut mai mult în Kenia.

Făcea o conversație ușoară, de fapt, monologa. Nu-i puse întrebări, nu îl interesară părerile ei, experiența ei de viață, vacanțele sau ocupația ei.

–Am făcut niște fotografii grozave cât am stat acolo.

De asemenea, nu era interesat de evenimentele din lume, ci doar de cele care-l priveau pe el. Annie îl asculta stupefiată.

Whitney îi zâmbi de cealaltă parte a mesei. Părea că băuse destul de mult, la fel ca toți ceilalți. Cina fusese grozavă, oferită de cel mai priceput furnizor din Far Hills, dar nimănui nu părea să-i pese. Nu discutau decât despre vinuri. Fred scosese ce avea mai bun, fiind un bun cunoscător. La fel ca Bob. Îi mai spuse despre pivnițele cu vinuri pe care le avea acasă și care erau aprovizionate cu cele mai bune vinuri franțuzești. Apoi, îi povesti despre vasul său și despre dimensiunea lui uriașă, despre tablourile grozave de pe vas, menționând că o parte dintre ele i le dăduse fostei sale soții. Terminară cina și părăsiră masa, Annie nu apucase nici măcar să deschidă gura. Bărbatul din stânga ei își ceru scuze, când se ridicară, pentru că nu îi adresase nici un cuvânt, în schimb, Bob se îndepărtă, pur și simplu, ca să discute cu Fred și cu alți câțiva colegi.

Se simțea precum omul invizibil în acea încăpere. Femeilor le era teamă de ea pentru că era mai suplă, mai bine îmbrăcată și mai frumoasă decât ele, iar bărbaților nu le păsa de ea. Bob Graham ar fi putut foarte bine să-și vorbească în oglindă toată noaptea, s-ar fi simțit la fel de bine. Annie bănui că se întâlnea, de obicei, cu femei mai tinere, care erau impresionate de banii, de vasul sau

de mașina lui Porsche. Pe ea nu o impresiona cu astfel de lucruri și tot ce-și dorea era să plece acasă. Din păcate însă, era blocată acolo pentru tot restul serii. Îi părea rău că venise. Ar fi fost mai bine dacă ar fi stat singură acasă, dar acum trebuia să păstreze aparențele, măcar de dragul lui Whitney, dacă nu de altceva.

– Nu-i așa că e grozav? îi șopti Whitney când trecu pe lângă ea, ca să vorbească cu femeile cu care juca zilnic tenis. Erau prietene de ani buni, iar lui Annie îi plăcea de minune să stea de vorbă cu ea, dar văzând-o aici, își dădu seama cât de puține lucruri aveau în comun și cât de diferite erau viețile pe care le duceau. Whitney nu lucrase o zi de când îl cunoscuse pe Fred, cu douăzeci de ani în urmă, chiar după terminarea facultății. Avea deja doi copii, atunci când Annie moștenise familia lui Jane, iar Whitney îi oferise sprijinul și sfaturile ei neprețuite. Ceea ce le lega era trecutul, dar nimic mai mult. Lui Annie îi displăceau prietenii lor. Mereu uita cât de mult îi displăceau, până când o vizita în New Jersey, lucru pe care nu-l făcea prea des. De obicei se vedeau în oraș, când Whitney venea să facă cumpărături, și stăteau de vorbă între patru ochi. Dar aici, în habitatul ei natural, cu oamenii aceștia îngâmfați, mulțumiți și plini de sine, lui Annie îi venea să țipe și să iasă în fugă din încăpere. Cea mai plăcută parte, de până atunci, a serii fusese mâncarea.

Toată lumea bău non-stop până la miezul nopții, când Fred începu numărătoarea inversă, apoi urlară cu toții și suflară în niște goarne mici, pe care Whitney le scosese mai devreme. Se îmbrățișară cu toții, își urară un An Nou fericit, iar douăzeci de minute mai târziu plecară acasă. La ora aceea, Whitney era deja beată, iar Fred se dusese la culcare fără a spune noapte bună vreuneia din ele.

– Bob a spus că ești grozavă, o asigură Whitney, accentuându-și cuvintele. Lui Annie îi displăcu s-o vadă în starea aceea. Și-ar fi dorit ca prietena ei să fie mai presus decât ceilalți, să fie diferită, dar nu era. Era una de-a lor,

iar minunata întâlnire fusese o nouă glumă proastă. Annie uitase cât de proaste puteau fi întâlnirile de acest fel. Jurase mereu că nu va mai repeta experiența, dar Whitney insistase, iar vorbele lui Katie o determinară să mai încerce o dată.

Când Whitney se duse în bucătărie pentru a plăti furnizorii, Annie se furișă în liniște în camera ei, își scoase hainele și-și șterse machiajul, se urcă în pat și stinse lumina. Tot ce-și dorea nu era legat de un bărbat, ci de puterea de a întoarce timpul, pe vremea când nepoții ei erau mici. Trăiseră momente atât de minunate, bând bere de ghimbir și stând treji până la miezul nopții de Anul Nou, pentru ca apoi să adoarmă toți trei în patul ei. De acele nopți de Anul Nou îi era dor. Nu de întâlniri cu bărbați precum Bob Graham. Înainte de a adormi, își dori să se afle la ea acasă. Aici, cu Whitney și prietenii acesteia, se simțea cu mult mai singură decât s-ar fi simțit acasă.

Noaptea de Anul Nou pe care Ted o petrecuse de cu Pattie fusese tandră și încântătoare. Gătiseră cina împreună în apartamentul ei, după ce îi lăsase pe copii la tatăl lor, întors de curând în oraș. Ciocniră câte un pahar de șampanie și se iubiră sălbatic și, în același timp, blând, iar la miezul nopții porniră televizorul, priviră globul din Times Square coborând, iar apoi făcură dragoste din nou. A fost o seară haioasă, amuzantă, plină de pasiune. Asta simțea, până în momentul în care reuși să-l uimească din nou când îl întrebă dacă s-ar muta vreodată cu ea.

–Copiii tăi ce părere ar avea despre asta? întrebă el, vizibil surprins. Nu locuise până atunci cu nici o femeie, ci doar cu colegii săi de apartament și cu surorile și mătușa lui. Nu știa dacă era pregătit să se mute cu o femeie și se simțea stânjenit față de copiii ei.

–Ar crede că ne iubim, îi răspunse Pattie la întrebare, deși el era conștient că asta ar presupune o responsabilitate prea mare.

Ce-ar fi fost dacă lucrurile n-ar fi mers între ei? Ce impact ar fi avut despărțirea lor asupra copiilor? Trecuseră deja printr-un divorț. Nu voia să-i supună unei noi încercări, și-i spuse toate astea, dar ea nu vru să înțeleagă. Era complet neatentă la motivele lui de îngrijorare.

–De ce să nu meargă?

–Avem nevoie de mai mult timp, îi spuse el cu înțelepciune, dar ea îi zâmbi, ca și când ar fi știut toate secretele lumii.

În seara aceea îi spuse de o mie de ori că îl iubește și se iubiră la nesfârșit. Era cea mai palpitantă noapte de Anul Nou pe care el o trăise până atunci. Se îmbătară amândoi cu șampanie și, în final, adormiră îmbrățișați, în timp ce soarele răsărea, vestind începutul unui nou an.

Paul și Katie își petrecură Anul Nou în apartamentul lui Annie. Anul trecut, rămăseseră în camera lui. Colegul de apartament al lui Paul avea o iubită care deținea o locuință proprie, astfel că, în mod convenabil, stătea la ea în cea mai mare parte a timpului. Anul acesta însă, Paul stătu la Katie. Pregătiră cina în bucătăria spațioasă, vizionară câteva filme, se sărutară la miezul nopții și făcură dragoste în patul ei. El era blând, iubitor și respectuos, iar ea știa că toate îngrijorările lui Annie în legătură cu diferențele culturale nu se aplicau în cazul lui. Avea cetățenie americană, la fel ca ea, indiferent unde se născuse. În plus, era cel mai bun om din lume, iar Katie era profund și complet îndrăgostită, pentru prima dată în viața ei.

Paul se îngrijoră că Annie s-ar putea întoarce în timpul nopții, dar Katie îl reasigură că nu avea să se întoarcă până a doua zi. O rugă să încuie ușa dormitorului, pentru orice eventualitate. Nu voia să intre cineva peste ei. Katie se cuibări liniștită în brațele lui și povestiră până noaptea târziu despre toate lucrurile care îi interesau, despre speranțele, temerile și visurile lor. El îi spuse

că-și dorea s-o ducă într-o bună zi în Teheran, pentru a-i cunoaște rudele. Și lui îi era dor să se întoarcă, să revadă locurile natale. Avea atâtea amintiri acolo și o familie, dar își dorea să trăiască în State. Voia doar să-și revadă cândva țara natală, iar Katie îl susținea. Era curioasă să știe totul despre el și să vadă unde locuise pe vremea când era copil.

Paul o prezentase părinților săi, care fuseseră foarte politicoși cu ea, deși puțin cam glaciali la început. Paul îi explică faptul că ei își doriseră dintotdeauna ca el să se căsătorească cu o fată persană. Dar o asigură că aveau s-o îndrăgească în timp, odată ce o cunoșteau mai bine. Același lucru spusese și Katie despre Annie, că trebuia să se obișnuiască cu relația lor și, mai ales, să accepte faptul că micuța Katie se maturizase.

În seara aceea însă, Katie nu se gândi deloc la mătușa ei. Inima și mintea îi erau doar la Paul și la viața pe care aveau s-o împartă împreună. Începea un an nou, o lume nouă, o viață nouă alături. Iar deosebirile pentru care își făceau griji familiile lor nu existau pentru ei. Singura lume de care le păsa era a lor.

capitolul 10

Annie abia aștepta să părăsească Far Hills a doua zi. Dar nu voia să fie nepoliticoasă și să plece înainte de trezirea gazdelor. Până la ora nouă dimineața se trezise și se îmbrăcase, iar pe la ora zece apărură și Whitney cu Fred. Li se alătură în bucătărie pentru micul dejun, prilej cu care trecură în revistă petrecerea din seara anterioară. Cei doi păreau dureros de mahmuri. Annie băuse foarte puțin și se simțea foarte bine.

–Ce părere ai despre Bob? o întrebă Whitney plină de speranță, în timp ce Fred citea ziarul.

Lui nu părea să-i pese deloc de întâlnirea de rău augur. Era aranjamentul lui Whitney, nu al său.

–E un bărbat foarte interesant, spuse Annie diplomată, nedorind să-i rănească lui Whitney sentimentele, dacă i-ar fi spus ce credea cu adevărat, și anume că era un egocentrist, un necioplit încrezut și un tip extrem de plicticos. Mi-a povestit despre safariul din Kenia, cu ocazia Crăciunului, despre moșia din Montana, despre vasul său, despre casa pe care și-o construiește în Insulele Cayman și despre cea pe care tocmai a vândut-o în St. Bart's. Are multe de povestit. Însă doar despre el însuși.

Whitney înțelese mesajul și își privi atentă prietena. Pricepu că erau multe lucruri pe care Annie nu le spunea, din politețe. Ascultându-le discuția, Fred se ridică și se duse în încăperea alăturată. I se părea o discuție între fete.

–Recunosc că e cam plin de el, dar e un tip de milioane. I-a lăsat soției sale o avere la divorț.

Annie nu era convinsă că asta îl făcea un tip atât de grozav, decât dacă tot ce-ți doreai erau banii și divorțul.

Dacă îți doreai o conversație și un om adevărat, el n-ar fi fost o opțiune tocmai bună.

–Ce bine pentru ea, spuse Annie vag, în timp ce-și sorbi cafeaua.

–L-a părăsit pentru profesorul de golf de la club. I-a rănit teribil orgoliul și a început să iasă cu femei tinere. Toate umblă după banii lui. El are, de fapt, nevoie de o femeie adevărată.

–Asta e părerea lui sau a voastră? Probabil că se distrează mai bine cu femeile tinere, spuse Annie cu înțelepciune. Oricum nu o interesa prea tare.

–Sunt toate niște vânătoare de averi, le-am cunoscut. El merită pe cineva mai bun.

Annie își dori să-i spună că nu era așa. Merita exact ceea ce primea, iar dacă își ținea în continuare portofelul la vedere, avea să dea doar peste femei interesate de banii lui. Poate că momentan nu-și dorea decât o femeie pe care s-o cumpere. Însă pentru ea nu prezenta nici un interes. Acest lucru reieșea din vorbele nerostite. Îl găsise complet revoltător.

–Îmi pare rău, îi spuse Whitney, care înțelesese ce credea Annie despre el din privirea de pe chipul ei. Presupun că nu prea e genul tău. Am sperat să fie. E singurul bărbat singur pe care-l cunosc. Restul sunt toți căsătoriți.

Dar Annie oricum nu și-ar fi dorit alături pe nici unul dintre acei bărbați, după cele văzute cu o seară înainte. În viața ei nu întâlnise un grup de bărbați mai respingători, și nici soțiile lor nu erau mai grozave. Toată noaptea vorbiseră doar despre bani.

–I-ai spus că ești arhitect? o întrebă Whitney, iar Annie râse.

–Nu m-a întrebat. A vorbit despre toate casele și bunurile lui. L-am lăsat să vorbească. Nu era interesat de mine, iar eu nu eram interesată de el. E teribil de greu să cuplezi oameni. Cred că, dacă e să se întâmple, o să se întâmple. N-am avut niciodată o întâlnire aranjată

care să fi dat rezultate, îi spuse lui Whitney cu o privire iertătoare.

Știa că intențiile ei fuseseră dintre cele mai bune, chiar dacă avea o impresie eronată în legătură cu Bob.

–Poate ar trebui să încerci întâlnirile pe internet, spuse Whitney deznădăjduită.

Chiar își dorea s-o ajute. Nu suporta gândul că Annie era singură, cu atât mai mult acum, când copiii plecaseră. Știa cât de greu îi era și ce gol îi lăsaseră.

–Dar nu caut un partener de întâlniri sau un bărbat, sau un soț. Sunt bine așa cum sunt, spuse Annie. Și, oricum, nu am timp. Am zece proiecte majore la care lucrez momentan. Serios, Whit, sunt bine. Pentru mine asta nu e o prioritate deocamdată.

Whitney știa că de prea multă vreme nu mai era.

–N-a mai fost o prioritate de șaisprezece ani, îi aminti Whitney. Trebuie să te gândești la viitorul tău. Nu vei fi tânără și frumoasă pentru totdeauna, doar nu vrei să sfârșești singură.

Annie nici măcar n-ar fi avut regrete, dacă singura alternativă ar fi fost Bob Graham.

–Nu e chiar atât de rău să fiu singură, îi zâmbi Annie. Nu sunt nefericită. Îmi este dor de copii, atâta tot. Dar vei simți și tu asta în curând. Cu toții cresc și pleacă, mai devreme sau mai târziu.

–Mi-e groază de momentul acela, îi mărturisi Whitney, Fred tocmai intra din nou în bucătărie și o auzi.

–Mie nu, spuse el zâmbind. De îndată ce pleacă ultimul, putem începe să călătorim și să facem tot ce n-am apucat în douăzeci de ani. Vom putea pleca fără să stăm cu grijă că vor face praf mașina sau că vor bea până intră în comă alcoolică, sau că vor da foc la casă. Abia aștept să terminăm, spuse el bucuros.

–Nu cred că femeile văd lucrurile la fel, îi spuse Annie. Pentru noi, plecarea lor e o pierdere uriașă. Copiii au fost ocupația mea favorită în toți anii ăștia. Acum mă simt

scoasă din circulație. Slavă Domnului că n-am renunțat la slujbă, altfel aș fi pierdută.

Whitney înțelesese perfect, tocmai de aceea încercase să-i găsească pe cineva.

Annie se ridică de la masă și se duse să-și ia lucrurile. Îi spuse la revedere lui Fred, îi mulțumi lui Whitney pentru seara plăcută și se urcă în mașină, respirând ușurată. Abia aștepta să ajungă acasă. Se simțea ca o proastă fiindcă venise, până la urmă, pentru că avusese încredere că această întâlnire avea să fie altfel. Își reaminti – cum o făcuse și în alte dăți – să nu mai repete experiența. Dar știa că, peste câțiva ani, avea să uite și să repete din nou o astfel de întâlnire. Spera doar ca aceea să fie ultima oară când accepta.

Până să ajungă Annie acasă, Katie și Paul își pregătiră micul dejun. Se treziseră devreme și se îmbrăcaseră. Paul voia să plece înainte de întoarcerea mătușii ei. Nu știa cum va reacționa dacă va afla că și-a petrecut noaptea acolo și-i simțise atitudinea rezervată în ceea ce-l privea, deși Katie fusese atentă la modul cum deschisese subiectul. Amândoi erau dezamăgiți de rezervele familiilor lor, dar nu erau surprinși.

–Crede că aparținem unor lumi diferite, spuse el cu tristețe. Citise asta în ochii ei, deși fusese amabilă, iar el o plăcea.

–O să-i treacă, spuse Katie ușor. Problema cu Annie e că are impresia că sunt o copilă încă. Își face multe griji în privința mea, spuse Katie, în mod just. Era destul de tânără când au murit părinții mei și a avut grijă de noi ca o mamă. Cred că îi vine greu acum să accepte că am crescut.

–Pare o femeie de treabă, spuse Paul, apoi se întinse și o sărută pe Katie. Te iubesc. Și tu ești o femeie de treabă, îi spuse, zâmbindu-i. Stabiliseră ca el să se întoarcă în acea după-amiază. Pur și simplu, nu voia ca Annie să știe

că-și petrecuse noaptea acolo. Nu voia nici s-o pună pe Katie într-o situație delicată, așa ca se sincronizară perfect. Paul părăsi apartamentul cu zece minute înainte de întoarcerea lui Annie acasă. Katie spălase vasele și le așezase la locul lor. Când intră Annie și-i ură un An Nou fericit, ea tocmai își făcea patul.

–Ce ai făcut azi-noapte? o întrebă pe Katie. Voia să știe dacă Paul își petrecuse noaptea acolo, dar nu găsi nici un semn cum că așa ceva s-ar fi întâmplat. Camera ei era într-o ordine perfectă, iar Paul nu se afla acolo.

–Am ieșit împreună cu niște prieteni. Nimic special. M-am întors destul de devreme, spuse Katie în timp ce termină de aranjat patul; merseră împreună în sufragerie. Dar tu? Te-ai distrat? Katie nu mai părea supărată pe ea, iar Annie râse și-i povesti despre întâlnirea aranjată.

–Cred c-a fost cea mai rea de până acum. Aș prefera să rămân „călugăriță" pentru totdeauna decât să mai ies cu astfel de indivizi, spuse Annie, iar Katie păru stânjenită de comentariul ei.

–Îmi pare rău c-am spus asta. Eram supărată.

O deranjase că Annie își arătase îngrijorarea în privința lui Paul. Se purta minunat cu ea și era un om atât de bun, încât și-ar fi dorit ca Annie să fie la fel de entuziasmată de relația lor și să nu aibă ezitări de nici un fel, lucru greu de realizat, indiferent cine ar fi fost el. Fusese dintotdeauna protectoare cu ea. „Poate prea protectoare", se gândi Katie.

–E în regulă, ai dreptate. Chiar trăiesc ca o călugăriță. Că veni vorba, Paul unde este?

–Vine încoace mai târziu, spuse Katie cu un aer degajat, ca și când ar fi încercat să-i dea de înțeles că prezența lui frecventă acolo era un lucru total întâmplător.

–Foarte bine, spuse Annie cu sinceritate. Dacă dorești, poate rămâne la cină. Annie îl plăcea și își dorea să-l cunoască mai bine, din moment ce era atât de important pentru Kate. Dar mai știa, de asemenea, că tradițiile erau fundamentale, chiar și pentru o generație mai tânără,

care trăia într-o altă țară. Fratele tău unde e? o întrebă pe Katie.

–Nu știu. A dispărut. Probabil că a ieșit azi-noapte cu prietenii și a adormit pe unde a apucat.

Katie se duse apoi în camera ei și-l sună pe Paul să-i spună că se putea întoarce oricând dorea și că mătușa ei îl invitase la cină. Păru ușurat să audă una ca asta.

–Nu și-a dat seama că am rămas peste noapte? o întrebă temător.

–Nu. Am așezat toate vasele la locul lor. A ajuns acasă imediat după plecarea ta.

–Am să vin după ce iau prânzul cu părinții mei, promise el, iar Katie se întinse în pat, ascultă muzică și se gândi la el. Era fericită cum nu mai fusese niciodată în viața ei.

Ted și Pattie se treziră la ora două după-amiaza, când fostul ei soț sună să-i spună că venea să aducă copiii. Ted voia oricum să plece. Nu credea că era în regulă să-l vadă acolo prea des și să bănuiască faptul că-și petrecuse noaptea cu ea. Voia să păstreze aparențele și o oarecare doză de decență în fața lor.

–Trebuie să ajung acasă, o anunță Ted în timp ce pornea robinetul de la duș, iar Pattie stătea în ușa dormitorului, urmărindu-l și admirându-i trupul.

–De ce? îl întrebă Pattie, intrând sub duș cu el. De ce trebuie să te duci acasă? De ce nu rămâi aici cu noi?

–Vreau să mai petrec puțin timp cu sora și cu mătușa mea, îi răspunse cu sinceritate. Uneori avea sentimentul că încerca să-i acapareze viața. Îl voia acolo tot timpul.

–Dar nu ai prefera să fii aici mai degrabă? îl întrebă ea, lipindu-se de corpul lui, în timp ce apa le șiroia pe chipuri. Când îi prinse mădularul între degete, acesta reveni din nou la viață. Avea un efect imediat asupra lui, aproape magic.

–Uneori prefer să fiu aici, spuse el sărutând-o și cuprinzându-i sânii cu mâinile, în timp ce ea își folosi propriile

mâini pentru a-l călăuzi înăuntrul ei. Dar uneori îmi place să fiu și cu ele, îi șopti el prin păr, însă Annie și Katie îi dispărură cu repeziciune din minte. Pattie avea un fel aparte de a alunga orice alte gânduri din mintea lui, nelăsând loc decât pentru ea, și, în timp ce făcură dragoste sub duș, ea îl acapară din nou. Efectul a fost instantaneu și exploziv, iar când terminară, cu greu se putu desprinde de ea. Felul iscusit în care îi aplică săpunul îl menținu excitat chiar mai mult decât de obicei. Dacă vei continua să faci asta, nu mai ies niciodată de aici, o avertiză, iar ea râse.

–Asta-mi și era intenția!

El se desprinse apoi și, privind în jos spre ea, așeză în cuvinte un gând care nu-i dădea pace:

–Ce vrei tu de la un copil ca mine?

–Sunt nebună după tine. Nu am fost atât de îndrăgostită niciodată în viața mea. Când rosti aceste cuvinte, păru tânără și vulnerabilă.

–De ce? Nu sunt suficient de matur ca să pot ține loc de tată copiilor tăi. Nu sunt pregătit să fiu soț. Mai am de terminat școala de drept. Simt că am mai crescut de când te-am cunoscut, dar mai am cale lungă.

–Atunci, ia-mă cu tine. Vom crește împreună.

–Dar tu ești deja matură, îi aminti el. Ești mamă și ai fost soție... Eu sunt doar un copil.

–Nu-mi pasă, atâta vreme cât ești al meu. Apoi spuse ceva care-l sperie de-a binelea: N-am să te las niciodată să pleci.

–Nu spune asta, zise el cu voce blândă, în timp ce se șterse cu prosopul și se îmbrăcă.

Când îi spunea astfel de lucruri, se simțea ca la închisoare, iar el nu voia să fie prizonierul ei, oricât de tulburătoare era ea. Voia să rămână de bunăvoie. Uneori, Pattie avea o aură de disperare care-l agita. Relația lor era cu mult mai intensă decât oricare alta în care fusese implicat înainte.

–E adevărat, insistă ea, privindu-l cu tristețe. Aș muri, dacă m-ai părăsi.

–Nu ai să mori, spuse el cu asprime. Ai copii. Nu poți gândi așa.

–Atunci nu mă părăsi.

–Nu plec niciunde, o asigură el cu blândețe, dar nu mai spune astfel de lucruri. Mă sperii.

Ea încuviință printr-o mișcare a capului și-l sărută apăsat pe gură.

El plecă cu doar câteva minute înainte de întoarcerea copiilor și luă un taxi până acasă la Annie. Se întoarse pentru o clipă să-i facă cu mâna lui Pattie, care-l privea de la fereastră. Ochii ei rămaseră lipiți de taxi, până când dispăru din raza ei vizuală.

La Paris, Jean-Louis și Liz plănuiau să-l ia pe fiul acestuia, Damien, să petreacă ziua împreună cu ei. În seara anterioară luaseră cina cu niște prieteni de-ai lui Jean-Louis. Lizzie se simțise grozav de când venise. Jean-Louis avea un apartament mic și drăguț pe malul stâng al Senei, cu o terasă care dădea spre râu. Îi plăcea la nebunie să privească bărcile îndepărtându-se în larg, dar și faptul că putea, în același timp, să privească orașul. Când mai venea aici să lucreze, stătea, de obicei, la *Four Seasons* sau la *Bristol*, dar era mult mai distractiv și mai romantic să stea cu el. Abia aștepta să-i cunoască fiul. Jean-Louis plănuia să meargă împreună în parc, promițându-i o plimbare cu caruselul.

Lizzie se aranja în baia lui veche și interesantă, cu ferestrele de forma ochiului de bou, și deschise un sertar, în căutarea unui sul de hârtie igienică, ca să-l înlocuiască pe cel care tocmai se terminase. A fost șocată să vadă acolo lenjerie de damă și un sutien negru de dantelă. Nici unul dintre articole nu era al ei. Nu știa sigur dacă erau simple relicve din trecutul său ori achiziții mai recente, dar le scoase pe toate și le aruncă pe pat, acolo unde Jean-Louis

urmărea o partidă de fotbal la televizor, între echipele Paris și St. Germain.

–Am găsit astea în baie, îi spuse pe un ton relaxat, însă chiar în clipa când el își mută privirea dinspre televizor, Paris înscrise. Auzi entuziasmul mulțimii și se uită înapoi înspre televizor în timp ce vorbea cu ea. Văzuse lenjeria de dantelă de pe pat. Părea deranjat.

–Mi-ai descoperit secretul, spuse el, zâmbindu-i. Mă îmbrac în ele când nu ești tu pe-aici.

–Foarte amuzant, rosti ea, cu o ușoară strângere de inimă. În mod normal nu era geloasă, dar căzuseră de acord să nu iasă cu alți parteneri și voia să știe dacă erau încă de aceeași părere. Lucrurile astea aparțin vreunei persoane pe care o cunoști? Era puțin probabil că o femeie total necunoscută venise în apartamentul său și-și lăsase chiloții și sutienul într-un sertar.

–Probabil îi aparțin lui Françoise. Sunt sigur că sunt aici de ani buni și i-a uitat la plecare. Nu mă uit niciodată prin sertarele alea. Poți să le arunci. Dacă n-a întrebat de ele în patru ani, presupun că nu-i mai trebuie.

Françoise era mama fiului său, ceea ce i se părea rezonabil lui Liz, astfel că-i zâmbi și aruncă totul într-un coș de gunoi de sub biroul lui. Nu se prea observa, dar avea o femeie care îi făcea curat o dată pe săptămână. Apartamentul său era la fel de dezordonat precum hainele pe care le purta.

–Apropo, am rămas fără hârtie igienică, îl anunță ea în timp ce continua să se îmbrace, ușurată după explicația simplă, neteatrală pe care o primise. Nu-i plăceau deloc scenele de gelozie și era frumos să afle că nu o înșelase. Nu era povestea de dragoste a secolului, dar era un aranjament care le convenea amândurora.

–Este o rolă în birou. Sertarul de jos. Locația caraghioasă în care așezase hârtia igienică era tipică pentru el. Îi lipseau complet calitățile gospodărești. Știu că sună nebunește, dar altfel uit unde am pus-o.

Purta jeanși, un pulover, și o pereche de pantofi înalți și sexy care o făceau să arate foarte suplă. Își învârti un șal de culoarea zmeurei în jurul gâtului și îmbrăcă o haină neagră de vulpe, pe care o cumpărase de la Milano. Arăta foarte stilată pentru o plimbare în parc și pentru carusel, iar el îi zâmbi cu admirație în timp ce închise televizorul și se ridică din pat. Era bucuros, echipa sa preferată câștigase partida. Urmau să ia împreună masa de prânz la localul *Brasserie Lipp*, înainte de a se întâlni cu fiul său. Iar Liz era curioasă să-l cunoască pe copil și s-o vadă pe mama sa. Aceasta era un model renumit, cu care Jean-Louis trăise timp de doi ani și cu care rămăsese în relații bune. Se despărțiseră înainte ca fiul lor să împlinească un an, cu patru ani în urmă, și avusese alți iubiți de la Jean-Louis încoace.

Liz mâncă o salată la faimoasa braserie de pe bulevardul St. Germain, în timp ce Jean-Louis își luă un meniu nemțesc greoi. Pe la ora trei, se aflau deja la complexul de apartamente de pe rue Jacob, unde locuia Françoise. Avea douăzeci și cinci de ani, iar când deschise ușa, arăta de cincisprezece. Era chiar mai înaltă decât Liz, aproape 1,80 m fără tocuri, avea ochi mari, verzi, o piele fără imperfecțiuni și o coadă generoasă de păr roșcat. Părul lui Damien avea aceeași culoare ca a mamei lui, dar, lăsând asta la o parte, era copia fidelă a lui Jean-Louis. Îi zâmbi tatălui său cu o privire mulțumită, apoi se uită întrebător înspre Liz, iar Jean-Louis o prezentă și spuse că era prietena lui. Françoise o cercetă cu aceeași privire curioasă, ca și fiul ei. Îi strânse mâna și îi întrebă dacă doresc să intre.

Camera era decorată într-un stil vizibil marocan, cu perne de șezut din piele înșirate pe podea, cu mese joase și canapele uzate, acoperite cu șaluri colorate. Calitățile sale de gospodină erau similare cu ale lui Jean-Louis. Peste tot erau împrăștiate reviste, fotografii, portofoliul ei de model, sticle de vin pe jumătate goale și perechi de pantofi.

Damien părea un copil fericit, degajat, după felul cum alergă să-și îmbrățișeze tatăl și după cum își sărută mama la plecare.

Cele două femei se priviră cu interes, dar discutară foarte puțin. Lizzie avu sentimentul că Françoise nu era prea încântată s-o vadă, dar nici prea supărată nu păruse. Jean-Louis menționase în trecut că avuseseră o relație foarte deschisă atunci când locuiseră împreună și că nici unul dintre ei nu fusese complet fidel celuilalt. Îi spusese lui Liz că ea era prima femeie căreia îi promisese monogamia, și considera acest lucru o imensă îngăduință și un mare angajament din partea lui. Până atunci, monogamia lui ori a partenerei lui nu fusese niciodată importantă pentru el. Credea în savurarea momentului și în aprecierea oportunităților, la momentul apariției lor. Și o tachina pe Lizzie în mod frecvent pentru cât de acaparată era de stilul extrem de puritan al americanilor. Dar ea rămăsese fidelă propriilor reguli. Nu-și dorea ca prietenul ei să se culce cu alte femei. Nu avusese până atunci vreun motiv să creadă contrariul, iar când îl suna de la New York noaptea, acasă, la Paris, era mereu singur. Liz a fost fascinată să-i vadă comportamentul față de mama lui Damien, atunci când se întâlniră. Păreau prietenoși și nimic mai mult. Îi spusese chiar de la început că el și Françoise erau prieteni buni, iar ea îl crezuse. Nu o minți se cu nimic până atunci.

Se duseră în Bois de Bologne, deși era frig, dar alergară mult și se jucară cu mingea cu Damien. Era foarte drăguț, iar Liz făcu efortul de a i se adresa în franceză, apoi se urcară toți trei în carusel. La sfârșit, se opriră la celebra cafenea pariziană *La Durée*, de pe Champs Élysées, pentru o ciocolată caldă și niște foitaje. Lui Damien îi plăcură la nebunie și nici chiar Liz nu rezistă ispitei și savură o porție de *macaron*[1] și o ceașcă de ceai. Apoi se întoarseră

[1] Fursec dulce originar din Franța (n.tr.)

la apartamentul lui Jean-Louis, iar Liz îi oferi lui Damien trenulețul pe care i-l cumpărase. Îi plăcu foarte tare și, când se plictisi jucându-se cu el, Jean-Louis îi puse în dormitor un DVD cu desene Disney în franceză, iar cei doi adulți discutară liniștiți în sufragerie. Fusese o zi perfectă. De multă vreme își dorise Lizzie să-i cunoască fiul, dar nu venise momentul până atunci. Era pentru prima dată când avea ocazia să-și petreacă timpul liber în Paris – când venea la ședințele foto, era mereu prea ocupată, iar timpul rămas între zboruri era mereu prea scurt.

– Mi-aș dori să stea mai mult cu mine, spuse Jean-Louis melancolic. E un copil minunat, dar nu sunt niciodată aici pentru el. Sau cel puțin nu suficient de mult. Françoise călătorește și ea mult. Mama ei vine de la Nisa să aibă grijă de el, dar se gândește să-l ia pe Damien să locuiască acolo cu ea, acum, că începe școala. Este greu pentru el să se plimbe de la unul la altul, iar mama ei are mare grijă de el. Françoise era mult prea tânără la nașterea lui. La vremea când a rămas însărcinată, ne-am gândit că e o idee grozavă, dar probabil că era mai bine să așteptăm, spuse el zâmbindu-i lui Liz. Dar atunci nu s-ar mai fi născut. Mă gândesc că destinul ia cele mai bune decizii, până la urmă.

Lui Liz i se păru ciudat să lași o decizie atât de importantă, precum nașterea unui copil, în voia destinului. Ea nu se simțea deocamdată pregătită să aibă un copil și nu se imagina în acea postură mulți ani de atunci înainte. Era prea implicată în tot ceea ce ținea de cariera ei, și la fel erau și Françoise, și Jean-Louis, însă nu părea să le pese prea mult.

– N-o să vă simtă prea tare lipsa, dacă îl trimiteți să locuiască cu bunica lui?

Îi părea rău de copil, de felul cum urma să fie plimbat între doi oameni extrem de independenți, care îl făcuseră la vârste prea fragede, și o bunică din alt oraș.

–Ar fi mai bine pentru el. Bunica lui are o viață mai stabilă decât noi, iar Françoise are două surori, una în Aix și alta în Marsilia. Și-ar vedea mătușile, unchii și verișorii. Noi nu avem timp să-l ducem să se întâlnească cu alți copii, decât la grădinița unde îl duce Françoise. Și tu ai fost crescută de altă persoană decât părinții tăi. Nu pare să te fi crescut rău, spuse el pragmatic, dar ceea ce nu observase și nu înțelesese niciodată era felul profund în care moartea părinților o afectase pe Lizzie, indiferent cât de minunat se purtase Annie cu ei. Nu ar fi fost la fel dacă ar fi crescut alături de mama și tatăl ei, iar pentru ea, pierderea lor fusese sfâșietoare. Și poate era chiar mai rău dacă părinții hotărau să-l trimită departe. Cum avea să-și explice toate astea mai târziu?

–N-am avut de ales. Părinții mei au murit. Dar Damien s-ar putea simți cu adevărat abandonat de voi doi. Am suferit teribil toată adolescența din cauza pierderii părinților mei. Cred că i-am condamnat că au murit, deși o iubesc mult pe mătușa mea, care s-a purtat cu noi ca o mamă. Dar nu e mama, e mătușa mea.

–Îi vom explica mai încolo. Jean-Louis îi zâmbi și-și aprinse o țigară. Françoise nu e pregătită să renunțe la cariera ei. Iar altceva nu știe să facă, deocamdată. Ar fi păcat să se oprească acum. Iar eu nu pot. Sunt convins că va înțelege, spuse Jean-Louis încrezător.

Liz nu era prea sigură asupra sentimentelor pe care le va avea copilul mai târziu față de doi părinți care nu au putut face aranjamentele necesare pentru el și s-au gândit doar la binele lor. În unele privințe, Liz avu senzația că își tratau copilul ca pe o jucărie. Ea îi era încă recunoscătoare lui Annie pentru sacrificiile făcute, de care devenea și mai conștientă acum. Nu-și putea închipui cum i-ar fi viața dacă s-ar ocupa acum de creșterea a trei copii de vârstele pe care ea și frații ei le avuseseră când intraseră în grija lui Annie, la douăzeci și șase de ani. Liz nu se credea în stare de așa ceva, acum sau la oricare altă vârstă, lucru

care o făcea s-o admire pe Annie și mai mult, pentru tot ceea ce făcuse.

–Nici eu n-aș putea, spuse Liz cu sinceritate, dar nu aș face un copil. Nu vreau să distrug viața cuiva.

–Dar nu facem asta, o asigură Jean-Louis, orb la posibilele consecințe ale faptelor lor.

Exact atunci, Damien intră în încăpere. Filmul se terminase și îi era foame. Jean-Louis îi pregăti o farfurie cu brânză și paté și deschise o cutie cu fursecuri *macaron*, pe care le cumpăraseră în acea după-amiază de la *La Durée*. Damien păru perfect mulțumit cu toate astea. Trăia cu pizza și sendvișuri, când stătea cu mama lui. Tatăl lui avea mereu feluri mai bune de mâncare. Însă copilul nu părea nefericit sau prost hrănit și nu era deloc pretențios. Învățase de mic să se obișnuiască cu adulții din preajma lui și să nu facă boacăne. Dacă făcea, atunci îl trimiteau de acolo. Liz se gândi că băiatul ducea o viață grea, care nu semăna deloc cu viața pe care ar fi vrut ea să i-o ofere unui copil, nici cu cea pe care o dusese alături de mătușa ei, care se sacrificase de dragul lor și le oferise o copilărie sigură și fericită. Annie spunea mereu că e norocoasă să-i aibă. Acum, Lizzie îi era mai recunoscătoare ca niciodată, fiind convinsă că nici pentru Françoise și Jean-Louis nu era ușor. Dar Damien plătea prețul. Ea nu făcuse asta. Ea avusese o copilărie minunată, date fiind împrejurările. Și chiar și așa, tot se temea de angajamentele pe termen lung. Nu-i spusese nici unui bărbat că-l iubește, de teamă că, dacă l-ar fi iubit, ar fi putut muri sau dispărea, și nici nu credea că fusese vreodată îndrăgostită. Încă se întreba acest lucru în legătură cu Jean-Louis. Era atașată de el și îi plăcea compania lui, dar pentru ea, iubirea era ceva mult mai profund, ceva de la care nu mai exista cale de întoarcere. Nu renunțase încă la opțiunea ei de a încheia o relație și de a pleca. Iar acesta era gradul maxim de angajament pe care și-l dorea pentru moment. Nici nu-și putea imagina să aibă un copil cu el. Și, cu siguranță,

nu ar fi făcut-o la douăzeci de ani, ca Françoise. Jean-Louis spunea adesea că și-ar mai dori un copil, la un moment dat. Liz nu plănuia să se ofere voluntară.

Lizzie jucă o vreme cărți cu Damien, după aceea se jucară din nou cu trenulețul primit, iar apoi Jean-Louis îi mai puse un DVD. La final, băiețelul cel irezistibil, cu ochi mari și verzi și cu păr roșu, adormi în patul tatălui său, iar Jean-Louis îl ridică și-l așeză în patul îngust pe care-l pregătise într-o cameră micuță, unde stătea când rămânea la el. Urma ca a doua zi să-l ducă înapoi la Françoise.

După ce Damien adormi, Liz și Jean-Louis petrecură o seară liniștită, discutând și savurând o sticlă de vin. Discutară cu precădere despre modă, despre editorii și fotografii pe care-i cunoșteau, despre politicile din cadrul diferitelor reviste, în special ale revistei unde lucra ea, și despre carierele lor. Se simțeau bine unul cu altul și erau compatibili, aveau aceleași interese, cunoșteau aceiași oameni și lucrau în același mediu. Era situația ideală pentru amândoi, iar prima zi din noul an i se păru perfectă lui Liz. Când se duseră la culcare în noaptea aceea, ea se cuibări în brațele lui. Nu voia mai mult decât atât, și-i plăcea să stea cu el în micuța mansardă haioasă din Paris și în apartamentul din New York. În seara aceea nu făcură dragoste, deoarece lui Liz îi era teamă că Damien ar putea intra peste ei. În plus, exista o singură baie în apartament, deși Jean-Louis o asigurase că Damien n-ar fi auzit nimic și că nu se trezea în timpul nopții, dar ea nu vru să riște și să-l traumatizeze. Cât timp se afla acolo, se simțea răspunzătoare pentru el.

În dimineața următoare, se treziră toți deodată, iar Damien apăru în ușa dormitorului lor în aceleași haine pe care le purtase cu o zi înainte. Jean-Louis nu încercase să-l dezbrace, de teamă să nu-l trezească. Sări în pat alături de ei, întrebându-i ce planuri aveau pentru ziua respectivă. Jean-Louis îi spuse că-l duceau înapoi la mama lui după

micul dejun, deoarece el și Lizzie trebuiau să se pregătească pentru serviciu și aveau multă treabă.

–În seara asta vine bunica mea, spuse Damien bucuros. *Maman* pleacă la Londra mâine, să muncească. Va fi plecată cinci zile. Știa deja planul și părea bucuros că venea bunica lui. Când vine bunica, mâncăm zilnic înghețată, îi explică el lui Liz, lucru care o întristă. Înghețata nu putea ține locul părinților, care erau atât de rar alături de el și atât de preocupați de ei înșiși, în puținele momente pe care i le dedicau. Speră ca bunica lui să suplinească aceste lipsuri cât se putea de bine.

Liz pregăti pâine prăjită cu dulceață pentru toți și fierse un ou pentru Damien, în timp ce Jean-Louis făcu cafeaua cu lapte și-i dădu puțină și băiatului. O servi în boluri, așa cum se proceda în cafenelele cu tradiție. Era delicioasă, iar lui Damien îi rămase deasupra buzei o dungă din spuma aromată a laptelui. Liz își goli bolul.

Până la ora unsprezece erau înapoi în apartamentul în stil marocan al lui Françoise, de pe rue Jacob, iar Damien era fericit să-și revadă mama, deși păru întristat când își luă la revedere de la tatăl său. Jean-Louis spuse că avea să rămână în Paris pentru două săptămâni și că plănuia să-și revadă fiul curând, iar Damien se bucură la auzul acestor vești. Era evident că-și iubea tatăl.

Când ajunseră la apartamentul lui Françoise, găsiră acolo un bărbat, care lui Lizzie îi păru foarte tânăr, nu mai mult de nouăsprezece ani. După câteva minute, îl recunoscu. Era un tânăr model englez, pe care *Vogue* îl folosise adesea în ultima vreme, și se purtă foarte frumos cu Damien când intrară. Îi vorbi acestuia pe limba lui, iar Damien părea să-l cunoască. Îl chema Matthew Hamish, iar Jean-Louis îl cunoștea și el. La plecare, păru ușor iritat de întâlnire, lucru care o surprinse pe Liz. Comentariile pe care le făcu în legătură cu tânărul model aproape că îi dădură lui Liz impresia că era gelos.

–Ești gelos pe el? îl întrebă, în timp ce se îndepărtau de clădirea unde locuia Françoise.

–Firește că nu. Nu mă privește cu cine se culcă fosta mea soție. Nu era sigură, dar la venirea lor, Matthew stătea întins pe canapea în bustul gol, în jeanși și cu picioarele goale, ca și cum tocmai ar fi ieșit de sub duș. Doar că sunt de părere că e puțin prostesc să tot aducă în viața lui Damien oameni care nu sunt importanți pentru ea.

–De unde știi că nu e important? îl întrebă Lizzie interesată. I se părea vizibil gelos. De data aceasta, Françoise fusese mai amabilă cu Liz decât fusese Jean-Louis cu tânărul model. Abia i se adresase acestuia, dar Françoise îi mulțumise pentru că avusese grijă de Damien și fusese mai prietenoasă la cea de-a doua întâlnire a lor decât la prima.

–Nu e genul ei, răspunse Jean-Louis cumva tăios și schimbă subiectul. Dar Liz observă că o vreme fu iritat. Se relaxă, în sfârșit, când se întoarseră în apartamentul lui. Amândoi aveau de dat telefoane în legătură cu sesiunile de fotografie stabilite pentru a doua zi, iar lui Liz îi era teamă că nu vor putea lucra împreună. Reportajul ei era unul major, despre bijuterii, la care lucra de luni bune, iar el poza coperta pentru numărul din aprilie al ediției franțuzești a revistei *Vogue*.

La cină coborâră la un bistro din apropiere pentru o supă și o salată, după care se întoarseră în apartament, unde făcură dragoste. Iritarea sa în legătură cu Françoise și modelul englez părea să se fi risipit din nou, iar Lizzie înțelese că, mai devreme, Jean-Louis își apărase teritoriul. Nimănui nu-i făcea plăcere să fie pus față în față cu perechea fostului partener, indiferent când se sfârșise relația. Realiză că deschiderea lor unul față de altul, în mare măsură datorită lui Damien, era ceva tipic franțuzesc. Oricum, Jean-Louis era din nou binedispus când se duseră la culcare în seara aceea și adormiră amândoi îmbrățișați după ce setaseră alarma pentru ora cinci.

Amândoi trebuiau să ajungă pe platouri până la ora șase. Liz adormi cu gândul la Damien. Nu știa de ce, dar nu și-l putea scoate din minte. O durea sufletul din cauza vieții pe care o ducea acest copil. Merita mult mai mult decât i se oferea. Aproape că își dori ca ea și Jean-Louis să rămână împreună o perioadă îndelungată. Cine știe, poate chiar așa avea să se întâmple. Până acum, zilele lor la Paris fuseseră perfecte.

capitolul 11

Liz era genul acela de editor meticulos, care încerca să anticipeze orice posibile probleme, înainte ca ele să apară. Nu suporta surprizele, în special cele neplăcute, și făcea tot ce putea ca să le evite. Dar, în ciuda tuturor pregătirilor ei în avans, a doua zi întâlni la locația unde avea loc sesiunea de fotografii o serie de probleme încâlcite. Pozele urmau să fie făcute afară, în Place Vendôme, iar primul lucru care merse prost a fost faptul că începu să plouă. Așezară un cort imens deasupra modelelor și pregătiră o sursă de lumină artificială. Dură destul de mult să facă aceste pregătiri, dar se descurcară. Așezară radiatoare, ca să facă față gerului teribil. Unul dintre manechine îi anunță însă că se îmbolnăvise oricum și că nu mai voia să lucreze.

Vestimentația avea rol auxiliar, iar Liz și stilistul aleseseră câteva rochii negre și albe simple, croite de un designer american, dintre care două rămăseseră blocate într-o vamă franceză și nu puteau fi livrate la timp, astfel că trebuia să se descurce cu ce aveau. Stilistul înlocui una dintre rochii cu o fustă albă, superbă, rezolvând astfel problema. Piesa de rezistență a fotografiilor erau bijuteriile pe care le prezenta Liz, iar aceea era problema lor cea mai mare. Toți bijutierii cu care colabora trimiseseră exact ceea ce alesese ea, mai puțin unul dintre cei mai importanți, care înlocuise câteva piese cu unele care nu-i plăceau. Îl sună de urgență, iar acesta își ceru scuze, dar vânduse piesele alese de ea și omisese să-i spună. Mai mult decât atât, era un designer din Roma, astfel că ieșea din discuție să meargă la el să aleagă altceva. În timpul unei pauze, alergă în grabă la doi dintre bijutierii cu care mai lucrase anterior în Paris, dar nici acolo nu găsi nimic care

să-i placă, astfel că îi lipseau în continuare trei sau patru piese pentru fotografii. Avea de-a face cu genul acela de stres și de grabă care îi displăceau la maximum, dar uneori, astfel de situații nu puteau fi evitate.

–Doamne, ar fi trebuit să-mi citesc horoscopul astăzi, se plânse Lizzie stilistului.

Nu știa ce să facă. Reorganiză bijuteriile pentru câteva fotografii, dar indiferent cât de mult le-ar fi rearanjat, tot ieșeau în minus, iar acesta era un reportaj extrem de important. Editorului-șef din New York nu avea să-i pese că se îmbolnăvise un model, că două rochii rămăseseră blocate în vamă și că patru piese importante, pe care plănuiseră să le pozeze, se vânduseră între timp. Lizzie se așeză liniștită pe un scaun, într-un loc retras, cu ochii închiși, încercând să se gândească la o cale de a rezolva problema. Se pricepea să găsească rezolvări în ultima clipă, dar de data asta n-avea nici o idee. Una dintre asistentele stilistului se apropie de ea după câteva minute, dar Lizzie îi făcu semn să plece. Nu dorea să fie deranjată chiar acum. O sunase și Jean-Louis, în timpul pauzei lui de prânz, dar îi spusese că nu-și vedea capul de probleme și că îl va suna ea înapoi când termină. El o anunțase că sesiunea lui mergea grozav, lucru care o enervă și mai tare. Avea propriile ei probleme acum. Când închise telefonul, tânăra asistentă se apropie din nou de ea.

–Îmi cer scuze, Liz. Știu că ești ocupată, dar a venit Alessandro di Georgio.

–La dracu', spuse Liz furioasă. Acesta era unul dintre bijutierii renumiți ale căror piese le foloseau, iar ultimul lucru de care avea nevoie acum era un bijutier curios, care voia să se asigure că piesele sale erau bine puse în valoare. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era un astfel de personaj, care să-i spună ce să facă sau care să încerce s-o convingă să-i amplaseze piesele în unghiuri mai bune. Poți să-i spui că nu sunt pe platou? Nu-l întâlnise până atunci personal; discutaseră prin intermediul poștei electronice,

și toate piesele sale importante fuseseră trimise în condiții de maximă siguranță, de la Roma.

–Cred că știe că ești aici, spuse tânăra asistentă, scuzându-se. Ca proaspătă absolventă, se speria ușor, mai ales că aceasta era prima ei slujbă importantă. Fiind familiarizată cu reputația de perfecționistă a lui Liz și având în vedere toate piedicile din acea dimineață, era normal să-i fie teamă că cineva s-ar putea răzbuna, strigând la ea. Industria modei era plină de tensiuni, iar atunci când lucrurile nu mergeau conform planului la o ședință foto, în mod invariabil se adunau multe frustrări. Iar ea se afla pe poziție inferioară în lanțul trofic. Liz o privi enervată, dar păstră un ton politicos.

–Nu am timp să discut cu el acum. Încerc să găsesc o cale de a rezolva problema celor trei piese care îmi lipsesc. Patru, ca să fiu mai exactă.

–Tocmai despre asta vrea să îți vorbească. A spus că se afla oricum în Paris, pentru o întâlnire cu un client important, și că are la el alte câteva piese pe care nu le-ai văzut. A trecut pe aici și i-am spus ce s-a întâmplat, așa că se întreba dacă ai vrea să vezi ce are la el.

Lizzie o privi uimită, iar pe față îi apăru un zâmbet.

–Există totuși un Dumnezeu! Unde este?

Tânăra îi indică un bărbat înalt și blond, îmbrăcat într-un costum albastru cu cravată, cu o servietă mare în mână și înconjurat de paznici înarmați. O privea direct, cu un zâmbet prevăzător. În timp ce se apropia de ea, Liz remarcă faptul că arăta exact ca în fotografiile pe care le văzuse și era îmbrăcat impecabil.

–Domnișoara Marshall? o întrebă pe un ton liniștit, iar cei doi agenți de pază rămaseră ușor mai în urmă, dar suficient de aproape ca să poată acționa în cazul în care era atacat. Înțeleg că aveți o problemă. Am o întâlnire cu o clientă în această după-amiază și am remarcat ședința foto de aici. M-am gândit să vă fac o vizită. Clienta mea se va supăra dacă îi duc mai puține piese, dar nu va ști,

atât timp cât nu le-a văzut. Și mi le puteți trimite înapoi mai târziu. Îi voi spune că a fost o întârziere la atelierul meu, dacă veți alege o parte dintre piesele de care este ea interesată.

– Trebuie să existe un sfânt al editorilor juniori aflați la ananghie, îi spuse Liz recunoscătoare. Era o mare admiratoare a creațiilor sale.

– Aș prefera să nu vă arăt aici piesele, explică el. Sunt sigur că înțelegeți. Dacă aveți câteva minute, am un apartament închiriat la Ritz. Am putea merge acolo.

Hotelul se afla la doar douăzeci de metri distanță. Ea îl privi surprinsă. Vorbea o engleză aproape perfectă, cu un ușor accent italian.

Liz se simți ca un om al străzii când intră la Ritz alături de el, îmbrăcat cum era în costumul acela perfect. Ea purta pantaloni mulați, încălțăminte sport, un tricou și o haină de ploaie, iar pentru prima dată i se întâmpla să nu aibă o pereche de pantofi cu toc în geantă. În plus, la cinci dimineața când se trezise, nici nu se sinchisise să-și pieptene părul. Îl prinsese pur și simplu cu o agrafă, băuse o ceașcă din cafeaua pregătită de Jean-Louis și ieșise pe ușă. Iar acum arăta groaznic.

A fost impresionată să vadă că Alessandro di Giorgio avea un apartament imens pe latura hotelului care dădea înspre Place Vendôme. Îl folosea pentru întâlnirile sale cu clienți privați și, fără nici o ezitare, deschise încuietoarea servietei și scoase douăsprezece bijuterii cu diamante, rubine, smaralde și safire, care îți tăiau răsuflarea. Piesele erau chiar mai mari și mai impresionante decât cele pe care plănuise să le folosească de la celălalt bijutier, lucru care însemna că ar fi apărut mai multe creații di Giorgio în fotografii, dar, în acest moment, nu avea de ales, și erau cele mai frumoase piese pe care le văzuse vreodată.

– Îmi dați voie să vă întreb cine este clienta dumneavoastră pentru astfel de piese?

Era fascinată. Bijuteriile erau imense.

–Soția unui emir, spuse el discret, dar nu menționă vreun nume. Vă vor ajuta?

–Doamne, dar ăsta e un miracol! spuse ea, privindu-l uimită.

–Luați orice doriți, orice aveți nevoie. Am să mă scuz față de soția emirului.

Aceasta însemna pentru el o bună promovare. Era bine cunoscut în Statele Unite, dar mai renumit era în Europa. Se afla la a treia generație de bijutieri din familia sa. Bunicul său pornise afacerea, iar tatăl, care trăia încă, era și el implicat. Alessandro avea treizeci și opt de ani și proiecta modele pentru tatăl său de cincisprezece ani. Liz se documentase meticulos pentru acest articol și aprecia faptul că multe dintre piesele lor erau unicat și că munca lor era atât de respectată în Europa. Aveau magazine în Roma, Londra și Milano, dar nici unul la Paris. Aici venea personal să își întâlnească clienții, iar faptul că se afla astăzi aici nu însemna decât că avusese un noroc nesperat.

Liz alese patru dintre piesele cele mai mari, iar Alessandro o aprobă din cap în timp ce alegea. Înțelese direcția spre care se îndrepta și imaginea pe care urmărea s-o surprindă și îi sugeră o a cincea piesă, care considera că se potrivea contextului. Ea încuviință și o adăugă celorlalte. El îi împachetă piesele alese în cutii și rugă un agent de pază s-o însoțească pe platou. După zece minute, ieșiră din hotel, Liz ducând cu ea o plasă comună de cumpărături, cu sigla Ritz, conținând tot ce avea nevoie, și chiar o piesă în plus. Când se întoarseră pe platou, se opri și privi în sus spre el, neștiind ce să spună. Îi salvase pielea, dar ar fi dat dovadă de nepolitețe, dacă ar fi spus așa ceva unui bărbat atât de bine-crescut și de rafinat ca el. Se arătase extrem de politicos.

–Mi-ați salvat cu adevărat viața. Aproape că-i dăduseră lacrimile spunând acestea, iar el zâmbi. Am să vă aduc totul înapoi în această seară sau mâine, cel mai târziu.

–Nu vă grăbiți, spuse el calm. Voi fi aici timp de trei zile. Avem o serie de clienți cu care ne întâlnim în Paris.

–Veniți vreodată în New York? îl întrebă. Simțea că îi datora ceva pentru ajutorul său extrem de generos.

–Nu prea des. Majoritatea tranzacțiilor noastre au loc în Europa. Dar vin din când în când. Îmi place foarte tare New Yorkul. Părea mai tânăr, în timp ce-i vorbea. Era atât de serios și de bine îmbrăcat, încât, la început, se gândise că era mult mai în vârstă. Dar acum își aminti că era doar cu zece ani mai mare decât ea.

–Ei bine, vă rămân datoare, și următoarea dată când veniți la New York mă voi revanșa cu o masă de prânz sau cu o cină.

–Mă bucur că v-am putut fi de folos. Sper ca sesiunea dumneavoastră să meargă bine, domnișoară Marshall, spuse el formal.

–Acum va merge cu siguranță, mulțumită dumneavoastră. Liz îi zâmbi bucuroasă, iar el nu avu nici o dificultate să observe, dincolo de părul nepieptănat și de hainele de serviciu, ce fată frumoasă era.

–*Arrivederci*, spuse el, apoi se îndepărtă și urcă într-un Mercedes, alături de șofer și de un agent de pază, lăsându-l pe celălalt agent cu ea, întrucât avea acum câteva dintre cele mai valoroase creații ale sale.

După o jumătate de oră, se întoarseră la lucru. Era într-o stare de spirit grozavă, acum, că avea toate cele necesare, iar fotograful se bucură când văzu piesele. Erau mult mai frumoase decât cele promise de celălalt bijutier.

La ora șase, când Jean-Louis trecu pe-acolo, ei încă lucrau. Liz părea încordată, afectată încă de problemele din acea dimineață, dar totul mergea bine.

–Ești aproape gata? îi șopti el, apropiindu-se prin spatele ei și luând-o prin surprindere. Ea îi zâmbi.

–Încă vreo oră.

Era înghețată bocnă, dar nu-i păsa. Vremea fusese oribilă, dar fotografiile ieșiseră minunat.

–Cum ai rezolvat cu bijuteriile lipsă?

–A căzut din cer un înger cu servietă și mi-a oferit niște piese chiar mai bune.

Îi zâmbi, încă zguduită de sperietura de dimineață.

–Ce înseamnă asta? Jean-Louis păru derutat, căci, deși știa cât de bine se descurca Liz în situațiile-limită, se gândi că aceasta fusese o problemă prea mare chiar și pentru ea.

–Exact ce am spus. S-a nimerit ca unul dintre bijutierii cu care lucrăm să fie în Paris și să treacă pe aici. Avea cu el o servietă plină cu bijuterii incredibile pentru un client arab și mi-a dat cinci dintre ele pentru fotografii. Sunt cele mai frumoase bijuterii pe care le-am văzut vreodată, mai bune decât cele pe care le aveam. Și mai mari.

–Ai puteri magice, spuse el, îmbrățișând-o, și duci o viață fermecată. Se simțise cu adevărat binecuvântată în ziua aceea. Mă întâlnesc cu un prieten la Ritz pentru un pahar, îi spuse el. Vino și tu când termini și plecăm acasă. Apoi dispăru în direcția hotelului Ritz, iar Lizzie se întoarse la lucru.

Mai trecură alte două ore până când reușiră să termine de fotografiat toate piesele lui di Giorgio. I le înapoie agentului de pază care o însoțise toată după-amiaza și îi scrise în grabă un bilet lui Alessandro di Giorgio, mulțumindu-i din nou. Îi promise să-i trimită copii ale fotografiilor. Apoi se întâlni cu Jean-Louis la bar. El se bucura de un pahar de Kir Royal împreună cu un prieten vechi. Fuseseră colegi de școală, iar acesta arăta la fel de dezordonat și de ciufulit ca Jean-Louis. Aproape că păreau gemeni. Jean-Louis îi spuse că era artist și că avea un studio în Montmartre, care îi aparținuse cândva lui Toulouse-Lautrec[1]. Trebui să recunoască faptul că, pentru prima dată, arăta și ea la fel de nearanjată ca ei. Abia

[1] Henri de Toulouse-Lautrec (24 noiembrie 1864–9 septembrie 1901), pictor francez din perioada postimpresionistă (n.tr.)

aștepta să ajungă acasă, la căldură și să facă o baie lungă și fierbinte.

În jurul orei zece, ajunseră înapoi la apartamentul lui, iar Lizzie trebui să se trezească din nou la ora cinci, pentru cea de-a doua zi de fotografii. De această dată, aveau să folosească Place de la Concorde ca locație, iar în cea de-a treia zi, Arcul de Triumf. O aștepta o săptămână grea. Jean-Louis era liber în ziua următoare și plănuia să și-o petreacă alături de prieteni.

Când Liz se scufundă în cada de baie și închise ochii, se gândi la toate fotografiile făcute în acea zi, la bijuteriile folosite, la model și la vestimentație. În timp ce filmul acelei zile i se desfășura din nou în minte, se simți mulțumită de munca ei. Iar când adormi în patul lui Jean-Louis, încă se gândea la aceleași lucruri și își făcea griji pentru ziua următoare. El îi aruncă o privire și stinse lumina zâmbind. Nu cunoscuse pe nimeni care să lucreze atât de mult ca Liz și, cu siguranță, nu-și dorea așa ceva pentru el. Puțini oameni își doreau asta.

Primele zile de după sărbători ale lui Annie nu erau cu nimic mai liniștite decât ale lui Liz. Părea să se fi așternut haosul în toate șantierele ei. Cel mai important constructor își dăduse demisia și toate proiectele erau decalate. După prima zi a anului, se dezlănțuise iadul. Era atât de stresată, încât toată săptămâna nu apucase să mănânce măcar o dată de prânz. Abia joi după-amiaza reuși să se întoarcă la birou la o oră decentă. Avea unele schițe care trebuiau modificate și dorea să-și pună fișierele în ordine. În plus, trebuia să răspundă la o groază de apeluri și de e-mailuri. O rugă pe asistentă să-i pregătească o cafea neagră și se apucă de treabă. Decise ca, înainte de toate, să deschidă corespondența de pe birou. Cea de-a doua scrisoare era de la școala lui Kate, și brusc se panică, gândindu-se că poate a uitat să-i plătească taxele de școlarizare. De obicei, se ocupa contabilul ei de acest

aspect, însă era posibil ca cecul să nu fi ajuns la destinație. În schimb însă, inima aproape i se opri în loc când văzu conținutul scrisorii. Era o confirmare la cererea prin care Kate renunța la școală pentru un semestru. Săptămâna lui Annie fusese și așa destul de stresantă, astfel că se înfurie în secunda în care citi scrisoarea. Ce naiba avea Kate de gând? Annie uită de orice alte activități și o sună furioasă.

–Vreau să ne întâlnim la apartament în seara asta, lătră în telefon, lucru total atipic pentru ea. Rareori își pierdea cumpătul față de nepoții ei. Prefera să ofere explicații și să aibă o atitudine rezonabilă. Dar ceea ce făcuse Kate nu era rezonabil. Annie nu avea de gând s-o lase să renunțe la școală, mai ales că nu îi ceruse permisiunea. Deși, la cei douăzeci și unu de ani ai ei, nici nu mai trebuia să-i ceară permisiunea.

–Ce s-a întâmplat? întrebă Katie, uimită.

–Discutăm când ne vedem, spuse Annie tranșant. Nu la telefon. Ajung acasă în jur de ora opt. Să fii acolo! Spunând acestea, îi închise telefonul, fără a aștepta vreun răspuns din partea ei. Annie era atât de furioasă, încât tremura. Nu îi crescuse vreme de șaisprezece ani, învățându-i tot ce putuse și oferindu-le tot ce era mai bun, pentru ca ei să abandoneze școala. Katie era o artistă talentată, iar Annie își dorea ca ea să meargă în continuare la școală și să își ia diploma.

Termină toate sarcinile de pe birou în timp record și, la plecare, luă cu ea acasă schițele pe care le avea de modificat. Fusese atât de distrasă în restul după-amiezii, încât nici nu mai putea gândi coerent. Luminile erau aprinse când ajunse acasă, iar Katie se afla în camera ei și asculta muzică. Ieși din cameră în clipa când auzi ușa de la intrare deschizându-se și rămase pe loc, privindu-și mătușa. Annie era, evident, palidă. Își scoase haina, o atârnă în cui și se duse în sufragerie, iar Katie o urmă. Annie se așeză și îi aruncă o privire în egală măsură

dezamăgită și furioasă. Dezamăgirea o tulbură pe Katie mai mult decât furia.

–Ce naiba e în capul tău? au fost primele cuvinte pe care Annie i le adresă. Am primit scrisoarea de la școala ta. Nici măcar nu m-ai întrebat. Asta dă dovadă de o gravă lipsă de respect. Și ce plănuiești să faci acum, fără o diplomă? Să lucrezi la McDonald's?

Katie se străduia să-și păstreze un ton calm. Voia să-i demonstreze lui Annie că era un adult, nu un copil. Avea dreptul să ia propriile decizii.

–Mi s-a oferit o slujbă pe care vreau s-o accept, timp de un semestru. M-am gândit că aș putea-o face și ca proiect de artă sau ca stagiu de practică, dar nu mi s-a acceptat propunerea. Așa că mi-am înghețat un semestru. Nu e așa mare scofală. Mă întorc la școală în semestrul următor.

–Despre ce fel de slujbă e vorba? întrebă Annie, încă supărată pe felul cum procedase Katie. În timpul sărbătorilor, nu menționase cum că ar avea de gând să renunțe la școală sau să facă un stagiu de practică. Putea, cel puțin, să fi discutat cu mătușa ei.

–E o slujbă bună, spuse Katie, amânând să răspundă la întrebare. Vreau s-o fac.

–Dar în ce constă? Annie era înverșunată în felul cum puse întrebarea, așa cum numai ea putea fi când era nervoasă, lucru care se întâmpla extrem de rar. Și îi dorea tot binele lui Katie.

–Voi realiza desenele pentru un salon de tatuaje, spuse Katie încet, iar Annie o privi îngrozită.

–Ai înnebunit? Renunți la un semestru la Pratt, una dintre cele mai prestigioase școli de artă din țară, ca să lucrezi la un salon de tatuaje? Te rog, spune-mi că glumești.

–Nu glumesc. Realizează niște proiecte artistice grozave. Știu că acolo îmi voi putea folosi cu adevărat creativitatea. Există o serie de artiști importanți care au început în saloane de tatuaje.

–Dacă nu te-aș iubi atât de mult, te-aș ucide. Katie, nu poți face asta. Este prea târziu să te reînscrii la școală pentru semestrul acesta?

–Nu știu. N-am să mă înscriu. Voi lucra la salonul de tatuaje. Am început marți și îmi place la nebunie. Am renunțat deja la camera mea de cămin, începând din acest weekend.

–În acest caz, mă aștept să locuiești acasă. Tonul lui Annie era glacial. Fiind atât de furioasă și de supărată, abia mai putea vorbi.

–Oricum aveam de gând să fac asta, adăugă Katie poliicoasă. Ți-am spus, mă voi întoarce la școală semestrul viitor. Vreau să fac asta o vreme. Este foarte creativ.

–Poți să-mi spui ce anume consideri tu că e creativ în a tatua ancore și vulturi pe fundurile oamenilor? Acesta e cel mai nebunesc lucru pe care l-am auzit.

Katie fusese mereu altfel decât ceilalți. Era mai independentă, mai artistă, mai individualistă, mai curajoasă și nu se temea niciodată să încerce idei noi. Dar aceasta era una dintre cele mai proaste idei pe care le avusese vreodată, după părerea lui Annie. Își susținuse mereu nepoata, dar de data asta întrecuse măsura.

–Paul are vreo legătură cu alegerea ta? o întrebă Annie suspicioasă, iar Katie scutură din cap, cu lacrimi în ochi.

–Nu. Și el e supărat pe mine. Crede că e o prostie și că e nedemn și nepotrivit pentru o femeie.

–Are dreptate în privința asta. Annie nici nu-și putea imagina cum ar fi fost să spună despre nepoata sa că este creatoare de tatuaje sau ce părere ar fi avut părinții ei despre asta. Nici nu se putea gândi măcar. Sunt foarte dezamăgită de tine, Katie, spuse Annie, liniștindu-se puțin. Mă aștept să termini școala. Nu pentru mine, ci pentru tine. Vei avea nevoie de o diplomă, ca să poți face ceva important cu arta ta sau măcar să-ți poți lua o slujbă.

–Știu asta, spuse ea rezonabil, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Nu-i plăcea s-o dezamăgească pe mătușa ei, pe care-o iubea foarte mult și al cărei respect conta enorm pentru ea. Am vrut să fac ceva diferit și mai creativ, iar tatuajele mi-au plăcut dintotdeauna.

–Știu, spuse Annie, în timp ce se aplecă spre ea și o prinse de braț. Dar îmi doresc să termini școala, iar un salon de tatuaje este un loc de prost gust. Oamenii de acolo sunt oribili.

–Nu știi asta și oricum nu-mi pasă. Pe mine mă interesează partea artistică. Altcineva se poate ocupa de tatuaje. Nu-i spuse mătușii că o învățau să și tatueze.

–Ted și Lizzie știu? o întrebă Annie, curioasă dacă era o conspirație sau doar una dintre ideile nebunești ale lui Katie. Dar Katie scutură din cap în semn că nu. Nici ei n-au să fie prea fericiți. Iar când Annie spuse asta, Katie își împinse bărbia înainte sfidătoare, la fel cum făcea când avea cinci ani. Mereu îi fusese cel mai greu să o controleze pe Katie, niciodată temătoare să-și susțină propriile idei sau să își asume consecințele propriilor alegeri.

–Trebuie să fac ceea ce mă face pe mine fericită și ceea ce este bine pentru mine, nu doar ce vă convine vouă. Vreau să învăț să fac tatuaje frumoase. E o formă de artă grafică, chiar dacă ție nu-ți place. După aceea am să mă întorc la școală. Păru încăpățânată și sfidătoare când spuse aceste vorbe.

–Voi avea grijă să-ți ții promisiunea, spuse Annie cu asprime, apoi îi șterse lui Katie lacrimile de pe obraji și vorbi pe un ton mai blând. Mi-aș dori să nu mai fi atât de al naibii de independentă și să mai asculți și de mine din când în când.

–Ascult de tine, dar trebuie să fac ceea ce consider că e bine. Am douăzeci și unu de ani. Nu mai sunt copil.

–Pentru mine vei fi mereu un copil, spuse Annie cu sinceritate. Era conversația pe care o avusese cu Whitney cu o lună în urmă, despre acceptarea faptului că au crescut,

că trebuie să-i lase să facă propriile greșeli și să aibă propriile lor vieți. Nu-i putea proteja la nesfârșit.

–Unde e salonul acesta? întrebă Annie, iar Katie îi spuse. Era situat într-un cartier oribil, și simpla idee că Katie s-ar afla în acea zonă o umplu pe Annie de groază. Dacă i se întâmpla ceva? Dacă se îmbolnăvea de SIDA de la vreunul dintre acele folosite? Mi-aș dori să renunți la ideea asta, o rugă Annie. Chiar este una dintre cele mai proaste pe care le-ai avut.

–N-am de gând să renunț, spuse Katie cu înverșunare. Sunt adult și am dreptul să iau această hotărâre.

–Presupun că da, spuse Annie cu tristețe, însă nu toate deciziile pe care le luăm sunt și corecte.

–Vom vedea, spuse Katie liniștită, pregătită să-și apere independența, oricât ar fi costat-o. Nu-i împărtăși mătușii ei că-și dorea și să călătorească și că voia să meargă împreună cu Paul la Teheran, în primăvară, pentru ca acesta să-și viziteze familia. Se gândi că, pentru moment, astfel de vești mai puteau aștepta. După ce discutară pe un ton liniștit alte câteva minute, Kate se întoarse în camera ei. Plănuise să-și aducă toate lucrurile de la cămin în acel weekend.

În camera ei, Annie luă două aspirine pentru durerea de cap pe care o avea de la amiază și se întinse pe pat. Ar fi sunat-o pe Lizzie, dar nu voia s-o deranjeze la Paris, mai ales că acolo era trei dimineața. În schimb, îl sună pe Ted. Acesta nu răspunse, iar apelul a fost transferat către mesageria vocală. Annie îi lăsă mesaj s-o sune cât putea de repede. Nu-i venea să creadă că nepoata ei avea să lucreze într-un salon de tatuaje. Numai gândul acesta îi făcea rău. Tot ce putea spera era ca ea să-și revină, să se țină de promisiune și să se întoarcă la școală. Cel mai rău lucru i se părea faptul că, oricât de mult o iubea, Annie nu putea face nimic. Peste noapte, parcă își ieșise din rol.

capitolul 12

A doua zi a fost și mai stresantă pentru Annie. Avu o neînțelegere cu doi furnizori și o întâlnire foarte dificilă cu unul dintre cei mai pretențioși clienți ai ei. Vremea era îngrozitoare, motiv pentru care lucrările erau toate întârziate, iar faptul că nepoata ei renunțase la școală, fără ca măcar să fi discutat cu ea înainte sau să-i fi cerut sfatul, îi dădu o stare de nervozitate toată ziua. Ideea ca ea să lucreze într-un salon de tatuaje i se părea tot mai rea, cu cât se gândea mai mult. Iar de la Ted încă nu avea nici o veste. Își dorea măcar un umăr pe care să poată plânge și era probabil ca el să fi avut un cuvânt de spus în fața surorii sale mai mici sau poate că Liz ar fi putut face asta la întoarcere. Momentan însă, Liz se afla încă la Paris, cufundată până peste cap în munca ei, iar Ted n-o sunase înapoi.

Spre seară, Annie nu mai rezistă și, după ce vizită o construcție unde toate mergeau prost, opri un taxi și îi dădu șoferului adresa salonului de tatuaje, pe care Katie i-o spusese cu o seară înainte. Se afla pe Ninth Avenue, în cartierul care se numise cândva *Hell's Kitchen*[1] și care în ultimii ani suferise mici îmbunătățiri. Cu toate astea, nu era un loc pe unde Annie și-ar fi dorit să umble nepoata ei, cu atât mai puțin să meargă la lucru, în loc să-și termine școala. Oftă gălăgios când ajunseră la destinație. Salonul de tatuaje avea o firmă luminoasă cu neoane, iar în fața intrării un grup de oameni dezgustători stăteau și fumau. Annie nu văzuse în viața ei oameni mai urâți.

– Ați greșit adresa? o întrebă șoferul la auzul oftatului de disperare venit de pe scaunul din spate.

[1] Bucătăria Iadului, în engl. în orig. (n.tr.)

–Nu, din nefericire adresa e corectă, spuse ea și-l plăti, lăsându-i un bacșiș generos.

–Vă faceți un tatuaj?

Șoferul părea surprins. Annie nu era tocmai genul. Era îmbrăcată într-un paltonaș negru de lână, pantaloni negri largi și un pulover negru de cașmir, și arăta extrem de aranjată.

–Nu, nu-mi fac. Mă uit doar.

Nu voia să recunoască în fața lui că nepoata ei lucra aici. Era prea stânjenitor și deprimant.

–Eu nu mi-aș face, dacă aș fi în locul tău, o sfătui el. Te poți îmbolnăvi de SIDA de la ace, o avertiză.

–Știu. Îi mai mulțumi o dată și coborî din taxi, apoi împinse ușa salonului și privi în jur. Toți cei care lucrau acolo aveau piercinguri și tatuaje, iar majoritatea aveau brațele complet acoperite cu tatuaje colorate. Nu-i păsa ce spunea Katie, lui Annie tot nu i se părea că asta era artă.

O femeie se apropie s-o întrebe dacă o putea ajuta cu ceva, iar ea îi spuse c-a venit s-o vadă pe Kate Marshall. Annie arăta ca un vizitator de pe altă planetă, cu părul ei blond și drept, cizmele înalte și moderne și paltonul ei negru, nou. Îi venea s-o ia la fugă pe ușă, dar rămase pe loc, așteptând-o pe Kate, iar, câteva minute mai târziu, nepoata ei veni pe o ușă din spate, unde se aflau încăperile private. Purta o fustă mini, un pulover roșu pe gât și cizme militărești roșii, iar părul ei scurt era vopsit negru-albăstrui. Dar chiar și îmbrăcată așa, lui Annie i se păru că arăta mult prea bine pentru un astfel de loc.

–Ce cauți aici? o întrebă Katie în șoaptă. Părea agitată de venirea lui Annie.

–Am vrut să văd unde lucrezi. Cele două femei se priviră adânc în ochi, iar, în final, Katie își retrase privirea. Știa că nu o putea convinge pe Annie că decizia ei era un lucru acceptabil, în locul școlii, dar nici nu credea că era nevoie să-și apere punctul de vedere. Luase o decizie care ei îi păruse corectă. Ești bine? o întrebă Annie

cu blândețe, iar Katie aprobă din cap, apoi zâmbi și păru mai fericită decât cu un minut în urmă.

–Mă distrez. Mă învață multe lucruri. Vreau să învăț să fac tatuaje, doar ca să știu ce presupune și cum funcționează desenul pe piele.

Annie se abținu să întrebe: „De ce?" Stătu doar câteva minute, iar Katie nu o prezentă colegilor. Faptul că mătușa ei venise s-o verifice o făcea să pară un copil, deși ea nu se mai considera un copil. Era un adult. Faptul că Annie venise acolo o făcea să se simtă jenată, astfel că, după ce aruncă o privire în jur, Annie plecă.

Îi veni să plângă pe drum înapoi, în taxi. Nu-și putea scoate din minte imaginea acelor oameni. Aveau piercinguri și verigi peste tot. I se părea că formau un grup înspăimântător. Mai avea de vizitat un șantier, înainte de a se întoarce la birou, și apoi acasă, la sfârșitul zilei.

Locul construcției prezenta probleme și, când ajunse, se supără teribil descoperind că unul dintre muncitori lăsase mai devreme un furtun deschis și că, din cauza vremii reci, apa de pe jos se transformase în gheață. Era un prilej de accidente și o altă bătaie de cap, de care nu avea nevoie. Le atrase atenția șefului de echipă și antreprenorului, care erau acolo, apoi, cu gândul la Kate și la noua ei slujbă, Annie trecu peste grămada de moloz și ieși în grabă de pe șantier, întorcându-se pe stradă. Se făcuse târziu. Mintea îi era atât de absorbită de grija pentru Katie, încât nu remarcă fâșia de gheață de sub picioarele ei și alunecă brusc pe un picior, căzând cu un scâncet ascuțit, iar cizmele cu toc înalt îi zburară în aer. Unul dintre muncitori o văzu căzând și alergă s-o ajute. O ridică, o șterse de praf și o puse pe picioare. Dar în momentul când o ridică, Annie gemu, își simți stomacul întorcându-se pe dos și crezu că va leșina din cauza durerii. Cineva îi aduse un scaun pliant, dar durerea pe care o simțea în gleznă era cumplită.

–Sunteți bine? o întrebă șeful de echipă, cu o privire îngrijorată. Se întâmplă exact ceea ce prevăzuse mai înainte. Nu se gândise însă că tocmai ea avea să fie victima. Fusese complet abătută și neatentă, după vizita la salonul de tatuaje, iar în graba de a se întoarce la birou, nu se uitase pe unde călca. Și chiar era unul dintre momentele rare când venea cu pantofi cu toc la șantier. Nu plănuise să viziteze vreun șantier în ziua respectivă, dar își schimbase decizia când ajunsese la birou.

Câțiva dintre muncitori se adunaseră deja în jurul ei, iar când încercă din nou să stea în picioare, își dădu seama că nu putea. Era foarte nervoasă pe ea însăși. De douăzeci de ani vizita șantiere și nu se rănise niciodată. Fusese o mare greșeală să poarte cizme cu toc înalt în acea zi.

–Cred că e rupt, spuse Annie, icnind la încercarea de a se ridica. Nu se putea sprijini pe el.

–Ar fi bine să mergeți la spital, spuse șeful de echipă. Ați putea avea doar glezna scrântită, dar oricum trebuie să faceți o radiografie, ca să știți cum stați, și puteți să-l puneți în ghips, dacă e nevoie.

Asta îi mai lipsea acum. Cu toate câte avea pe cap în aceste zile, nu-și dorea să șchiopăteze de colo-acolo în cârje sau cu piciorul în ghips.

–Cred că am să merg acasă, să pun niște gheață pe el, spuse ea încercând să se îndepărteze șchiopătând, fără succes. În final a fost nevoie de doi bărbați ca s-o urce într-un taxi. Un al treilea îi aduse servieta și poșeta. Mulțumesc. Îmi cer scuze că sunt așa o pacoste.

–Nu sunteți. Dar mergeți la Urgență, insistă șeful de echipă.

Ea încuviință din cap, pretinzând că e de acord cu el, dar, odată ajunsă în taxi, îi dădu șoferului adresa de la birou. Era convinsă că va fi mai bine odată ce va ajunge acasă și-și va scoate cizmele din picioare, deși momentan locul acela o durea îngrozitor. Când ajunse la birou,

nu se putu da jos din taxi. Șoferul se întoarse s-o privească cum se forța.

–Se pare că v-ați lovit destul de serios, spuse șoferul, cu compasiune în glas. Ce ați pățit?

–Am alunecat pe gheață, spuse ea, încercând să se sprijine de ușă, dar nu-și putu lăsa piciorul pe sol fără să-i vină să urle de durere.

–Bine că nu v-ați lovit la cap, comentă șoferul. Era evident că nu avea unde să se ducă. Nu se putea mișca. Ce-ar fi să vă duc la spital? Poate e rupt.

Începea să creadă și ea că își rupsese piciorul și era furioasă pe ghinionul pe care-l avusese. Alunecă înapoi pe banchetă și îl rugă s-o ducă la camera de urgență a spitalului NYU. Se simțea ca o proastă mergând acolo, dar nu era în stare să mai facă un pas. Avea nevoie cel puțin de cârje.

Șoferul o duse la spital și o lăsă să aștepte în mașină, cât timp el intră să caute o asistentă. Se întoarse împreună cu o femeie în uniformă albastră, care împingea un cărucior cu rotile, în timp ce Annie aștepta neajutorată pe marginea banchetei. Nu putea merge.

–Ce avem aici? întrebă asistenta pe un ton amabil.

–Cred că mi-am fracturat glezna. Am căzut pe gheață. Annie era palidă și părea să aibă dureri mari. Asistenta o ajută să se urce în cărucior, apoi Annie îi mai dădu șoferului încă zece dolari, iar acesta îi ură noroc. Se simțea rău din cauza durerii și-i venea să plângă, mai mult din pricina lui Katie decât a piciorului lovit. Nu suporta s-o știe că lucrează într-un salon de tatuaje, iar locul acela arăta cumplit. Numai la asta se putea gândi în timp ce femeia în uniformă albastră îi împingea căruciorul spre ghișeul de înregistrări, unde Annie îi înmână funcționarului cardul ei de asigurări. Completă formularul, îi puseră o brățară de plastic pe mână, cu numele și data nașterii, apoi îi parcară căruciorul, îi dădură un pachet de gheață și-i spuseră să aștepte.

–Pentru cât timp? întrebă Annie, privind prin sala de așteptare aglomerată. Nu-și dădea seama dacă ordinea se stabilea prin triere sau în funcție de momentul sosirii, dar, oricum, ar fi putut dura ore întregi. Erau cel puțin cincizeci de oameni acolo, majoritatea răniți sau bolnavi.

–Vreo două ore, spuse femeia cu sinceritate. Poate mai puțin, poate mai mult. Depinde de gravitatea cazurilor de dinaintea dumneavoastră.

–Poate ar fi mai bine să mă duc acasă, spuse Annie descurajată. Avusese o zi îngrozitoare, de fapt, două, și numai așa ceva nu-i lipsea acum.

–Nu ar trebui să plecați acasă, dacă e rupt, o sfătui femeia. Nu cred că vreți să vă întoarceți aici la patru dimineața, cu glezna cât mingea de fotbal, urlând de durere. Dacă tot sunteți aici, ar fi bine să faceți o radiografie, ca să aflați.

Părea un sfat înțelept, iar Annie decise să aștepte. Nu avea altceva de făcut acasă. Nici măcar la birou nu reușise să ajungă, ca să-și ia schițele. Oricum nu putea lucra, având în vedere durerea acută pe care o simțea. Încă îi era rău și spera să nu vomite. Se minuna de starea proastă pe care i-o dădea un accident atât de mic. Când încercă să-și miște piciorul în căruciorul cu rotile, o străpunse o durere cumplită. Rămase o vreme cu ochii închiși, încercând să suporte durerea, apoi femeia de pe scaunul de lângă ea începu să tușească. Părea foarte bolnavă, așa că, pe cât putu de discret, Annie își împinse scaunul mai încolo. Nu voia să se mai și îmbolnăvească. Glezna accidentată îi era suficientă. Își împinse singură scaunul într-un colț liniștit, unde nu stătea nimeni încă, și privi cum paramedicii aduseră un bărbat pe o targă, suspectat că ar fi avut gâtul rupt. Fusese un accident de mașină. Imediat după aceea, sosi un bărbat care făcuse atac de cord. Dacă ar fi selectat cazurile, își dădea seama că ar fi putut sta acolo o veșnicie, deoarece cazurile mai grave ar fi fost tratate înaintea ei. Se făcuse deja cinci și jumătate și era posibil să urmeze

o noapte lungă. Privi de jur-împrejurul sălii de așteptare, care arăta ca și cum cineva ar fi golit un întreg aeroport în sala serviciului de urgență.

Închise din nou ochii, încercând să facă față durerii prin respirație, iar un moment mai târziu, cineva se ciocni de căruciorul ei, cerându-și apoi mii de scuze, în timp ce ea deschidea ochii. Era un bărbat înalt și brunet, cu o atelă gonflabilă pe braț. Figura lui i se păru cunoscută. Închise din nou ochii. O cizmă îi era înghesuită în cărucior, iar piciorul desculț se umflase și atinsese de două ori dimensiunea normală, de când ajunsese acolo, începând să se învinețească vizibil. Nu știa dacă asta însemna că era rupt sau nu. Moțăi în scaun o vreme, dar disconfortul din zona gleznei o menținu conștientă și, în final, deschise ochii. Bărbatul cu atela stătea într-un scaun lângă ea și avea o înfățișare aspră. Atela îi fusese fixată pe brațul stâng, iar cu mâna dreaptă își folosise telefonul pentru a anula întâlniri. Părea un om ocupat. Purta pantaloni scurți, tricou și pantofi sport și-l auzi povestind cuiva că se lovise în timp ce juca squash. Era chipeș și avea un corp atletic. Părea să aibă dureri mari în timp ce vorbea. Stătură unul lângă altul fără a-și vorbi o bună bucată de vreme. Ea avea dureri prea mari ca să mai poată socializa și îi venea să plângă. În timp ce stătea singură acolo, o cuprinse un puternic sentiment de autocompătimire.

La televizorul din camera de gardă începeau știrile de la ora șapte, în care mai întâi anunțară că prezentatorul lor, Tom Jefferson, nu va putea prezenta în acea seară, deoarece suferise un accident în timpul unui joc de squash și se afla la spital chiar în acel moment. Annie urmărea știrile, neacordându-le prea multă atenție, apoi își dădu seama cine stătea lângă ea. Se întoarse spre el cu o expresie surprinsă, iar el păru ușor stânjenit.

– Despre tine e vorba? El încuviință din cap. Ce ghinion! spuse ea, zâmbind.

–La fel și-n cazul tău, se pare. Trebuie să te doară foarte tare. Am văzut că ți se tot umflă de când stau aici. Glezna ei devenea din ce în ce mai mare și mai vânătă, cu fiecare minut care trecea.

Ea încuviință din cap, apoi se lăsă pe spate în cărucior, cu un oftat. Încerca din când în când să miște din degete, să vadă dacă poate, dar durerea era prea mare. Îl văzuse pe Tom Jefferson făcând același lucru cu degetele sale, în timp ce încerca să aprecieze gravitatea situației, și realiză că brațul îi era fracturat.

–Cred că s-ar putea să stăm aici toată noaptea, spuse Annie când se terminară știrile. Problemele din Coreea și Orientul Mijlociu îi păreau mult mai puțin importante decât glezna ei. Dar tu nu poți intra în față?

–Mă îndoiesc. Cred că cele trei infarcturi, gâtul rupt și plaga împușcată au prioritate în fața știrilor. Mi-ar fi și teamă să întreb.

Annie îi dădu dreptate.

Era o persoană discretă, în mod evident. Se retraseră apoi amândoi, complet absorbiți de propria durere, iar ea avu sentimentul că erau naufragiați pe o insulă pustie. Nimeni nu părea să le observe prezența și nimănui nu părea să-i pese.

Într-un final, îi trimise lui Katie un mesaj prin care o anunța că avea să ajungă târziu acasă, dar nu menționă motivul. Nu voia s-o îngrijoreze. Stătea așadar singură în sala de așteptate, alături de un străin cu mâna ruptă.

–Am fost împușcat în brat odată, spuse el după o vreme, când filmam un reportaj în Uganda. Știu că pare ridicol, dar acum mă doare mai tare. Și el părea să se autocompătimească.

–Te dai mare? întrebă ea zâmbind. Eu mi-am rupt o coastă odată, după o căzătură din pat, când eram copil, dar glezna mă doare mai tare. Nu am fost împușcată niciodată, așa că ești câștigător.

El râse când o auzi, iar ea observă că avea un zâmbet frumos, lucru cât se poate de firesc, din moment ce era un fel de vedetă de televiziune.

–Îmi cer scuze, n-am vrut să fiu nepoliticos. Cum s-a întâmplat? o întrebă Tom, părând îngrijorat.

–Am alunecat pe un petic de gheață, pe șantier. Tocmai le spusesem muncitorilor să rezolve problema înainte să se întâmple vreun accident, apoi am căzut.

–Muncești pe șantier? o întrebă cu o privire neîncrezătoare.

Cel puțin, discutând cu el, timpul părea să treacă mai repede. Nu aveau altceva de făcut cât stăteau și așteptau.

–Mai mult sau mai puțin. Am propria cască de protecție, spuse ea, deși nu o purtase la momentul respectiv. Iar șoferul de taxi avea dreptate. Era norocoasă că nu se lovise la cap. Sunt arhitect, îi spuse, iar el păru impresionat. Până atunci bănuise că lucra în industria modei sau în publicitate. Era bine îmbrăcată, vorbea frumos și părea inteligentă.

–Trebuie să fie o ocupație distractivă, spuse el, încercând să mai înviorеze atmosfera.

–Uneori. Când nu-mi frâng gâtul pe șantiere.

–Ți se întâmplă adesea? o tachină el.

–E prima dată.

–Și pentru mine e prima dată când mă accidentez la sport. Mi-am petrecut zece ani ocupându-mă de diferite sarcini periculoase în Orientul Mijlociu. Timp de doi ani am fost șef de birou în Liban. Am supraviețuit la două bombardamente. Iar acum mi-am rupt brațul jucând squash. Ce jenant! Mai mult decât orice, se simțea prost. Apoi o privi, cum stătea afundată în căruciorul cu rotile, cu piciorul în sus. Devenea tot mai vinețiu cu fiecare minut ce trecea și era foarte umflat. Ți-e foame? o întrebă el.

–Nu. Mi-e rău, spuse ea cu sinceritate. Nu-l cunoștea și nu avea să-l mai revadă vreodată, nu avea motiv să păstreze

aparențele în ceea ce-l privea. Se simțea slăbită. În plus, o și văzuse plângând o dată sau de două ori. El se gândise probabil că era din cauza durerii, dar avea legătură cu Katie. Nu-și putea scoate din cap imaginea salonului de tatuaje.

–Mă gândeam să comand pizza, îi mărturisi el, simțindu-se ușor stânjenit de senzația de foame pe care o simțea într-un astfel de moment. Sunt mort de foame. Era un bărbat mare și avea un apetit sănătos.

–Asta trebuie să fie o chestie specifică bărbaților. Cred că poți să comanzi liniștit. Probabil că vom sta aici ore bune.

El zâmbi cu sfială la auzul vorbelor ei, sună de pe telefonul mobil, comandă pizza, apoi trimise câteva SMS-uri. Annie se întrebă dacă Tom avea soție sau prietenă și dacă va apărea vreo femeie ca să-i țină companie. Arăta în jur de patruzeci și cinci de ani și avea părul negru, ușor încărunțit la tâmple.

Peste vreo oră sosi și pizza, iar ei încă așteptau. Comandase o porție cu de toate, mai puțin hamsii, și îi oferi și ei, dar nu putea mânca. Aproape că reuși s-o termine pe toată, în ciuda brațului lovit. Când se ridică să-și arunce cutia de pizza la gunoi, ea observă că era chiar mai înalt decât păruse. Pe Annie o impresiona însă firea lui plăcută și modestă. Nu cerea nici un fel de atenție specială și își aștepta liniștit rândul. La întoarcere, se oferi să-i aducă un pahar cu apă sau o cafea de la tonomat, dar ea refuză.

–Tocmai am realizat că tu îmi știi numele, dar eu nu-l cunosc pe al tău, îi spuse politicos, când se așeză la loc. Discuțiile acestea le umpleau timpul în mod plăcut.

–Anne Ferguson. Annie. Vreo legătură în familia ta cu ilustrul președinte?

El zâmbi auzindu-i întrebarea.

–Nu, mama mea a fost împătimită de istorie. Era, de fapt, profesoară de istorie. Poate s-a gândit că e o asociere amuzantă, deși era destul de impresionată de figura

președintelui. Am tachinat-o pe tema asta de când mă știu.

Annie zâmbi. Apoi ațipiră amândoi o vreme. Era ora nouă și se afla acolo de patru ore.

Glezna îi zvâcnea deja când, într-un final, la ora zece, o asistentă îi strigă numele, veni s-o conducă și îi împinse căruciorul înăuntru. Ea îi spuse la revedere lui Tom Jefferson, îi mulțumi pentru companie și îi ură noroc.

–Sper să nu ai brațul rupt, îl încurajă ea. Fusese plăcut să stea alături de el timp de patru ore. Nu se simțise singură.

–La fel sper și eu, în cazul tău. Și fii atentă la gheața de pe șantiere! Îi făcu semn cu mâna în timp ce ea dispărea în camera de gardă. Rămase acolo pentru încă două ore, timp în care i se făcu o radiografie și un RMN, să verifice dacă nu existau fracturi de ligamente. Diagnosticul fu o entorsă destul de urâtă, deci nu fractură. Îi puseră un bandaj ca s-o strângă, îi dădură cârje și o sfătuiră să nu calce pe glezna respectivă, deși oricum nu putea face asta. N-ar fi rezistat durerii. Apoi o sfătuiră ca, peste o săptămână, să meargă s-o vadă un ortoped. Îi spuseră că vindecarea va dura între patru și șase săptămâni și că, între timp, trebuia să poarte pantofi cu talpă joasă.

Era deja miezul nopții când asistenta îi împinse căruciorul spre ieșirea din spital și îi chemă un taxi. La ieșire, Annie privise prin sala de așteptare. Tom Jefferson plecase și el. Se întrebă dacă brațul său era rupt sau doar scrântit, precum glezna ei. Conversația cu el fusese plăcută și, astfel, timpul trecuse mai repede. Însă la întoarcere, mintea ei zbură din nou la Katie. Fusese o noapte lungă și dureroasă.

Annie șchiopătă nesigură până la intrarea în clădirea unde locuia, ajutându-se cu cârjele pe care le primise. Nu știa cum trebuiau folosite, în plus îi dăduseră la spital un calmant pentru dureri, așa că era ușor amețită, ca și când ar fi băut. Descuie singură ușa apartamentului

și observă că luminile erau aprinse. Katie ajunsese acasă să și viziona un film împreună cu Paul. Singura veste bună, realiză Annie, a abandonului ei școlar, era faptul că se va întoarce să locuiască din nou acasă, așa încât Annie putea s-o supravegheze. Katie se întoarse cu o privire îngrozită când Annie intră în sufragerie în cârje, cu cizma într-o pungă de plastic. Fața îi era albă ca varul.

–Ce ai pățit? întrebă Kate, venind repede s-o ajute să se așeze pe un scaun. Annie arăta ca și când ar fi fost la război. Katie păru supărată, iar Paul se ridică și el s-o ajute.

–O mare prostie. Am căzut pe șantier. Purtam cizmele astea și am alunecat pe o fâșie de gheață. Stupid.

–Vai, biata de tine! Katie alergă să-i aducă o pungă cu gheață, iar Paul o ajută să se ridice de pe scaun și o conduse în bucătărie. Annie nu avea stabilitate pe cârje și se simțea complet extenuată. Amândoi tinerii păreau profund îngrijorați. Am crezut c-ai ieșit la cină sau ceva de genul ăsta. De ce nu m-ai sunat? Aș fi putut veni la spital, să stau cu tine. Când s-a întâmplat? o întrebă Katie, în timp ce Annie se așeză pe un scaun din bucătărie.

–S-a întâmplat la vreo jumătate de oră după ce m-am despărțit de tine. Annie nu-i mai spuse că se întâmplase din cauză că era atât de supărată și fusese neatentă. Am stat la spital de la cinci și jumătate. A durat o veșnicie. Nu-i povesti despre prezentatorul de televiziune pe care-l cunoscuse. Părea irelevant, deși o ajutase să treacă timpul mai repede, în vreme așteptaseră să fie consultați.

–Vrei să mănânci ceva? se oferi Katie, dar Annie o refuză din cap.

–Îmi doresc doar să merg la culcare. Sunt amețită din cauza calmantului. Să sperăm că mâine va fi mai bine.

Acum trebuia să se descurce cu cârjele și cu săritul într-un picior. Nimic nu avea să fie ușor în următoarele câteva săptămâni.

Șchiopătă până în dormitor cu ajutorul lui Kate și al lui Paul. El se întoarse în sufragerie, iar Kate o ajută să se dezbrace și să-și pună cămașa de noapte. Era complicat să stea într-un picior și să folosească cârjele. Lui Kate îi era teamă că ar putea cădea în baie și-i spuse s-o strige în timpul nopții, dacă avea nevoie de ajutor.

–Mă descurc, o liniști Annie. Avusese parte de o noapte extenuantă și de două zile de coșmar, din cauza veștilor abandonului școlar al lui Kate. Încă nu primise nici o veste de la Ted sau de la Lizzie, din Paris, de câteva zile. Se urcă în pat și încercă să nu se gândească la nimic. Mai luă un calmant, așa cum i se spusese să facă, și, când capul ei atinse perna, era deja adormită. Katie o sărută, o înveli și se întoarse la Paul. În acea seară, își făcuseră niște planuri destul de mari.

capitolul 13

A doua zi lui Annie i-a fost mai greu să se îmbrace decât se așteptase. A fost pentru ea o adevărată provocare să facă duș fără să cadă, întrucât trebuia să stea într-un singur picior. Astfel că era deja extenuată când ajunse la bucătărie în cârje. Avea însă prea mult de lucru, ca să-și permită să rămână acasă în acea zi. Kate o ajută să coboare scările și să urce într-un taxi, iar Annie ajunse la birou în jurul orei zece, lucru destul de atipic pentru ea, ca să nu mai vorbim de faptul că nu-și putea vizita nici una dintre construcții, „cel puțin în următoarele câteva zile", își spuse ea.

Ted telefonă, în cele din urmă, în acea dimineață și-i ceru iertare că nu o sunase mai devreme. Îi spuse că fusese foarte ocupat. Katie îi trimisese mesaj cu o seară înainte, să-i spună despre glezna lui Annie, astfel că știa despre starea ei și o întrebă cum se mai simțea.

–Sunt bine. Mă doare cumplit, dar nu e nimic grav. Doar o entorsă. Te-am sunat în legătură cu sora ta. Știai că a renunțat la școală și lucrează într-un salon de tatuaje? Annie se necăji din nou în timp ce-i povestea. Glezna era o nimica toată în comparație cu asta.

–Glumești, nu-i așa?

–Aș vrea eu. Sunt foarte serioasă, și la fel e și ea. Și-a înghețat un semestru, iar acum lucrează la un salon de tatuaje de pe Ninth Avenue și spune că face artă grafică.

–E dezgustător. Nu, ticăloasa asta mică nu mi-a zis nimic. Vrei să vorbesc cu ea? Părea și el la fel de supărat ca Annie. Amândoi considerau că abandonul școlar era ceva grav.

–Da, dar nu cred că va avea vreun efect. Poate că te va asculta pe tine, dar mă îndoiesc. E hotărâtă să ia o pauză cu școala.

–Cred că e o idee proastă și am să-i spun asta. Uneori Kate dădea mai multă importanță sfaturilor fraților ei decât celor venite de la mătușa ei, astfel că lui Annie îi reveni pentru o vreme speranța, dar, odată ce Katie lua o decizie, era mereu foarte greu s-o întorci din drum, iar Ted știa și el acest lucru. Kate și Annie semănau în privința asta. Amândouă erau incredibil de încăpățânate.

–Dar tu? Ești în regulă? Ești incredibil de secretos în ultima vreme. Îmi fac griji pentru tine, spuse Annie cu blândețe. Își făcea griji pentru fiecare dintre ei.

–Sunt bine, spuse el țâfnos.

Își petrecea cu Pattie fiecare clipă când nu erau copiii la ea și simțea că nu mai avea nici o secundă liberă. Alerga mereu înspre și dinspre apartamentul ei sau făcea dragoste cu ea. De săptămâni bune nu se mai văzuse cu nici unul dintre prietenii lui. Dar nu-i spuse nimic din toate astea lui Annie. Nu putea să-i spună că avea o aventură cu o femeie cu doisprezece ani mai în vârstă decât el. Știa că Annie n-ar înțelege niciodată, iar uneori avea senzația că nici el nu mai înțelegea. Se întâmplase, pur și simplu, iar acum relația aceasta avea o viață proprie și înainta cu viteza luminii, ca un tren de mare viteză, cu Pattie pe post de șofer.

–Vino să iei cina la apartament într-una din zile. Mi-e dor de tine, îi sugeră Annie, iar Ted oftă. Acum, nu mai avea timp de nimic, fără să fie și Pattie prin preajmă.

–Cel puțin, Katie va fi acolo cu tine să te ajute, dacă locuiește acasă. Se simțea vinovat că n-o suna și n-o vedea mai des pe Annie, dar Pattie avea mereu câte ceva de făcut pentru el și voia să stea cu ea tot timpul.

–Aș prefera să se întoarcă la școală, spuse Annie cu tristețe.

–Și eu. Am s-o sun. Și te sun și pe tine în curând, Annie, îi promise, după care închise telefonul.

Annie își încheie o parte din treburi și umblă șchiopătând prin birou, încercând să care dosare și schițe, lucru aproape imposibil de realizat, având în vedere cârjele. Îi era mai greu decât își imaginase să se descurce și încă avea dureri.

Tocmai se întorsese înapoi pe scaunul de la birou, când sună telefonul. Asistenta ei îi transmise că la telefon era o persoană cu numele de Tom Jefferson. Annie a fost surprinsă să-i audă numele, dar preluă legătura și îl întrebă imediat în ce stare îi era brațul.

–E rupt, spuse el descurajat. Sperase să fie o simplă entorsă. Ce-ți face glezna?

–E scrântită rău. Dar mi-e al naibii de greu să umblu cu cârjele. După o oră de lucru la birou era deja extenuată și își simțea glezna zvâcnind.

–Știu, am pățit-o și eu o dată. Când jucam baschet la școală. Apoi schimbă macazul: Mă bucur că te-am cunoscut ieri, Annie. Mă întrebam dacă ai vrea să luăm masa împreună cândva. Sau am putea merge împreună la Lourdes[1], spuse el, iar ea râse.

–Mi-ar face plăcere. Să mergem la masă, nu la Lourdes, deși ar fi frumos. Mereu mi-am dorit să merg în vizită acolo.

–Și eu, spuse el pe un ton liniștit.

Annie presupuse că nu era căsătorit, dar nu voia să întrebe. Era convinsă că avea să fie un prânz ca-ntre prieteni, între invalizi, nu o întâlnire, astfel că i se păru o prostie să-l întrebe dacă era căsătorit. Nu fusese nimic romantic în întâlnirea lor inițială. Și fusese un mod amuzant de a se întâlni.

–Ce zici de mâine? sugeră el. Poți ieși în cârje?

[1] Lourdes (limba gasconă: Lorda) este o localitate situată în sud-vestul Franței, cunoscută ca unul dintre cele mai importante locuri de pelerinaj pentru creștinii catolici, izvorului de acolo acordându-i-se puteri miraculoase de tămăduire a bolilor.

–Mă descurc, n-am încotro. Nu-mi pot lăsa construcțiile nesupravegheate.

–Poate ar fi bine să aștepți o zi sau două, înainte să te întorci pe șantier.

Îi propuse apoi un mic restaurant franțuzesc, pe care-l frecventa și-i plăcea, și îi sugeră să se vadă a doua zi la amiază acolo. Părea că avea să fie o întâlnire plăcută, dacă putea ajunge, firește.

–Am să te ajut la masă, tăindu-ți carnea, se oferi ea, iar el râse.

–Eu am să te duc până la taxi.

Era un plan bun, iar el părea un om interesant de cunoscut. Era inteligent, plăcut și chipeș.

După aceea, avu o zi lungă, și se văzu nevoită să anuleze câteva întâlniri. Îi era prea greu să se miște și își trimise asistenta la două dintre șantiere. Katie o sună să vadă cum se mai simte și păru foarte preocupată. În final, Annie renunță și se duse acasă la ora patru, încărcată cu două sacoșe pline de dosare, la care voia să lucreze. În acea seară, îl văzu pe Tom la știri, după ce luase un calmant și trăsese un pui de somn. Pe ecranul televizorului, Tom părea că-și revenise complet, cu excepția ghipsului de pe brat. Mâneca de la cămașă îi era rulată în sus și nu putea purta sacou, dar era într-o dispoziție de zile mari și arăta bine la știri.

***

A doua zi, când Annie intră în restaurant, Tom o aștepta deja la masă. Devenea tot mai pricepută în mânuirea cârjelor, dar el o întâmpină oricum la ușă, ca s-o ajute.

–Arătăm de parcă am trecut amândoi printr-un accident feroviar, spuse el în timp ce-o conducea la masă. Îți mulțumesc că mi-ai acceptat invitația. Mi-a făcut plăcere să discut cu tine alaltăieri. Se așezară și comandară amândoi ceai cu gheață. Ea spuse că ar fi căzut cu cârje

cu tot, dacă ar fi băut vin, iar el menționă că nu bea niciodată la ora amiezii.

După ce comandară prânzul, Tom îi zâmbi și trecu la subiect.

–Nu am mai apucat să te întreb seara trecută. Presupun că nu ești căsătorită, spuse el cu speranță și zâmbi. Nu venise nimeni să le fie alături la spital, astfel că fiecare bănuise despre celălalt că nu avea partener. Dar el voia să i se confirme bănuiala.

–Nu, nu sunt. Dar tu? îl întrebă Annie zâmbindu-i.

–Sunt divorțat. Am fost căsătorit timp de opt ani. Sunt divorțat de cinci. Meseria mea nu este favorabilă unei căsnicii fericite. Călătoream foarte mult și adesea lipseam de acasă mult timp. Am realizat amândoi, într-un final, că nu se mai putea, iar ea s-a recăsătorit, are o relație destul de decentă și doi copii. Nici de asta n-am avut timp, iar pentru ea asta a fost o mare problemă. Nu o pot condamna. Nu mi-am dorit să am copii, pentru că nu aveam timp pentru ei, iar acum e puțin prea târziu. Nu părea prea supărat din cauza asta. Ești și tu divorțată? La vârsta ei și la felul cum arăta, presupuse că trebuia să fie, și păru surprins când ea scutură din cap în semn că nu.

–Nu am fost căsătorită niciodată, spuse ea simplu. El fusese atât de sincer, încât Annie nu se simți ca o ratată, când îi spuse asta. Era un fapt.

–Deci nu ai copii, spuse el. Voia să termine cu detaliile, dar ea negă, apoi încuviință din cap, iar el păru confuz.

–Nu, nu am copii și da, am. Sora mea și soțul ei au murit în urmă cu șaisprezece ani, când s-a prăbușit avionul în care se aflau. Eu le-am moștenit cei trei copii. La vremea aceea aveau cinci, opt și, respectiv, doisprezece ani. Sunt adulți acum sau cel puțin așa susțin. Uneori, nu sunt atât de convinsă. Liz are douăzeci și opt de ani și este editor la *Vogue*, Ted este student la școala de drept și are douăzeci și patru de ani, iar Kate este artistă, are douăzeci și unu de ani și studiază la Pratt. Cel puțin studia, până săptămâna

asta. Tocmai s-a hotărât să-și înghețe un semestru și sunt teribil de furioasă pe decizia ei. Cam asta e povestea mea, îi spuse, zâmbind, în timp ce el o privea, impresionat de ceea ce auzise.

–Nu, asta e povestea lor, spuse el cu o voce caldă. A ta care e?

–Ei sunt povestea mea, spuse ea cu sinceritate. Să moștenești o familie gata formată când tocmai ai ieșit de pe băncile școlii de arhitectură e o slujbă cu normă întreagă. Aveam douăzeci și șase de ani când au venit să stea cu mine. Mi-a luat o vreme până m-am prins cum să procedez. Dar, după un timp, a devenit mai ușor.

–Și acum? Era dintr-odată foarte curios în legătură cu ea. Nu bănuise nimic din toate astea, cu două seri în urmă. Însă nu discutaseră detalii personale. Erau prea copleșiți de durere.

–Tocmai când am început să mă pricep mai bine, au crescut. Katie s-a mutat recent înapoi acasă, dar a locuit la cămin timp de trei ani. Partea asta nu-mi place deloc. Trebuie să stau cu mâinile în sân și să-i privesc trăindu-și propriile vieți și făcând toate nebuniile pe care le fac copiii, precum abandonul școlar, de exemplu. Îmi lipsesc teribil.

–Sunt convins, după ce ai avut grijă de ei atâția ani. Acesta e motivul pentru care nu te-ai căsătorit?

–Probabil... Nu știu... Nu am avut niciodată timp pentru altceva. Am fost prea ocupată cu ei și să-mi țin promisiunea făcută surorii mele, că, dacă li se va întâmpla vreodată ceva, am să iau copiii în grija mea. Asta am și făcut. A fost minunat. N-am regretat o clipă. Au fost un dar incredibil în viața mea.

Fusese un schimb corect. Tinerețea ei în schimbul tinereții lor.

–E o poveste incredibilă, îi spuse privind-o cu admirație. Se pare că suferi de sindromul cuibului rămas gol, fără să ai măcar propriii copii. Nu e corect. Dar presupun

că ți-a fost împlinită nevoia de a avea copii. Îți dorești să ai copii? Era curios în ceea ce o privea. Era plină de surprize și părea împăcată cu viața ei. Nu era genul acela de femeie disperată, nefericită, care simțea că a pierdut ultimul tren și încerca din răsputeri să alerge după el. Aprecia asta. Nu căuta un salvator. Îi părea foarte stăpână și împăcată cu ea însăși.

–Nu știu, spuse Annie, ridicând ușor din umeri. Nu am apucat niciodată să mă gândesc la propriii mei copii. Am fost prea ocupată. Ar fi fost frumos dacă viața mea ar fi mers în acea direcție, dar nu a fost așa. A mers în sens opus. Dar oricum am primit trei copii minunați.

Îi zâmbi de cealaltă parte a mesei.

–Nu ai avut nici o relație serioasă?

–Nu, de multă vreme. Și pentru asta am fost prea ocupată.

Nu-și ceru scuze și nici măcar nu părea să regrete.

–Uau! Am impresia că iau masa cu Maica Tereza, spuse Tom, zâmbindu-i, deși ea era cu mult mai drăguță decât Maica Tereza.

–Nu, sunt doar o femeie cu prea multe responsabilități. Trei copii și o carieră. Nu-mi dau seama cum alte femei reușesc să jongleze cu toate astea și cu un soț, pe deasupra.

–Nu prea reușesc. Acesta e motivul pentru care majoritatea căsniciilor sfârșesc printr-un divorț. Se pare că noi ne-am căsătorit cu slujbele noastre, iar, în cazul tău, și cu copiii surorii tale.

–Cam așa stau lucrurile. Iar acum trebuie să învăț să-i las să se descurce singuri. E cu mult mai greu decât pare.

Pentru prima dată în șaisprezece ani, viața ei i se păru goală.

–Așa am auzit, o aprobă, complet absorbit de persoana ei. Discutară apoi despre munca lui, despre călătoriile și timpul petrecut de el în Orientul Mijlociu, despre arhitectura pentru care amândoi aveau o pasiune. Discutară

despre artă și politică. Nu se opriră din vorbit până la sfârșitul prânzului și amândoi se simțiră grozav în compania celuilalt.

–Încep să cred că a fost o binecuvântare să-mi rup brațul, spuse el cu un zâmbet larg, privind-o. Nu te-aș fi cunoscut, dacă n-aș fi pățit una ca asta. Era un mod frumos de a pune problema, iar ea se simți flatată. Ce-ai spune să ne mai întâlnim la prânz? întrebă el, plin de speranță, iar ea încuviință din cap.

–Mi-ar face plăcere. O spuse simplu, gândindu-se că ar fi un prieten interesant pentru ea.

–Am să te sun, promise el, dar ea nu-și făcu speranțe prea mari. Mulți bărbați îi spuseseră asta de-a lungul anilor, fără s-o mai sune după aceea. Și poate avea prietenă. Nu-l întrebase. Faptul că nu era căsătorit nu însemna că era disponibil. Orice era posibil. Nu se baza că va mai auzi de el, deși îl plăcuse. Era însă o celebritate, iar viața lui ar fi putut fi mai plină și mai complicată decât recunoștea el. Acesta era un alt lucru pe care-l știa despre bărbați. Fusese la multe prime întâlniri de-a lungul ultimilor douăzeci de ani. Și nu mai auzise nimic despre bărbații respectivi după aceea.

Când terminară prânzul, o ajută să urce într-un taxi, iar ea se întoarse direct la birou. Ted o sună și-i spuse că discutase cu Katie, care era fermă în decizia ei de a nu se întoarce la școală mai devreme de următorul semestru. Era hotărâtă să lucreze în salonul de tatuaje. El era foarte supărat pe ea și îi spusese acest lucru. Lui Katie nu-i păsa. Luase deja hotărârea.

Două zile mai târziu se întoarse și Liz din Paris, dar nu reuși nici ea s-o scoată la liman cu Katie. Și-ar fi dorit să petreacă ceva timp cu sora ei mai mică, dar era prea ocupată. La trei zile de la întoarcere, Liz trebui să se ducă în L.A pentru un reportaj. Pregătea un articol despre bijuteriile importante ale vedetelor de altădată. Dăduse de urma a mai mult de douăsprezece piese de marcă și a noilor

lor proprietari. Iar cât timp fusese în Paris, îi schimbaseră data sesiunii de fotografii. Abia avu timp să despacheteze și să își schimbe bagajele. Jean-Louis se întorcea la New York în ziua plecării ei. Stătuse câteva zile la Paris, ca să-l vadă pe Damien, și plănuia să se întoarcă în New York, la întoarcerea lui Lizzie din California.

Liz îi spusese lui Annie că se simțiseră minunat împreună la Paris, iar fiul lui era cel mai drăgălaș copil. Nu le făcuse nici un necaz. Lui Lizzie încă îi părea rău pentru Damien, pe care plănuiau să-l trimită să locuiască cu bunica lui, lucrul cel mai comod pentru părinți, dar nu neapărat cel mai potrivit pentru copil. Lizzie avea dubiile ei în această privință, dar nu voia să fie prea insistentă în legătură cu acest subiect de față cu Jean-Louis. Era, până la urmă, fiul lui, nu al ei. Dacă Damien ar fi fost al ei, ea nu s-ar fi despărțit niciodată de el, motiv pentru care nici nu-și dorea deocamdată copii. Nu avea timp pentru ei și era suficient de isteață să știe acest lucru.

Liz trecu pe la apartament înainte de zborul spre L.A. și se întristă s-o vadă pe Annie chinuindu-se cu cârjele, deși se descurca mai bine acum decât la început. Dar era obosită, avea dureri și își făcea, pe deasupra, și griji pentru Kate. Liz promise să încerce să discute cu sora ei din nou, la întoarcerea din L.A.

Paul o ajută pe Katie să-și adune lucrurile din cămin în acel weekend. Le aduseră pe toate înapoi și le așezară în camera ei din apartamentul lui Annie, apoi ieșiră să se întâlnească cu niște prieteni și să meargă, în final, la cinema, să vadă un film. Paul stătea aproape mereu cu ea, lucru care o îngrijora pe Annie. Indiferent cât era de drăguț, Annie își făcea griji în legătură cu relația lor, aparent foarte serioasă, și cu posibilul ei impact asupra vieții lor.

Erau cu toții ocupați și aveau propriile vieți. Annie era ocupată cu proiectele ei, Katie era fie la lucru, fie cu Paul, Ted devenise un bărbat misterios, rareori prezent, iar Liz se afla încă în California. Duminică, Annie se hotărî

că avea nevoie de o pauză și se duse în Thompkins Square Park, la o piață de fermieri care îi plăcea, în East Village. Găseai acolo fructe și legume proaspete, dulcețuri de casă și tot felul de bunătăți conservate. Îi era greu să facă multe cumpărături, din cauza necazului cu glezna, dar reuși să ducă câte o plasă în fiecare mână, alături de cârje. Discuta cu o femeie menonită, care purta pe cap o bonetă de dantelă, despre conservele pregătite în casă, când ridică privirea și se trezi față în față cu Ted, aflat de cealaltă parte a aceluiași stand.

Annie era uimită să-l vadă acolo. Stătea împreună cu o femeie și doi copii. Aceasta ducea un coș mare, pe care-l umplea cu produse de casă, iar copiii se agățau de el, de parcă ar fi fost tatăl lor. Privindu-i, Annie își dădu seama că femeia nu era o cunoștință oarecare. Era o femeie cu care avea o relație serioasă și era, în mod vizibil, cu mulți ani mai mare decât Ted. La lumina zilei, părea chiar să aibă mai mult de treizeci și șase de ani, câți avea în realitate.

Când Annie îl privi direct, de la doar un metru distanță, iar ochii lor se întâlniră, Ted avu o privire de parcă urma să izbucnească în lacrimi. Nu era cale de ieșire. Trebuia să le facă cunoștință. I-o prezentă pe Pattie mătușii sale, apoi pe copiii ei, iar Annie a fost și mai șocată remarcând faptul că femeia, cu care în mod evident Ted avea o relație, era cu doar câțiva ani mai tânără decât ea. Annie era într-o formă mai bună și arăta mai tânără.

O salută pe Pattie politicoasă și fu drăguță cu copiii, iar lui Ted îi adresă foarte puține cuvinte. Se pare că acesta era secretul lui, și nu părea prea mândru de el. Părea îngrozit de reacția lui Annie. Ea îi zâmbi cu blândețe și îl sărută, înainte de a se îndepărta pe cârje, cu plasele în mână. Tot ce-i spusese lui Ted, când îl sărută pe obraji, fusese:

–Sună-mă săptămâna asta.

El știa foarte bine ce însemna asta. Voia o explicație referitoare la planurile lui. Nu avea de gând să lase lucrurile să treacă de la sine.

Când se întoarse spre Pattie, după plecarea lui Annie, aceasta îl privi nemulțumită. Arăta ca și când i-ar fi fost rău.

–Pari speriat. Nu-ți poate face nimic, Ted. Nu ești copil. Ea e cea care s-a purtat ciudat.

Șocul și dezaprobarea lui Annie fuseseră evidente, indiferent cât de plăcută încercase să pară.

–În ochii ei sunt un copil, spuse el, vizibil agitat.

–Nu-i datorezi nici o explicație. Nu este mama ta, și chiar dacă ar fi, ești om în toată firea. N-ai decât să-i spui că ne iubim și că asta e alegerea ta. Pattie îl presa din nou. Nu el făcuse acea alegere. Se lăsase atras în cursă, ca într-un pat confortabil în care îi făcea plăcere să stea. Dar nu avea idee cât timp voia să stea acolo ori ce însemna asta. Pattie făcea presupuneri care îi conveneau, dar Ted nu era încă sigur de nimic, cu excepția faptului că-i făcea plăcere compania ei. Chiar și în ochii lui, nu doar în cei ai lui Annie, se vedea tot copil. Așa se simțea. Și nu-și dorea ca Pattie să-i mai dicteze ce să facă, la fel cum nu-și dorea acest lucru din partea lui Annie.

Tot ce i-ar fi putut spune lui Annie cu sinceritate era că avea o aventură cu Pattie și că acest lucru se întâmplase după Ziua Recunoștinței. Mai mult decât atât nu știa. Nu era sigur dacă acest lucru avea s-o sperie sau s-o liniștească. Dar nu era încă pregătit să-i spună că aceasta era decizia lui, așa cum voia Pattie să facă. Pattie luase acea decizie. El încă nu. Pur și simplu, el se distra.

La întoarcerea spre apartamentul lui Pattie, cu coșul încărcat cu legumele și fructele cumpărate, Ted se purtă foarte reținut. Așeză cumpărăturile în bucătărie, cu o privire care îi displăcu lui Pattie. De la întâlnirea cu mătușa lui fusese tăcut și supărat.

–Și dacă nu e de acord, Ted? îl întrebă ea direct. Amândoi știau că se referea la Annie. Dacă îți spune să renunți la mine?

–Nu știu. Nu ar face așa ceva. E o femeie rezonabilă și mă iubește. Dar nu știu dacă va înțelege. E greu de explicat diferența de vârstă dintre noi.

El era realist. Colegii lui de cameră o întâlniseră și îi spuseseră că era nebun. Era o situație complicată pentru el, având în vedere cei doi copii, indiferent cât de bune erau partidele de sex.

–Nu e deloc greu de explicat, îl corectă Pattie. Ne iubim. Asta e singura explicație de care are nevoie cineva, inclusiv mătușa ta.

–Poate că eu am nevoie de o explicație mai bună decât atât, spuse Ted dintr-odată, mult mai aspru decât avusese intenția, dar nu suporta să-l preseze. Vreau să știu motivele pentru care crezi că va merge și de ce este o idee bună. Eu am încă de terminat școala de drept, iar tu ai doi copii. Trecem prin etape diferite ale vieții. Uneori e greu să găsești o punte.

El încercă să fie sincer cu ea, dar ea nu voia să audă. Avea propria versiune a poveștii, una diferită de a lui. Pentru ea, asta era dragostea adevărată. Pentru Ted, era vorba despre partide grozave de sex și nu știa dacă, în afară de asta, mai era și altceva.

Pattie părea panicată.

–Nu e greu să găsim o punte, insistă ea.

–Ești mai în vârstă decât mine, spuse el tranșant. Poate că pentru tine e mai ușor de acceptat decât pentru mine. Ca să fiu sincer, uneori mă sperii.

Fusese mereu sincer, indiferent dacă ei îi plăcuse sau nu, dar ea nu voia niciodată să-i asculte punctul de vedere.

–De ce ți-e frică? îl întrebă ea rugător.

–Că am intrat într-o zonă din care nu vom mai putea ieși niciodată, oricât am vrea.

–Asta e ceea ce îți dorești? îl întrebă Pattie dintr-odată cu o privire diabolică. Șoptea în așa fel încât copiii să n-o audă. Dar aceștia porniseră televizorul și erau în încăperea alăturată. Asta încerci să-mi spui, zise ea cu o scânteiere

malițioasă în privire, că vrei s-o termini, Ted? Dă-mi voie să-ți explic ceva. Am așteptat toată viața mea un bărbat ca tine și n-am să-ți permit să îmi răpești ceea ce avem. Dacă mă părăsești vreodată, am să mă omor. Înțelegi asta? Mai bine mor decât să trăiesc fără tine. Iar dacă mor, va fi din vina ta.

Acele vorbe îl săgetară ca un pumnal, și închise ochii întorcându-și privirea de la ea, ca pentru a-și șterge din minte faptul că le auzise.

–Pattie, nu... spuse el cu o voce răgușită.

–Așa am să fac, și ai face bine să știi asta.

Era mai mult o amenințare decât o rugăminte ca el să n-o părăsească. Era o promisiune că-i va distruge viața lui, pe-a ei și pe-a copiilor ei, dacă o va părăsi vreodată. Fuseseră împreună timp de șase săptămâni, iar Pattie îl prinsese într-o strânsoare a morții. Dar, mai rău decât atât, viața pe care o amenința era a ei însăși. Iar dacă ea însemna ceva pentru el, atunci trebuia s-o respecte. Nu putea să se culce cu ea noapte după noapte și zi după zi, ca apoi s-o părăsească. Cine putea ști dacă avea, cu adevărat, de gând să se sinucidă? Dar el nu voia să-și asume riscul. Ted tremura în momentul când ieși din bucătărie și se întoarse în sufragerie, la copii. Mesajul ei ajunsese la destinație și era chiar mai puternic decât respectul pe care i-l purta mătușii sale. Pattie câștigase această rundă. Iarăși.

Întoarsă în apartamentul său, Annie se gândea la ei. Nu avea nici o idee cine era acea femeie sau ce însemna ea pentru Ted. Observase cât de implicat era în relația cu ea, dar nu văzuse iubire în ochii lui atunci când îl privise, ci teroare. Voia să știe de ce și ce anume avea de gând să facă în această privință. Din orice direcție ar fi privit acum, copiii pe care-i iubea atât de mult se puseseră în situații dificile și erau în pericol. Iar ea nu putea să-i oprească sau să-i ajute. Tot ce putea face era să-i privească asumându-și riscuri, pentru că, în final, aveau să învețe

din propriile greșeli, așa cum spusese și Whitney. Se duse înapoi în sufragerie, sprijinindu-se în cârje, și se așeză pe canapea. Nu avea pe nimeni cu care să discute despre asta. Singura ei opțiune era să-și facă griji și să spere că, până la urmă, vor face alegeri înțelepte și totul avea să iasă așa cum trebuia. În viața ei nu fusese mai tristă și nu se simțise mai inutilă ca acum.

capitolul 14

De data asta, Annie nu a mai fost nevoită să-l sune pe Ted. O sună chiar el în dimineața următoare și o întrebă dacă dorea să ia prânzul împreună în acea zi. Rămăsese la Pattie în seara precedentă, așa că n-o sunase. Nu putuse. Copiii se duseseră la tatăl lor în acea seară, iar Pattie îl amenințase pe Ted din nou cu sinuciderea, apoi făcuse dragoste cu el ca niciodată până atunci. Partidele de sex deveneau din ce în ce mai bune, dar era ceva atât de intens și de nebunesc, încât uneori îl înspăimânta. Cârligul cu care îl ținea agățat era sexul. Devenise dependent, însă amenințarea făcută cu o seară înainte îl trezise. Nu-și dorea să trăiască vreodată învinovățindu-se pentru sinuciderea ei. Iar ea părea să vorbească serios. O spusese de mai multe ori.

Ted părea sumbru când se întâlniră la localul *Bread*, despre care ea știa că îi plăcea. Când îl văzu venind înspre ea, Annie simți milă pentru el. Nu a fost nevoie să-i spună o vorbă. Putea observa cu ochiul liber că se afla într-o situație care-l depășea, iar el era, la rândul lui, conștient de asta, indiferent dacă recunoștea sau nu. Annie era teribil de îngrijorată.

Discutară despre școală și despre glezna ei preț de câteva minute, pentru a sparge gheața, apoi Annie trecu direct la subiect.

–Cât de implicat ești în relația cu această femeie? Și ce dorește ea de la tine? Trebuie să se apropie de patruzeci de ani, iar tu ești doar un copil.

Se așteptase s-o audă spunând asta.

–Are treizeci și șase de ani. S-a întâmplat chiar după Ziua Recunoștinței. Predă la cursul meu de contracte,

la care am luat o notă proastă, la un test. S-a oferit să mă primească la ea, ca să mă ajute, iar următorul lucru pe care mi-l amintesc e că eram în pat cu ea. Și am rămas acolo de atunci. Ted era la fel de sincer ca întotdeauna. Nu rosti cuvântul iubire. Dar am luat nota maximă la contracte, spuse el cu un zâmbet trist. Încercă să prezinte partea pozitivă a situației în care se afla. Și nu menționă că abia căpătase note de trecere la celelalte materii. Nu putea să-i facă față și lui Pattie, și cerințelor de la școală, în același timp.

–E o relație serioasă?O iubești? Annie îl privi cu atenție, pentru că nu-l vedea îndrăgostit. Părea îngrijorat.

–Nu știu, zise el cu sinceritate, apoi îi spuse lui Annie despre amenințarea lui Pattie din seara anterioară, că s-ar fi sinucis dacă o părăsea. Nu plănuise să-i dezvăluie lucrul acesta, dar Pattie îl speriase teribil și avea încredere în sfatul mătușii sale. Era înțeleaptă și fusese mereu alături de el. Pattie era doar o străină și părea ușor instabilă.

–Ți-a spus un lucru îngrozitor. Nu te poate ține lângă ea prin teroare și sentimente de vinovăție. Acesta e șantaj, nu iubire, spuse Annie, vizibil revoltată.

–Nu vrea să mă piardă. Cred că a trecut deja prin multe greutăți, din cauza divorțului. Ted încerca să fie înțelegător.

–Sunt mulți oameni divorțați, Ted. Și nu-i auzi amenințând în stânga și-n dreapta că se sinucid, dacă relațiile lor nu funcționează. Asta e ceva bolnav.

–Știu. El părea supărat, iar ea nu dorea să-l critice pentru nebunia în care intrase. Era suficient de năucit și așa, lucru ușor de înțeles.

–Ce pot face ca să te ajut? îl întrebă Annie cu voce joasă. Poate ar trebui să încerci să stai puțin departe de ea acum, înainte ca treburile să devină și mai rele sau înainte să devină chiar mai dependentă de tine decât este acum. Copiii sunt conștienți de toate astea?

Ted neagă din cap.

–Sunt niște copii drăguți și îmi plac. Stau cu tatăl lor, de fiecare dată când rămân la ea. Au custodie comună. Iar el e un tată destul de bun. Vreau să fiu cu ea, Annie. Doar că nu-mi doresc ca totul să fie atât de intens.

–Poate că doar asta știe să facă. Și pe mine mă îngrijorează oamenii de felul acesta. Încearcă să te distanțezi puțin de ea, pentru binele tău. Spune-i că ai nevoie de o pauză.

–Înnebunește când deschid subiectul.

Annie nu mai știa ce să-l sfătuiască. Nu mai avusese de-a face cu cineva atât de dezechilibrat și era tristă că Ted se implicase atât de mult. Avea sentimentul puternic că Pattie îl atrăsese intenționat în această direcție și știa exact ceea ce făcea. El era naiv, iar Pattie îl exploata.

Discutară pe toată durata prânzului despre această relație, iar Ted se simțea puțin mai bine când se întoarse acasă, și nu la Pattie. Annie îl sfătuise bine. Sună și o anunță pe Pattie că avea să rămână la mătușa lui în seara aceea. Îi spuse că avea niște lucruri de rezolvat și câteva lucrări de scris. Annie îi dăduse curajul de a face asta.

–Mă înșeli, nu-i așa? îl acuză Pattie la telefon, iar entuziasmul îi pieri pe loc.

–Desigur că nu. Doar că am câteva lucruri de rezolvat aici.

–Are legătură cu mătușa ta? Asta e problema? Ce a făcut? Te-a mituit să stai departe de mine? Părea disperată și gata să facă o criză de isterie. În scurt timp, ea reușise să pună stăpânire pe viața lui. Devenise sclavul ei de bunăvoie, iar acum se simțea captiv în fața amenințărilor și acuzațiilor ei.

–Mătușa mea n-ar face așa ceva, spuse Ted calm. E o femeie grozavă. E îngrijorată din cauza noastră, dar îmi respectă dreptul de a face propriile alegeri și de a lua propriile decizii. Nu e nebună și nu m-ar mitui.

– Insinuezi că eu sunt nebună? spuse ea, părând foarte rănită. Ei bine, nu sunt. Sunt nebună după tine și nu vreau să intervină nimeni între noi.

– Dar nu intervine nimeni. Lasă lucrurile așa cum sunt. Am să trec mâine. Putem duce copiii în parc.

– Vor sta cu tatăl lor în weekend. Avea o tonalitate plină de speranță când rosti aceste cuvinte, iar el înțelese mesajul. Acrobații sexuale demne de olimpiadă, timp de două zile. Dintr-odată se simți extenuat doar gândindu-se la asta și, paradoxal, deveni brusc excitat auzind-o spunând astfel de lucruri. Era ca și când propriul său trup îl trăda, o dorea mai mult decât el, care nu mai avea nici un cuvânt de spus în această problemă. Penisul său era dependent de ea și primea ordine de la ea.

– Te sun mâine, îi promise el și se întinse în pat, privind tavanul. Nu avea nici o idee în legătură cu ceea ce era de făcut și nu știa nici măcar ce dorea. Acum îi aparținea ei. Se simțea posedat. Tot ce-i spusese Annie la prânz avea logică. Dar Pattie deținea controlul, iar el nu. Părea că nici el, nici Annie nu aveau ce face. Pattie controla spectacolul.

La o săptămână după prima lor masă împreună, Tom Jefferson o sună pe Annie la birou, din nou. Îi spuse că se afla în zonă pentru o întâlnire și se întreba dacă ar dori să ia prânzul împreună, așa, spontan, înainte ca el să se întoarcă la birou. Ei i se păru o idee bună, și se întâlniră la Café Cluny, unul dintre localurile ei favorite. O aștepta afară, după care intrară împreună. El era într-o dispoziție de zile mari. Ea mergea tot cu cârje, brațul lui era încă în ghips, dar nici unul dintre ei nu mai avea dureri. El îi povesti despre un articol important la care lucra și că s-ar putea să fie nevoit să plece în California, să petreacă un timp cu guvernatorul. Lui Annie îi făcea plăcere să-l audă povestind despre munca lui și despre întâmplările sale vechi de război. Iar când vorbea despre experiențele

din Orientul Mijlociu, ea îi povesti despre Kate, că se vedea cu un băiat din Iran și că era îndrăgostită de el.

El remarcă blândețea din privirea ei când vorbea despre Katie și îl impresionă faptul că nepoții păreau să adauge vieții ei o dimensiune care lui nu îi era familiară, întrucât nu avea copii. Putea simți cât de mult îi iubea și avu impresia că nepoții ei erau oameni cu vieți și păreri proprii.

–E un băiat tare bun, spuse ea despre Paul. Politicos, bun, inteligent, grijuliu, cu valori morale sănătoase și respectuos. E visul oricărei mame. Dar m-a îngrijorat gândul că iese cu cineva care provine dintr-un mediu și o cultură atât de diferite de ale ei, chiar dacă este american și locuiește aici de la vârsta de paisprezece ani. În cele din urmă, ideile lor pot fi foarte divergente. Ea e o tânără foarte independentă, cu idei uneori extreme. El pare mult mai conservator decât ea. Pot apărea probleme mai târziu, dacă va exista un „mai târziu". Și eu am sentimentul că amândoi iau relația asta foarte în serios.

–Părinții lui ce cred? întrebă Tom, în mod rațional.

–Nu știu. Nu i-am cunoscut. Kate e foarte dedicată curentului New Age, are o groază de cercei și câteva tatuaje. Acum lucrează într-un salon de tatuaje. Dacă părinții lui acceptă asta, atunci trebuie să fie cu mult mai liberali decât mine. Aproape că am făcut infarct când mi-a spus despre slujba ei. Ea o consideră un stagiu de practică în arta grafică.

Tom râse la această idee și încercă să-și imagineze cum arăta.

–Dar Kate și Paul sunt chiar atât de serioși în relația lor? Discută despre căsătorie?

Era o întrebare rezonabilă, date fiind temerile.

–Nu, sunt foarte tineri, îi spuse Annie, zâmbindu-i. Ea are doar douăzeci și unu de ani, iar el douăzeci și trei. Cred că e prima iubire pentru amândoi. Sunt destul de naivi. E greu să îi iei prea în serios, dar tot îmi fac griji.

Și, de altfel, cred că mi-aș face griji față de orice băiat, de oriunde. N-aș vrea să sufere din dragoste sau să ajungă într-o situație pe care s-o regrete mai apoi și care ar putea duce la inimi frânte pentru amândoi.

–Nu uita de Romeo și Julieta. Copiii pot fi destul de nebuni când sunt tineri. Dar dacă spui că e un băiat bun, sunt sigur că vor fi în regulă. Probabil că ea e mai înțeleaptă decât crezi.

Annie îi povesti apoi despre Ted și despre femeia mai în vârstă, situație care o îngrijora atât de tare.

–Femeile de genul acesta pot fi foarte periculoase, spuse Tom cu seriozitate. Pare obsedată.

Și lui Annie îi făcuse aceeași impresie și se gândise la asta încontinuu, de când îi văzuse împreună și luase prânzul cu Ted, iar el fusese sincer în legătură cu temerile sale.

–Te cam ține în priză, nu-i așa?

–Parcă mai mult acum decât atunci când erau mai mici. Îmi ocupau mai mult timp pe atunci cu liga de juniori, cu meciurile de fotbal și cu orele de balet. Dar acum mă îngrijorează mai tare. Deciziile pe care trebuie să le ia sunt mult mai importante, iar riscurile sunt și ele majore. Iar ei nu conștientizează mereu pericolele la care se expun. Părea îngrijorată în timp ce spunea aceste lucruri. Iar nepoata mea cea mare are o teamă profundă de angajamente și e obsedată de munca ei. Mă simt tot mai neputincioasă, pe măsură ce ei înaintează în vârstă.

–Da, dar sunt viețile lor, nu a ta, îi aminti Tom cu politețe.

–Asta e ușor de spus, dar nu chiar ușor de suportat, spuse Annie cu o expresie nostalgică.

–Poate dacă te-ar preocupa mai mult propria viață, îi sugeră Tom cu prudență, ei vor deveni mai independenți. Nu le vei putea fi alături pentru totdeauna, cu sacrificiul propriei tale vieți. Șaisprezece ani înseamnă foarte mult. Nu era de altă părere nici ea, dar nu-și putea imagina cum

ar fi fost să se desprindă de ei acum. Apoi, el o surprinse cu următoarea întrebare:

–Crezi că este loc pentru un bărbat în viața ta de acum, Annie? Îmi pare că ai așteptat atât să ai și tu o viață a ta. El ajunsese la această concluzie în urma tuturor relatărilor ei. Poate nu crezi că meriți așa ceva. Am impresia că ți-ai îndeplinit promisiunea față de sora ta. Nu poți renunța pentru totdeauna la viața ta pentru ei.

Ea încuviință din cap. Știa că ceea ce-i spunea era adevărat. Doar că nu știa cum sau când s-o facă.

–Cred că e loc, spuse ea cu simplitate, dar pur și simplu n-am mai încercat să am o viață proprie de foarte multă vreme, adăugă și se gândi că nici măcar nu-și dorise. Copiii îi satisfăcuseră nevoile emoționale pentru multă vreme și-i luaseră tot timpul, energia și atenția.

Tom era complet fascinat de ea și de tot ceea ce dobândise, dar putea vedea, de asemenea, că avea de trecut un obstacol pentru a ajunge la ea. Se gândi că merita din plin efortul.

–Ai vrea să luăm cina împreună săptămâna viitoare?

–Ce-ar fi să vii duminică seara să-i cunoști pe copii? Putem ieși la cină cu altă ocazie.

Voia ca el să-i cunoască familia și să vadă ce fel de viață ducea. Lui îi plăcu ideea la fel de mult precum cea de a ieși doar în doi. Era timp să facă de toate.

–Te voi suna duminică să aflu ce planuri ai, promise el. Ea zâmbi și apoi continuară discuțiile până la plecarea din restaurant. Îi spuse c-o va suna dacă va trebui să plece în California. Călătorea încă foarte mult, deși în străinătate nu mai mergea la fel de des ca în trecut.

Annie se simțise grozav în compania lui Tom, iar la întoarcerea la birou se gândi cu plăcere la ideea de a-l avea duminică oaspete la cină. În acea seară o anunță pe Katie să fie acasă duminică seara și menționă că îl putea invita și pe Paul. Voia ca Tom să-l cunoască. Apoi îi lăsă un mesaj lui Ted și-i spuse să vină acasă la cină duminică seara.

Nu aduse vorba despre Tom și nu menționă numele lui Pattie când adresă invitația. Spera ca și Liz să se întoarcă din L.A. până atunci. Știa că trebuia să fie o călătorie scurtă, dar nu spusese când urma să se întoarcă, iar Annie nu primise vești de la ea de când plecase. Știa că Liz era prea ocupată s-o sune. Era entuziasmată de faptul că Tom urma să-i cunoască.

În acea noapte, înainte de a adormi, Annie cântări întrebarea lui dacă mai era loc în viața ei pentru un bărbat. Îl plăcea și-i făcea plăcere să discute cu el – nu rămâneau niciodată în criză de subiecte care să-i intereseze pe amândoi. Dar răspunsul real la întrebarea lui era că, pur și simplu, nu știa. După toți acești ani în care trăise „ca o călugăriță", cum pusese Kate problema, nu știa dacă mai era loc pentru un bărbat sau dacă măcar mai voia unul. Trecuse atât de mult timp, iar viața era cu mult mai ușoară așa. Era o decizie greu de luat la patruzeci și doi de ani: dacă voia să rămână singură sau să își asume riscul de a nutri din nou sentimente pentru un bărbat. Nu știa ce-și dorea, deși Tom era foarte atrăgător. De asemenea, nu era sigură dacă voia să închidă acea ușă și să renunțe pentru totdeauna la relații. Ușa aceea era momentan întredeschisă, așteptând ca ea s-o deschidă larg sau s-o închidă în liniște și să răsucească cheia.

Călătoria lui Liz în California decursese extrem de bine. Cunoscuse oameni interesanți, văzuse niște bijuterii grozave și făcuse multe descoperiri legate de vedetele care fuseseră proprietarii lor inițiali. Nu fusese agitată, iar la sfârșitul a două zile de fotografii și interviuri continue la domiciliile proprietarilor, Liz reuși să împacheteze și să prindă zborul de seară spre casă. A ajutat-o și faptul că nu era necesară returnarea bijuteriilor către furnizori, întrucât rămâneau toate la proprietarii lor actuali. Nu mai avu timp nici măcar să-l sune pe Jean-Louis la plecare. Alergă prin aeroport să prindă ultimul avion spre

New York, cursa de seară. Funcționa încă după fusul orar din Paris și era extenuată. Spera să aibă parte de o pauză, odată întoarsă la New York, măcar câteva zile. Era entuziasmată să se întoarcă acasă cu două zile mai repede decât planificase. Munca la Paris o istovise, iar în L.A. fusese distractiv, dar foarte solicitant. Adormi chiar înainte ca avionul să decoleze.

Nu se trezi decât la aterizarea avionului pe aeroportul J.F.K. din New York. Avea cu ea doar bagajul de mână, astfel încât ieși repede din aeroport și îi dădu șoferului adresa de acasă. Apoi se gândi mai bine și hotărî să se ducă la apartamentul lui Jean-Louis. Era doar șase dimineața, prea devreme ca să-l sune, dar știa unde era ascunsă cheia, așa că putea intra singură, strecurându-se pur și simplu în pat, lângă el. Mai făcuse asta de nenumărate ori în ultimul an, când se întorcea din călătorii. La șase și jumătate dimineața era deja în fața blocului. Luă cheia din spatele extinctorului din casa scării și descuie ușa. Înăuntru era întuneric. Jean-Louis instalase jaluzele atunci când se mutase acolo, asemănătoare cu cele din Franța. Spunea că astfel reușea să doarmă mai bine, și avea dreptate. Atunci când Lizzie dormea la el, se întâmpla uneori să se trezească abia după-amiaza, dacă era foarte obosită sau trebuia să-și revină după schimbarea de fus orar. Bezna completă o făcea să doarmă în liniște ore bune.

Se orientă cu ușurință prin apartament, mai ales că din baie se întrezărea o fâșie de lumină, care o ajută să găsească patul. Se dezbrăcă și își lăsă hainele să cadă pe podea lângă pat, apoi se întinse sub așternuturi alături de el, îl cuprinse cu blândețe în brațe, dar când făcu asta, se auzi brusc un țipăt. Nu știa cine era, dar nu era Jean-Louis. Se ridică instantaneu în pat, și la fel făcu și cealaltă persoană, care aprinse lumina cu un gest rapid. Privind femeia din fața ei, Liz o recunoscu pe Françoise, fosta prietenă a lui Jean-Louis și mama lui Damien.

Toți trei păreau speriați, iar Lizzie sări din pat. Trupul de care se lipise în întuneric nu fusese al lui Jean-Louis, ci al lui Françoise.

–Ce naiba e asta? spuse Liz, privindu-l insistent. Era atât de șocată, încât uitase să-și pună hainele pe ea, așa că stăteau toți trei goi. Credeam că sunteți doar prieteni.

–Avem un copil împreună, explică Jean-Louis, cu o înfățișare tipic franțuzească. Françoise stătea pur și simplu acolo și privea tavanul. Părea să se simtă foarte confortabil în patul lui și nu arăta nici o intenție de-a se ridica de-acolo, în ciuda discuției aprinse dintre Liz și Jean-Louis. Se purta ca și când discuția nu avea de-a face cu ea.

–Ce legătură are asta? strigă Liz la el. Ce caută ea aici? Françoise se sprijini atunci într-un cot și îi privi când pe unul, când pe celălalt, savurând scena, în timp ce Liz îi aruncă o privire nervoasă. Françoise nu se arătă nici măcar stânjenită.

–A avut un contract aici săptămâna asta și a trecut să mă salute, îi explică Jean-Louis pe un ton scăzut. Nu avea ce să spună ca să repare cele întâmplate.

–Mie mi se pare că a făcut mai mult decât să te salute. Liz îi aruncă o privire furioasă și se întinse să-și adune hainele de pe podea. Mi-ai spus că îmi ești fidel, nenorocitule!

Se îmbrăcă în timp ce-i spunea toate astea. Françoise se ridică și trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre baie.

–Îți sunt fidel, insistă el către Liz. Te iubesc. Eu și Françoise suntem doar prieteni buni.

–Rahat! Spune-i altcuiva asta. Se cheamă înșelat. Asta este, de fapt. Acum avu certitudinea că lenjeria găsită în sertarul de la Paris era mai recentă de patru ani. Își puse întrebarea de când se culcau împreună sau dacă încetaseră vreodată să aibă o astfel de relație. Françoise părea să se simtă foarte în largul ei în apartamentul și-n patul lui.

–Nu fi așa mironosiță, îi spuse Jean-Louis, desfășurând cearșafurile din jurul lui și venind în dreptul ei. Lucrurile

astea se întâmplă. Nu înseamnă nimic. Încercă s-o cuprindă pe Liz cu brațele, dar ea îl respinse.

– Pentru mine înseamnă. Liz se simțea acum ca o proastă, pentru că fusese atât de naivă și de încrezătoare. Bărbații ca Jean-Louis nu puteau fi vreodată fideli cuiva. Își dădu seama că probabil o înșelase în ultimul an și că percepția lui asupra cuvântului „fidelitate" nu avea nimic în comun cu percepția ei. Trebuia să-mi dau seama, îi spuse Liz, în timp ce Françoise se plimba prin sufragerie, aprinzându-și una dintre țigările lui Jean-Louis. Era complet pasivă, iar scena neplăcută n-o deranjase cu nimic; de fapt, Lizzie știa că avea și ea un iubit, dar se părea că și-o trăgeau amândoi cu tot ce prindeau.

Greșeala fatală pe care o făcuse Liz fusese aceea de a avea încredere că Jean-Louis era diferit. Bărbații atât de șarmanți nu erau niciodată fideli. Nu erau făcuți pentru așa ceva. Știa asta foarte bine, și, deși încerca mereu să se convingă că de această dată va fi diferit, nu se întâmpla niciodată așa. Jean-Louis era la fel ca orice alt bărbat cu care se văzuse. Erau cu toții construiți după același tipar. Îi alegea mereu pe cei care nu puteau fi fideli și nu știau să-și ia angajamente. Se potriveau perfect cu propriile ei temeri și îi ofereau un final inevitabil. Avusese de-a face cu astfel de scene de prea multe ori în viață.

– Nu ai nici un strop de moralitate? spuse ea, privindu-l dezgustată. Merit mai mult decât atât și sunt suficient de isteață încât să aleg altceva. Nu știu de ce te-am crezut.

Liz nu-l iubea, acest lucru îi era clar, dar îl plăcuse mult și avusese încredere în el, lucru care fusese o mare greșeală din partea ei. În lumea în care se învârtea ea, nu putea întâlni decât astfel de bărbați, și asta își și dorise. Industria modei era plină de ei – bărbați care voiau să se comporte mereu ca niște copii și care nu respectau niciodată regulile. Pentru ei nu existau reguli, ci doar distracție. Iar în final, cineva ajungea mereu să sufere. Se săturase de asta. Era deja îmbrăcată și-l privea cu dispreț.

–Ești un nemernic, Jean-Louis, și un bărbat de doi bani. Mai rău decât atât, ești un tată groaznic. Găsești scuze jenante pentru absența ta din viața fiului tău și pentru a-l părăsi, lăsându-l în grija altcuiva. Merit mai mult decât atât, și copilul la fel. Ce-ar fi ca tu și Françoise să vă treziți și să vă maturizați, în loc să vă lăsați mereu duși de val?

Îi privi pe amândoi în ochi înainte de a pleca. Jean-Louis nu mai scoase o vorbă când Liz ieși și trânti ușa în urma ei. Realiză cu uimire că nici măcar nu era supărată, în timp ce cobora scările din blocul lui, ci se simțea ușurată. O încheiase cu bărbații de genul lui. Ea era matură. El nu avea să se maturizeze niciodată.

Își făcu o promisiune ei însăși în timp ce urcă într-un taxi. Nu avea să se mai mulțumească vreodată cu astfel de bărbați. Mai bine stătea singură decât să-și piardă vremea. Coborî geamul mașinii și lăsă aerul rece să-i răcorească fața, în vreme ce traversa orașul. Se simțea, în sfârșit, liberă. Nu era nici supărată, nici tristă. Era pregătită să meargă mai departe.

capitolul 15

Liz o sună pe Annie devreme în dimineața următoare și-i povesti ce se întâmplase. Lui Annie îi păru rău, dar nu era prima dată când auzea astfel de povești legate de Liz. Mereu se întâmpla ceva rău în relațiile ei, ca să le poată încheia. Annie știuse că până atunci Lizzie alesese intenționat astfel de bărbați, ca să nu se atașeze de ei. Dar, de data asta, Liz părea schimbată. Îi spuse că mai bine rămânea singură decât să se mai încurce cu un alt bărbat ca Jean-Louis, și părea să vorbească serios. Îi spuse că o încheiase cu bărbații care se comportau astfel și care erau atât de imaturi, îngăduitori cu ei înșiși și necinstiți. Iar Annie spera ca, de data asta, să fie adevărat.

Se întrebă dacă data viitoare avea să-și asume riscul unei relații cu cineva real. Din lipsa ei de reacție era evident că nu-l iubise pe Jean-Louis.

Când o sună pe Annie, Liz era în apartamentul ei, înfășurată într-un halat roz de baie. Făcuse duș de-ndată ce ajunsese acasă. Iar Jean-Louis n-o sunase. Știa că nu avea s-o facă. A fost uimită să realizeze că nu-i păsa. O încheiase cu el.

Annie și Liz discutară vreme de aproape o oră, după care Annie se ridică și se duse să-și facă un ceai. Katie dormea încă. O invitase pe Liz la cină în seara aceea, iar ea acceptase. Îi plăceau cinele de duminică seara de la Annie, numai că le organizau mult prea rar.

Tom o sună după-amiaza târziu, când se întoarse de la un meci de fotbal. Era bucuros că echipa Jets câștigase.

–Rămâne valabilă invitația la cină în seara asta? întrebă el încet. N-aș vrea să deranjez.

–Nu deranjezi deloc. Vreau să-i cunoști pe copii.

–Sună distractiv. Sunteți un grup interesant.

–Stai să ne cunoști pe toți întâi înainte să hotărăști asta. Suntem, de fapt, destul de normali.

–Într-un fel, mă îndoiesc de asta. Tu îmi pari specială.

–Dacă e un compliment, atunci îți mulțumesc. Și el era special. Era interesant și inteligent, părea deschis la minte și nu era plicticos. Avusese o viață și o carieră interesante. Nu era plin de el și pusese toate întrebările potrivite. Pentru moment, erau doar prieteni, dar fusese primul bărbat cunoscut în ultimii ani care merita osteneala și îi plăcea și înfățișarea lui. Iar el simțea la fel pentru ea. Era o pasăre rară, dintr-o serie de femei foarte plicticoase, pe care le întâlnise de la divorțul său încoace. Și, spre deosebire de alți bărbați de vârsta sa, nu avea nici un interes pentru femeile de douăzeci și ceva de ani. Când îl invitase la cină, Annie nu putuse să nu se întrebe dacă va fi cucerit de Lizzie. Era o fată frumoasă. Annie avea o viziune filosofică asupra vieții și era perfect dispusă să lase destinul să-și urmeze cursul. Tom nu-i aparținea, și nu puteai impune oamenilor ce să aleagă. Era doar un bărbat pe care-l cunoscuse la spital dintr-o întâmplare. Nimic mai mult.

Uitase să le spună celorlalți despre el înainte de cină. Era ora șase, iar lui Tom îi spusese să vină la șapte. Pregătise spaghete cu chiftele și o salată verde mare. La desert avea pregătite fursecuri și înghețată, la fel cum primeau în serile de duminică atunci când erau copii.

Liz stătea pe canapea, discutând cu Katie și încercând s-o convingă să renunțe la salonul de tatuaje și să se întoarcă la școală, iar Paul citea o revistă, în timp ce ele două vorbeau. Liz îi spunea lui Kate aceleași lucruri pe care i le mai spusese și el, fără nici un succes însă. Toate capetele se întoarseră, inclusiv al lui Paul, atunci când Annie anunță pe un ton lipsit de importanță că, la cină, invitase un bărbat.

–Ce bărbat? întrebă Liz, cu o privire uimită.

–Cineva pe care l-am cunoscut recent. Annie părea senină și neafectată spunând acestea și se așeză în sufragerie alături de ei. Ted nu ajunsese. Nici Tom.

–Adică e o întâlnire? insistă Liz.

–Nu. Și-a rupt brațul când mi-am scrântit eu glezna. Am petrecut patru ore împreună în sala de așteptare de la Urgență. Nu e mare scofală. Am luat prânzul de câteva ori împreună. Annie spuse toate acestea pe tonul pe care i-ar fi anunțat că pregătea hamburgeri în loc de chiftele, ca și când n-ar fi existat nici un fel de consecință, iar ea chiar nu credea că avea să fie una. Își spusese acest lucru încă de când se cunoscuseră.

–Stai așa! Liz o privi ca și când în sufrageria lor tocmai ar fi aterizat o cometă. Ai luat masa cu individul acesta de două ori și ai petrecut patru ore cu el la Urgență, fără să ne spui nimic?

–Dar de ce să vă spun, pentru numele lui Dumnezeu? Doar nu mă întâlnesc cu el. M-a invitat la cină, iar eu l-am invitat aici, în schimb. Am vrut să vă cunoască.

–Annie – Liz o privi insistent de pe locul unde stătea –, nu ai mai avut o întâlnire de când lumea și pământul, și tu te porți ca și când nu ar însemna nimic?

–Dar chiar nu înseamnă nimic. Suntem doar prieteni, spuse ea pe un ton obișnuit.

–Cine e? întrebă Kate, la fel de surprinsă ca sora ei de anunțul lui Annie.

–Lucrează în televiziune. E divorțat, nu are copii și pare un om de treabă. Nu e mare scofală.

–Ba e mare scofală, insistară atât Liz, cât și Kate, iar acum și Paul părea interesat. Discutau deja cu înflăcărare, când intră Ted. Îi spusese lui Pattie că trebuia să meargă acasă la cină și plecase, în ciuda crizelor ei. Nu avea să-i permită să-l țină departe de mătușa și de surorile lui. Deși era conștient că va plăti pentru asta mai încolo, merita din plin să cineze cu ele și încerca să urmeze sfatul lui

Annie și să se distanțeze puțin de Pattie. Iar acesteia nu-i plăcea deloc situația.

–De ce sunteți toți atât de entuziasmați? întrebă Ted, lăsându-și haina pe scaunul din hol și intrând în sufragerie. Nu prinsese subiectul discuției, dar păreau cu toții foarte animați în legătură cu ceva.

–Annie a invitat un bărbat la cina din seara asta. A luat prânzul cu el de două ori deja și s-au cunoscut când și-a scrântit glezna. Liz îi făcu rezumatul și surâse.

–Interesant, spuse Ted schimbând o privire cu Paul. Lor le părea mai degrabă o discuție de fete. Ai intenții serioase în privința lui? o întrebă el pe Annie, iar aceasta scutură din cap.

–Abia îl cunosc. L-am văzut de trei ori în viața mea. Probabil că va dori să se întâlnească cu Liz, deși e cam în vârstă pentru ea. Încercă să nu privească înspre Ted, când spuse asta. Nu făcuse o aluzie răutăcioasă, dar era adevărat. Le spusese atât lui Liz, cât și lui Kate despre Pattie, iar ele se arătaseră îngrijorate. Liz spusese că, după ea, femeia era nebună. Kate concluzionase că merita să se vadă cu ea pentru o notă maximă la curs. Annie nu era de acord.

–Ce vârstă are? o întrebă Ted.

–Puțin mai în vârstă decât mine. Are patruzeci și cinci de ani.

–Am să te anunț dacă sunt de acord, după ce-l cunosc, spuse Ted zâmbind. Dar, în ciuda întrebărilor și a tachinărilor, erau cu toții surprinși și bucuroși pentru ea. Nu-și puteau aminti ultima oară când Annie invitase un bărbat acasă, la cină. Poate nu se întâmplase niciodată. Dar Tom Jefferson îi părea mai mult un prieten decât un potențial iubit. Iar înainte să apuce să aprofundeze discuția, se auzi soneria de la intrare, iar Annie se duse să-i deschidă. Tom purta jeanși, un pulover și cizme de cowboy, și păru relaxat când îl prezentă tuturor. Annie le văzu pe fete analizându-l, în timp ce el și Ted discutau

despre meciul de fotbal la care fusese în acea după-amiază. În primul sfert, echipa Jets înscrisese trei goluri, ceea ce era un miracol pentru ei. Paul interveni și el în discuție, deși nu era la fel de interesat de fotbal ca Ted. Apoi fetele îi spuseră lui Annie în bucătărie că Tom arăta foarte bine și că le părea amândurora foarte cunoscut.

–Este prezentatorul știrilor de seară, spuse Annie simplu, în timp ce verifică pastele și amestecă în salată. Aranjase masa în bucătărie, care era suficient de mare pentru ei toți. Mâncrea era pregătită în casă, dar Annie nu făcuse prea mult caz din asta. Erau doar șase persoane.

–Cine este? întrebă Liz, când auzi ce spusese Annie. Este acel Tom Jefferson? Ai prins lozul cel mare în cazul ăsta. E grozav!

–Încă nu știu și nici tu nu ai de unde să știi. Ne-am cunoscut de puțină vreme. Acum, haideți la masă.

Până la sfârșitul mesei, se purtau deja cu toții ca și când ar fi fost prieteni de-o viață. Tom discutase foarte mult cu Paul despre frumusețea Iranului și părea să știe mai multe despre această țară decât își mai amintea Paul, care nu mai fusese acolo din adolescență. După aceea, Tom și Ted discutară despre fotbal și școala de drept. Avu apoi o conversație animată cu Liz despre modă, iar pe Kate o întrebă o mulțime de lucruri despre tatuaje și vru să afle de ce considera tatuajul o formă de artă grafică atât de importantă. Singura cu care nu prea discutase era Annie, dar rămase s-o ajute să strângă masa, în timp ce ea-i alungă pe ceilalți în sufragerie.

–Sunt niște oameni grozavi, spuse el privind-o cu căldură. Ai făcut o treabă minunată.

–Nu, mereu au fost așa. Eu doar am încercat să-i învăț să creadă în ei.

–Dar așa și este. Și să știi că Kate chiar are dreptate în privința tatuajelor ca formă de artă grafică. Annie își dădu ochii peste cap auzind asta, iar el râse. Apoi ea se întoarse

spre el cu un zâmbet cald, după ce puse vasele în mașina de spălat.

–Îți mulțumesc că ai luat cina cu noi. Sunt foarte mândră de ei.

–Sunt o mare realizare a ta, o complimentă el, în timp ce terminară de strâns masa. Ea îi mulțumi și apoi se duseră să li se alăture celorlalți.

Tinerii insistară să joace mima după aceea, căci nu mai jucaseră de ani buni. Tom era foarte priceput la jocul acesta. Era deja trecut de unsprezece când se ridică să plece. Le spuse tuturor la revedere, Annie îl conduse spre ieșire, iar el îi mulțumi din nou pentru seara minunată și îi aminti de promisiunea de a lua cina împreună.

–Ai acceptat, îi aminti el, iar ea râse.

–Mi-ar face plăcere, spuse ea cu căldură.

Se potriveau perfect. Annie nu știa încă dacă era un potențial iubit sau doar un prieten, însă, orice ar fi fost, se simțise foarte bine alături de el, și la fel se simțise și el.

–Te sun mâine ca să stabilim ziua. O sărută ușor pe obraz, apoi plecă.

Când Annie se întoarse în sufragerie în cârjele ei, cu toții râdeau, vorbeau și îi zâmbeau.

–În calitate de cap oficial al familiei, anunță Ted, declar că sunt de acord. E grozav. Știe tot ce e de știut despre fotbal.

–Și despre Orientul Mijlociu, adăugă Paul.

–Știe și despre modă o mulțime de lucruri, spuse Liz, zâmbindu-i mătușii sale.

–Și înțelege perfect mesajul social pe care-l transmit tatuajele, spuse Kate, zâmbind.

–Cred că v-a dat gata pe toți, spuse Annie zâmbind, dar și eu îl plac.

– Te poți căsători cu el oricând dorești, adăugă Ted. Îți dau consimțământul meu.

–Stai liniștit, îi aminti Annie, e doar un prieten.

–Asta e vrăjeală, Annie, și știi bine asta, o întrerupse Kate. Te privește de parcă ar vrea să te sărute.

–Nu-i adevărat. Pur și simplu v-a plăcut pe voi toți.

–Și noi îl plăcem pe el, declară Liz. Se simțise atât de bine, încât uitase de scena oribilă cu Françoise și Jean-Louis, din acea dimineață. Seara pe care o petrecuseră împreună fusese simplă, bine-venită și fără complicații, inclusiv mima. Se distraseră cu toții de minune.

Ted scoase apoi vechiul lor joc de Monopoly, iar cei patru tineri jucară până la două dimineața, însă Annie se duse la culcare cu mult înainte ca ei să termine. Era evident că seara fusese un succes, iar Paul se integrase și el. Annie îl plăcea. Și îl plăcea și pe Tom. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, simțea că puteau fi prieteni.

După jocul de Monopoly, Paul și Ted plecară. Liz hotărî să-și petreacă noaptea alături de Kate și de Annie, iar cele două surori rămaseră să discute în dormitorul lui Kate până aproape de ora trei dimineața. Liz îi povesti ce se întâmplase cu Jean-Louis. Nu era prea afectată, deși recunoscu că o dezamăgise – era supărată pe Jean-Louis pentru minciunile și înșelătoria lui, și pe ea, pentru că alesese un alt ratat. Jură să nu mai repete greșeala, iar Kate speră, pentru binele ei, că era adevărat.

Băieții luară împreună un taxi când plecară de la Annie, iar Paul îl lăsă pe Ted la apartamentul lui. Era prea târziu s-o mai sune pe Pattie și oricum nu voia să doarmă la ea. Se simțise bine în seara aceea alături de familie și de prietenii lor. Își dorea să mai doarmă și în patul lui. Dormea încă profund a doua zi, când sună Pattie, și îi luă câteva minute până să se trezească și să se dezmeticească.

–Unde ai fost azi-noapte? Părea disperată și rănită. Toată noaptea mi-am făcut griji din cauza ta.

–Am fost cu mătușa, surorile și cu iubitul surorii mele. Am jucat mima și Monopoly până târziu, spuse el somnoros.

–Puteai să suni.

–N-am vrut să te trezesc. Și, în plus, se gândi el, se distrase și nu simțise nevoia s-o sune.

–Trebuie să te văd de urgență, spuse ea cu o voce stinsă.

–S-a întâmplat ceva?

Ea refuză să discute la telefon, iar el îi spuse că putea ajunge la ea într-o oră, după ce se îmbrăca. Nu era o urgență, iar copiii nu pățiseră nimic. Înainte de a pleca, luă micul dejun cu unul dintre colegii săi de apartament și ajunse la Pattie după două ore. Observă că era agitată și palidă. Părea bolnavă.

–Ce s-a întâmplat? Se aștepta la tunete și fulgere din partea ei, în legătură cu seara anterioară. Era geloasă pe familia lui și nu-i plăcea să știe că petrecea prea mult timp cu ei. Se aștepta să audă ceva legat de acest subiect, dar ceea ce urmă nici nu-i trecuse prin minte. Cuvintele ei îl loviră mai puternic decât un pumn direct în piept.

–Sunt însărcinată.

Pentru o clipă, Ted o privi uimit și nu spuse nimic. Nu avea idee ce să zică. Era o noutate pentru el.

–Doamne Sfinte! Cuvintele îi ieșiră ca o răsuflare întretăiată. Voia s-o întrebe cum se întâmplase, dar știa deja. Încercase de fiecare dată să folosească prezervativ, dar uneori ea nu-l lăsa. Spunea că îi dădeau iritații și că era mult mai plăcut fără. Fusese un mare prost. La dracu', Pattie, Ce ne facem? Știa ce aveau de făcut, dar nu mai fusese într-o astfel de situație până atunci. Fusese mereu prudent, iar fosta lui prietenă era extrem de responsabilă și lua pilule contraceptive. Pattie îi spusese chiar de la început că nu folosea nici o metodă de contracepție, dar el sperase că, în mod magic, la vârsta ei nu va rămâne însărcinată cu atâta ușurință. Se pare că nu era adevărat.

–Cum adică ce ne facem? Vom păstra copilul, firește. Glumești? Nu fac avort la vârsta mea. S-ar putea ca altă

șansă să nu mai avem. În plus, e copilul nostru, sânge din sângele nostru, rodul iubirii noastre. Pattie spuse toate astea, ca și când ar fi fost ceva evident, și se aștepta ca el să fie de acord.

–Nu, nu este, spuse el nervos. E rodul prostiei și al neatenției noastre. Am fost neglijent, și la fel ai fost și tu. Asta nu e iubire, Pattie, e dorință.

–Vrei să spui că nu mă iubești? spuse ea, agățându-se de el cu lacrimi în ochi. Cum poți să-mi spui tocmai mie așa ceva? Îți port în pântece copilul.

–Și dacă încercăm cu pastila de a doua zi? o întrebă el. Am auzit că funcționează. Auzise asta de la unul dintre colegii săi de apartament. Băga mâna în foc pentru ea; el și prietena lui o folosiseră de câteva ori. Trebuia luată într-un interval de șaptezeci și două de ore după contactul neprotejat. De când știi că ești însărcinată? întrebă.

–Mi-a întârziat ciclul trei săptămâni.

Asta însemna că era însărcinată în cinci săptămâni.

–De ce n-ai spus nimic mai devreme? Ted începea să creadă că o făcuse intenționat și se simțea prins în capcană.

–Am crezut că te vei bucura, Ted, spuse ea, izbucnind în lacrimi. Ne-am fi dorit oricum unul, mai devreme sau mai târziu. Ce diferență e dacă îl avem acum?

–Glumești? Sunt student. Nu am bani și nici slujbă. Trăiesc din ce-a mai rămas dintr-o poliță de asigurare lăsată de părinții mei, care e oricum pe terminate. Mă ajută mătușa mea. Cum te gândești că voi putea întreține un copil sau măcar că voi avea grijă de el? Eu mai am ani buni până când voi putea câștiga o sumă decentă, iar tu abia îi întreții pe copiii pe care-i ai deja. Cum va fi viața noastră cu un copil? Ce vor crede copiii tăi? Nu-mi pot termina școala dacă e să te întrețin pe tine și un copil. Nici nu suntem căsătoriți. E un accident. O greșeală. E un dezastru. E o tragedie pentru amândoi, și ar fi la fel și pentru copil. Trebuie să faci un avort sau

să-l dai spre adopție, spuse el, privind-o insistent. Nu avem de ales!

– Astea nu sunt opțiuni, îi răspunse ea. Ne putem căsători. Tu îți poți lua o slujbă. Nu renunț la copil și te avertizez: dacă încerci să mă forțezi, ucid copilul și mă omor și eu!

– Încetează cu amenințările! urlă el furios și frustrat peste măsură. Îi distrugea viața. O greșeală prostească avea să zdrobească tot ce muncise atât de mult să clădească. Nu era corect.

– Păstrez acest copil, spuse ea pe un ton scăzut, complet sigură pe ea. Tu poți face orice dorești, dar eu păstrez copilul.

El încuviință din cap. Înțelesese mesajul foarte clar.

– Trebuie să mă gândesc, spuse el încet și ieși. Trânti ușa în urma lui și alergă pe scări, apoi ieși în aerul rece.

La etaj, în apartament, după plecarea lui, Pattie se așeză pe canapea și zâmbi.

capitolul 16

În următoarele câteva zile, nimeni nu primi nici o veste de la Ted. N-o sună pe Pattie și nici n-o vizită. Nu-i răspunse la telefon sau la mesaje. Nu-i mulțumi nici lui Annie pentru cină, lucru atipic pentru el și care o îngrijoră pe mătușa lui. Ea știa că Ted se afla într-o situație delicată, cu o femeie instabilă, deși nu aflase despre sarcină. Dar nu dorea să-l forțeze, astfel că aștepta să o caute el. În cele din urmă, după trei zile de liniște, Ted o sună pe sora lui, Liz. Ea se arătă surprinsă să-i audă vocea, care suna groaznic. Înțelese imediat că ceva nu era în ordine.

–Ne putem întâlni la prânz? o întrebă el cu o voce răgușită. Se ascunsese în apartamentul său timp de trei zile și băuse mult.

–Sigur, răspunse Liz imediat.

Ted o luă de la birou la ora prânzului și se duseră la un local din apropiere, unde se serveau salate. Ea își luă o salată verde fără sos, iar Ted nu mâncă absolut nimic. Îi spuse despre Pattie, că era însărcinată și că nu știa cum să procedeze.

–Nu vrea să facă avort sau să-l dea spre adopție și spune că dacă încerc să fac altceva decât s-o felicit, se va sinucide cu tot cu copil. Nu vreau un copil, Lizzie. Sunt și eu un copil. Sau cel puțin mă simt astfel. Nu sunt suficient de matur să am copii. Am fost atât de prost, spuse el, iar sora lui îi zâmbi cu milă.

–Se pare că acesta e cuvântul potrivit. Poți ajunge la vreo înțelegere cu ea?

El dădu din cap în semn că nu și o privi cu deznădejde.

–Mă amenința cu sinuciderea chiar și înainte de sarcină. Spunea că, dacă o părăsesc, se va sinucide. Acum îl omoară și pe copil odată cu ea.

–Are nevoie de consiliere psihologică. Rău de tot. Ted, te șantajează. Așa se cheamă. Tu nu o poți forța să renunțe la copil. Și presupun că va trebui să-i plătești pensie alimentară. Dar ea nu te poate forța să stai cu ea și să iei parte la asta, dacă tu nu-ți dorești așa ceva.

–Dar nu o pot părăsi, pur și simplu. E și copilul meu. Dacă nu va renunța la el, atunci presupun că va trebui să-i fiu alături și să duc greul împreună cu ea.

–Dar asta nu e corect față de tine, spuse Liz fermă. Ura ceea ce-i făcea această femeie fratelui ei.

–Am și eu o responsabilitate. Față de amândoi. Fie că-mi place sau nu.

–Ești îndrăgostit de ea? Liz îl urmări cu atenție, curioasă de răspunsul lui.

–Nu știu. Mă înnebunește. Cum mă apropii de ea, corpul meu o ia razna. E ca un drog. Nu știu dacă asta e iubire.

–Mie-mi sună a dependență sexuală. Probabil că ți-a făcut asta intenționat, ca să te țină lângă ea.

–Ei bine, mă costă enorm. Un copil e pentru totdeauna. N-o pot lăsa să se sinucidă, Liz.

–Nu cred c-o va face. Oamenii care amenință n-o fac, de obicei. Vrea să te țină lângă ea.

–N-am de ales.

Părea atât de inocent, spunând acestea, și atât de trist.

–Lui Annie ce-o să-i spui? gândi Liz cu voce tare.

–Momentan, nimic. Înnebunește dacă află.

–Poate că nu. E destul de rațională în situații de criză. Și își va da seama, mai devreme sau mai târziu. Nu poți ascunde un copil pentru totdeauna.

–Va trebui să renunț la școală după semestrul acesta.

Liz nu voia să-l audă spunând asta, deoarece știa cât de mult însemna pentru el. Era visul lui și muncise enorm până atunci ca să și-l împlinească.

–Nu face nimic deocamdată. În plus, nu știi niciodată, ar putea pierde sarcina. La vârsta ei e un risc destul de ridicat.

–Sper să fiu atât de norocos. Se simți vinovat spunând asta, dar nu dorea un copil. Era foarte sigur în privința asta. N-am mai vorbit cu ea de când mi-a spus.

–Știe că te-a prins în laț.

Era o metodă veche de când lumea de a ține un bărbat, iar ea reușise. Lizzie o ura pentru asta și-și dori să poată face ceva pentru a-și ajuta fratele. Dar nimeni nu putea face nimic mai mult momentan decât să-i ofere lui suport moral. Restul depindea doar de Pattie. Și de Dumnezeu.

În acea noapte, Ted o sună pe Pattie. Era prima dată când vorbea cu ea în ultimele trei zile. Pattie plânse încontinuu în timpul convorbirii lor telefonice. El se simți groaznic și încercă s-o liniștească la telefon, dar ea îl imploră să meargă la ea. Simți că avea obligația să se ducă, așa că se îmbrăcă și merse la apartamentul ei. Când ajunse acolo, ea era calmă și foarte drăgăstoasă. Îl imploră să meargă cu ea în pat și s-o țină în brațe, apoi începu să-l excite din nou. El nu voia să facă dragoste; i se părea total greșit acum, având în vedere tot ceea ce simțea față de ea. Dar, în timp ce-l atinse și-l mângâie, îi învinse obiecțiile și ajunse să facă dragoste cu ea, deși nu dorise. Se iubiră cu tandrețe, încântare și pasiune, iar după aceea, Pattie se lipi de el și-i vorbi despre copil. Îl făcu să vrea să plângă.

Făcură dragoste din nou, așa cum făceau mereu, iar când plecă a doua zi, Ted se simți extenuat. Pattie câștigase. Copilul câștigase. Iar el era învinsul în toată povestea asta. În dimineața aceea, înainte de a pleca, ea îl întrebă despre căsătoria lor. El îi spuse că nu voia. Ea îi reproșă că nu era corect față de copil să se nască în afara

unei căsătorii. Era o femeie decentă și fusese căsătorită la nașterea celorlalți doi copii ai ei. Tot ce putu face Ted a fost să spună că se va gândi. Nu voia ca ea să-l mai amenințe din nou cu sinuciderea. Nu avea puterea să facă față unor astfel de amenințări. În ziua aceea începea din nou cursurile. Abia mai putea gândi rațional în drum spre școală, mergând cu capul în pământ. Își dorea să-l lovească un trăsnet și să-l omoare. Ar fi fost mult mai simplu. Un copil era ultimul lucru pe care și-l dorea. Iar Pattie îl sună fără încetare între cursuri. Simțea în permanență nevoia de asigurare. În drum spre bibliotecă, unde avea de lucru la computer, se gândi că se simțea ca și cum cineva îl golise pe dinăuntru și-i aruncase întreaga viață la toaletă. Ea îi trimise un e-mail în timp ce se afla la bibliotecă, iar el îi promise că va fi la ea la ora cinei.

***

Până la sfârșitul săptămânii, Annie nu primise nici o veste nici de la Ted, nici de la Tom Jefferson. Tom promisese s-o sune în legătură cu invitația la cină, dar nu mai auzise de el după cina cu familia, de duminică. Se întreba dacă nu cumva îl speriase. Tăcerea lui spunea o mie de cuvinte, iar ea nu voia să fie insistentă.

Abia după încă o săptămână, o sună din Hong Kong și-i ceru iertare că nu o sunase mai devreme.

–Îmi pare tare rău. Nu am avut acces la telefon sau la internet. Timp de zece zile am fost într-o provincie din sudul Chinei. Tocmai am ajuns în Hong Kong. M-au trimis pentru un reportaj. A fost o vânătoare de himere.

Annie se simți atât de ușurată să-l audă, încât păru aproape exuberantă la telefon.

–Credeam că te-am speriat.

–Fii serioasă! M-au trimis chiar în dimineața următoare, după cină, și n-am mai apucat să te sun. Uneori, viața mea e un haos. Era motivul care îl costase și căsnicia. Fosta

soție își dorise un soț mereu prezent, iar el nu putea fi niciodată acel om. Voia ca Annie să înțeleagă asta acum, încă de la început, sau chiar înainte să înceapă.

–Nu-ți face griji, și viața mea e uneori haotică. Deși eu nu ajung prin China sau Hong Kong. Când te întorci?

–Să sperăm că mâine sau poimâine. Ce-ai zice să luăm cina sâmbătă seara?

–Mi-ar face plăcere. Îi spuse apoi că nici cu Ted nu mai vorbise de la cină și că era îngrijorată pentru el.

–Poate are necazuri în dragoste.

–Cred că ai dreptate. Și cred că tocmai a reînceput cursurile. Doar că-mi fac griji din cauza femeii cu care s-a încurcat. Era plăcut să-i poată împărtăși lui Tom gândurile.

–Nu ai ce să faci, îi reaminti el. El este cel care trebuie să rezolve problema.

–Știu, dar este atât de naiv, totuși, iar în femeia aia n-am încredere. Avem aproape aceeași vârstă.

–Va fi o lecție bună pentru el, spuse Tom calm.

–Dacă-i supraviețuiește.

–Va supraviețui. Cu toții o facem. Plătim un preț pentru greșelile noastre și ne învățăm lecția. Uneori e un preț mai mare. Eu, chiar când m-am căsătorit, știam că nu alesesem femeia potrivită pentru mine. Dar am mers, cu toate astea, până la capăt, și lucrurile au devenit tot mai grele. Cel puțin, tu ai fost scutită de așa ceva.

–Am avut și eu partea mea de greșeli, recunoscu Annie.

Poate faptul că trăise ca o călugăriță era una dintre ele. Dar nu ar fi putut face față la mai mult decât avea deja. La vârsta ei, îi fusese suficient să aibă grijă de trei copii. Iar acum se simțea comod în viața monahală pe care o ducea.

–Mie mi se pare c-ai dus-o foarte bine. Ai crescut o familie minunată. Sora ta ar fi mândră de tine.

Cuvintele lui îi aduseră lui Annie lacrimi în ochi.

Îi povesti apoi despre China și despre reportajul realizat acolo. Fusese ales un nou prim-ministru, iar el se dusese acolo pentru a realiza un interviu cu acesta, despre politicile sale externe și despre o comisie de comerț pe care o pregătea acum. O uimi faptul că Tom ducea o viață foarte serioasă și că era în centrul evenimentelor mondiale. Ea făcea eforturi să-i convingă pe furnizori să ajungă la timp cu marfa și muta zidurile din loc ca să-și facă fericiți clienții. Lumea ei era mult mai mică decât a lui. Dar îi plăcea teribil ceea ce făcea. Slujba îi oferise o mulțime de satisfacții, de-a lungul anilor. Sperase mereu în secret că și Kate va manifesta un oarecare interes pentru arhitectură și că ar fi putut forma împreună un parteneriat în anii următori, dar talentele ei artistice luaseră alte direcții.

Tom îi promise s-o sune de îndată ce se va întoarce în New York și îi confirmă că vor lua cina sâmbătă. Îi spuse că se va gândi la întoarcere ce local să aleagă și se va ocupa el de rezervări. Lui Annie îi plăcea felul cum prelua controlul și făcea singur planurile. Nu trebuia să-și bată ea capul. Era o ușurare să nu fie nevoită să ducă singură toate greutățile. Era ceva nou pentru ea.

După ce primi vești de la Tom, Annie se simți într-o dispoziție de zile mari. În cele din urmă, dădu și de Ted. El îi spuse că era doar ocupat cu cursurile, dar vocea lui suna groaznic și nu-l crezu când îi declară că se simțea bine. Nu părea deloc așa. O sună apoi pe Liz, care insistă că nu știa nimic. Nu-i plăcea s-o mintă pe Annie, dar era hotărârea lui Ted dacă-i spunea sau nu de sarcina lui Pattie. El nu avea curaj și considera că era timp suficient. Pattie nu avea decât puțin peste o lună de sarcină. Îi spusese că urma să nască în septembrie. El nici nu voia să se gândească la asta, iar ea începuse deja să aducă destul de des în discuție căsătoria. Ted nu fusese

mai nefericit în viața lui, cu excepția momentului când își pierduse părinții.

Liz îl suna zilnic să afle cum se mai simțea și nu-i plăcea deloc cum suna vocea lui. Ted recunoscu în fața surorii sale că era disperat și se simțea prins în capcană. Fătul care creștea în pântecele lui Pattie îi distrusese viața sau urma să facă asta în secunda în care se va naște. O făcuse deja, iar Pattie era în culmea fericirii. Era însărcinată cu copilul lui și era stăpână pe viața lui. Tot ce făcea acum era să-i mulțumească c-o făcuse atât de fericită, dorindu-și să facă dragoste cu el tot timpul. El nu mai folosea expresia „a face dragoste". Nu mai era vorba despre asta. Era pur și simplu sex, iar Pattie făcea de fiecare dată cum voia ea. El nu dorea s-o supere, încerca să fie blând cu ea, ca să nu rănească copilul, dar ea insista că tot ce făceau era în regulă. Ted începuse să-și dorească să n-o fi cunoscut vreodată. Și avea gânduri foarte întunecate. Bea foarte mult și-i spusese lui Lizzie de câteva ori că-și dorea să fie mort. Liz nu credea că Pattie era în stare să se sinucidă vreodată, dar își făcea griji pentru Ted. Nu-i spusese nimic lui Annie, dar începea să creadă că ar trebui. Dacă nu își revenea cât de curând, se gândi că va trebui să-i spună.

Câteva zile mai târziu, Liz se sperie când primi un telefon de la Annie. Aceasta părea serioasă și-i spuse că avea nevoie de sfatul ei. Lui Liz îi era foarte teamă că Annie avea de gând s-o întrebe despre Ted. În schimb, îi mărturisi că Tom o invitase la întâlnire. O ducea la cină și nu avea cu ce să se îmbrace. Liz zâmbi la auzul tonului agitat, copilăresc, din vocea mătușii ei. Era drăguț.

Discutară despre localul unde era posibil să iasă la cină și despre ce fel de impresie dorea să-i lase lui Tom. Îi spuse că toate hainele ei bune erau potrivite pentru întâlniri cu clienții, dar nu avea nimic sexy, care i-ar fi putut părea atrăgător unui bărbat.

–Cât de sexy? Decolteu generos? Fustă scurtă? o întrebă Liz în mod practic, iar Annie râse.

–N-am spus că vreau să fiu arestată. Am spus că vreau să arăt atrăgător.

–În regulă. O bluziță dantelată. Poate Chanel. O fustă scurtă, dar decentă. O haină drăguță de blană. Îți pot împrumuta una de-a mea. Părul îl lași desfăcut, să-ți încadreze fața. Nimic forțat. Totul să fie plăcut, feminin, drăguț.

În acea seară, îi aduse câteva pungi cu lucruri din care să aleagă. Avea șase pungi pline ochi, iar Annie alese o bluză superbă din organza și o fustă neagră din dantelă. Ambele erau elegante și sexy. Fiind încă în cârje, trebuia să poarte pantofi cu talpă joasă, așa că Liz îi adusese o pereche de balerini de satin, cu catarame acoperite cu strasuri, pe mărimea ei. O rugase pe asistenta ei să-i aleagă. În plus, îi împrumută o haină scurtă, neagră, de nurcă, pe care Annie o admirase la ea de ani de zile. Era pregătită!

Sâmbătă seara, când Tom veni după ea, Annie arăta de milioane. Katie o ajutase să se îmbrace, o machiase și o sfătuise să-și lase părul desfăcut. Annie se simți ca o copilă de liceu, care se pregătea pentru primul ei bal, atunci când Tom sună la ușă. El purta o vestă neagră de cașmir, pantaloni largi și o cămașă deschisă, superb croită. Mărturisi că suferea din cauza schimbării fusului orar, dar nu părea, și admiră vestimentația lui Annie. Adora înfățișarea ei și felul cum era îmbrăcată. Le observă pe toate.

–Ceilalți unde sunt, apropo? întrebă Tom, privind în jur. Apartamentul era gol și liniștit.

–Au ieșit. Katie și Paul sunt la film. Lizzie e plecată pe durata weekendului, iar Ted e ocupat cu școala. Rar mai primesc vești de la el în ultima vreme. Nu știu ce se petrece. Sper că e bine și că s-a distanțat puțin de femeia aceea.

–Se va descurca el, o asigură Tom, în timp ce părăsiră apartamentul și luară un taxi spre restaurant. Era

un restaurant din centrul orașului, foarte șic. Toată lumea îl cunoștea pe Tom, iar el o prezentă tuturor celor care se opreau la masa lor. Chelnerul a fost foarte impresionat și atent cu ei doi. Era distractiv să iasă cu el. Cum chipul lui apărea la știri în fiecare seară, toată lumea îl cunoștea, îl respecta și îl admira.

În timpul cinei, Annie îi povesti despre casele la care lucra, iar el, despre China. Pentru prima dată, Annie discută despre alte subiecte decât despre copii. Simțea că ieșise la o întâlnire adevărată. Când o conduse acasă, ea îl invită înăuntru la un pahar. El o privi cu tristețe și își înăbuși un căscat. Îi spuse că se simțise grozav, dar schimbarea fusului orar îl prindea din urmă și-i era teamă că va adormi.

–Haide să repetăm experiența, spuse el.

–M-am simțit minunat, spuse ea, mulțumindu-i, iar el zâmbi și o sărută pe obraz.

–Și eu la fel. Te sun săptămâna viitoare, dacă nu mă trimit în cealaltă parte a globului din nou, firește. Pomenise deja că urma să plece în curând la Londra. Ei i se părea interesant.

Tom o lăsă la ușa apartamentului și o urmări cu privirea până intră. Când ajunse în sufragerie, Paul și Katie stăteau pe canapea. Nu prea aveau bani niciodată de ieșit în oraș, astfel că se uitau adesea la DVD-uri. Annie observă că păreau secretoși, la intrarea ei. Se întrebă ce puneau la cale și presupuse că, probabil, făcuseră sex în camera lui Katie, cât fusese ea plecată. Katie n-o întrebase niciodată pe Annie dacă Paul putea rămâne acolo peste noapte, deoarece Paul spusese mereu că s-ar fi simțit ciudat, și nici unul dintre ei nu era sigur cum va reacționa. Nici un alt prieten al lui Kate nu-și mai petrecuse noaptea în apartament. Nici Liz și nici Ted nu aduseseră pe nimeni acolo peste noapte, iar Paul era foarte circumspect.

Annie încă plutea în urma serii petrecute cu Tom. Se duse în camera ei și se dezbrăcă cu grijă. Se simțiseră minunat împreună, iar înfățișarea și vestimentația din acea seară fuseseră ceva complet nou pentru ea. Liz îi promisese că îi va găsi și alte lucruri de îmbrăcat, pe care să le poarte la următoarele ei întâlniri cu Tom.

Annie încă zâmbea a doua zi, în timp ce citea ziarul de duminică. Se gândea la Tom, când intră Katie. Se agită o vreme de colo până acolo prin bucătărie, apoi se așeză și își privi mătușa în față.

– Trebuie să-ți spun ceva, zise Kate pe un ton liniștit, iar Annie o privi șocată.

– Doamne Sfinte, ești însărcinată... spuse Annie, în timp ce Kate o privi și negă, clătinând din cap.

– Nu, nu sunt.

– Slavă Domnului, spuse Annie, părând ușurată. Nu era pregătită pentru așa ceva.

– Voi face o călătorie împreună cu Paul, spuse Kate fermă, întărindu-se singură pentru ceea ce urma. Am discutat o vreme despre asta.

– Unde anume? întrebă Annie interesată. Nu o șoca faptul că doreau să plece împreună undeva. Erau suficient de mari.

– Mergem în Teheran, spuse Kate, privind-o pe Annie în ochi.

În bucătărie se lăsă o liniște asurzitoare.

– Nu-i adevărat, spuse Annie, fără a ezita vreo secundă.

– Ba da.

– Nici nu intră în discuție. N-am să permit așa ceva. Poate fi periculos pentru tine și e prea departe. N-o să te las, spuse Annie pe un ton ferm. Nu mă deranjează să călătoriți împreună, dar nu în locuri care pot fi nepotrivite pentru tine.

– Mergem. Putem sta cu unchiul și mătușa lui. M-am interesat deja pentru viză. Voi putea primi una în câteva

săptămâni, și am depus deja aplicația. Voi plăti călătoria cu ceea ce câștig la salon.

Ei se interesaseră deja și aveau planul făcut. Annie a fost șocată de anunțul tăios al lui Katie în legătură cu călătoria deja stabilită. Nu îi cerea permisiunea mătușii sale, care părea panicată de această idee.

–E un lucru complet nebunesc, spuse Annie îngrijorată.

–Nu, nu este, spuse Katie încăpățânată. N-a mai fost acolo de ani de zile. Va fi interesant pentru amândoi.

–Nu e deloc „interesant" să vizitezi o țară care poate fi problematică pentru americani. E o prostie să te duci de bună voie. Chiar nu e o idee inteligentă. De ce nu vă duceți într-un loc la îndemână pentru amândoi, unde să vă simțiți bine? Annie era disperată s-o convingă.

–Paul nu va permite să mi se întâmple ceva. Iar familia lui va avea grijă de noi. Vrea să-și vadă verișorii, și vreau și eu să-i cunosc.

Annie dădu dezaprobator din cap în timp ce o privea, apoi își prinse capul între palme.

–Katie, asta e o idee teribil de proastă.

–Nu-i adevărat. Ne iubim și vreau să văd țara unde s-a născut și să-i cunosc familia de acolo.

Avea ideea aceasta ciudată și romantică de a vizita împreună cu el locurile de unde se trăgea, iar Annie era înspăimântată pentru ea. Din pură ignoranță, Katie ar fi putut ofensa pe cineva acolo și ar fi putut avea probleme.

–Mergeți altundeva. Mergeți în Europa și distrați-vă. Poți să-ți iei un permis de călătorie cu trenul și te duci peste tot.

–El vrea să se ducă acasă, iar eu vreau să merg cu el. Ne ducem acolo doar pentru două săptămâni. Katie nu se clintea deloc.

–Nu mergi niciunde! strigă Annie la ea, frustrată că nu avea cu cine discuta. Aceasta nu era una dintre ideile ei prostești, precum abandonul școlar, care fusese și el stupid. Planul acesta era nebunie curată. Și, ca de obicei,

Kate o sfida și era hotărâtă sa facă ceea ce voia, fiind convinsă că are dreptate.

–Sunt adult și am dreptul să fac ce vreau, strigă Katie. Discuția se transformă într-un circ, în bucătăria lor, până când Katie alergă în camera ei și trânti ușa.

Annie tremura din cap până-n picioare.

Iar când Paul veni în vizită, mai târziu în acea după-amiază, îi spuse și lui aceleași lucruri. Dar el era la fel de hotărât ca și Kate și insistă că vor fi în regulă. Îi spuse că va fi distractiv să stea la unchiul său și că vor fi îngrijiți cum trebuie. Apoi adăugă că Teheran era un oraș modern și că nu va exista nici un risc pentru Katie acolo. Annie nu-l crezu. Îl sună în acea seară pe Tom și îi spuse despre planul lor. Îi ceru părerea, iar el ezită o clipă, înainte de a răspunde, gândindu-se la ceea ce auzise.

–Nici eu n-aș fi înnebunit după idee, dacă aș fi în locul tău. Teoretic, ar trebui să fie în siguranță, iar locul este fascinant. E un oraș minunat, cu o cultură interesantă, dar nu pentru doi copii care nu știu ce fac. Simplul fapt că ea e americană, iar el e iranian le-ar putea aduce probleme, dacă cuiva de pe stradă nu-i convine. Cred că e o situație delicată. Spune-le să meargă în altă parte.

–Le-am spus, zise Annie deznădăjduită. Ea insistă că vor merge orice-ar fi și spune că n-o pot opri.

–Asta așa e. Dar trebuie să asculte și de alții, care știu mai bine ce vorbesc.

–Katie face doar ce vrea ea. Plătește pentru călătorie din banii câștigați la salon. Și vor sta la unchiul lui Paul.

–Sper să reușești s-o convingi să renunțe, spuse el cu blândețe. Își făcea și el griji pentru ea. Dar, lăsând toate astea la o parte, sunt sigur că vor fi bine.

–Sper să o pot convinge să renunțe. Dacă se duce acolo, am să fiu cu nervii la pământ.

Înțelegea să-i lase să acționeze cum voiau și să facă propriile greșeli, dar asta era prea riscant, dacă făceau ceva prostesc sau ceva nu mergea cum trebuie.

–Ai vrea să vorbești tu cu ea? îl întrebă Annie pe Tom. Nu știa ce altceva să facă.

–Voi încerca. Nu sunt sigur că mă va asculta nici pe mine. Pe părinții lui i-ai sunat?

–Mă gândeam să-i sun mâine, spuse ea nefericită.

–Cred că ar trebui, o aprobă Tom. S-ar putea ca nici lor să nu le surâdă ideea. Poate fi ciudat și pentru Paul, ca iranian, să meargă acolo cu o americană. Poate că împreună, tu și părinții lui Paul, îi veți convinge să-și schimbe hotărârea. Voi discuta și eu cu ea, dar Katie e o fată încăpățânată. El nu o cunoștea foarte bine, dar înțelesese asta din discuțiile cu Annie.

A doua zi, Annie îi urmă sfatul și-i sună pe părinții lui Paul. Nici mama lui nu era entuziasmată de călătorie. Nu era sigură că s-ar fi purtat corespunzător, odată ajunși acolo, și era de părere că erau prea tineri să călătorească singuri atât de departe, mai ales că era prima călătorie pe care Paul o făcea cu o fată. Îi spuse lui Annie că încercase să-l convingă să renunțe, dar fără rezultat. Și nu o încânta nici gândul că Paul avea să fie responsabil pentru o fată tânără. Ce s-ar fi întâmplat dacă Katie pățea un accident sau se îmbolnăvea? Annie își făcea și ea griji din aceste motive, deși era liniștitor să știe că Paul avea acolo o familie care să-l ajute.

Mama lui Paul îi mărturisi că acesta avea de gând să-și plătească singur călătoria, din banii câștigați din slujbele de pe timpul verii, iar Katie își plătea singură partea ei. Îi mărturisi, de asemenea, cât putu de delicat, că nu i se părea înțelept ca o fată americană să călătorească la Teheran cu un bărbat iranian, chiar dacă susțineau că erau doar prieteni. Sublinie apoi că, pe durata șederii sale în Iran, Paul va fi considerat iranian, iar dubla sa cetățenie iraniano-americană nu va fi recunoscută. Spuse foarte clar că nu dorea ca Katie să-i facă probleme, odată ajunși acolo. Annie putu simți din vocea ei că era la fel de nesigură ca și ea în privința acestei călătorii. Se mai

liniști, deși dezaprobarea lor nu părea să însemne nimic pentru copii, care considerau îngrijorările lor nefondate și erau hotărâți să meargă, orice-ar fi.

–Dar tatăl lui Paul? Nu-i poate interzice să meargă?

–I-a interzis deja, spuse mama lui Paul cu tristețe. Dar Paul vrea să-și vadă unchiul, mătușa, verișorii și bunicul, care este foarte bătrân. Nu cred că vreunul dintre copiii noștri realizează că pot întâmpina probleme acolo. Vorbele acestea nu o liniștiră deloc pe Annie.

–Și ce facem acum? întrebă ea, înțelegând că nici ea, nici părinții lui Paul nu erau capabili să-și controleze copiii. Tehnic vorbind, erau adulți. Annie își aminti de cuvintele lui Whitney, care îi spusese că trebuia să-i lase să ia propriile hotărâri, dar era mai ușor de zis decât de făcut.

–Cred că tot ce putem face este să le dorim să călătorească în siguranță, concluzionă mama lui Paul cu un oftat. Iar cumnatul și cumnata mea vor avea grijă de ei. Părea resemnată și nu avea nici o speranță că-l va convinge pe Paul să-și schimbe hotărârea, la fel cum era și Annie în privința lui Kate. Cei doi tineri nu erau dispuși să asculte părerea altora și o țineau pe-a lor. Erau stăpâni pe propriile destine, iar familiile lor nu avea nici un cuvânt de spus în această problemă; tot ce puteau face era să-i lase să-și deschidă aripile și să spere că totul va merge bine. Când închise telefonul, Annie știa deja că nu era nimic de făcut pentru a-i opri din drumul lor spre Iran.

În săptămâna următoare, Tom o duse pe Annie la cină și discutară din nou despre acest subiect. Katie nu se clintise deloc în hotărârea ei. Înainte de a ieși în oraș, Tom stătuse de vorbă cu ea. Îi spusese că ar putea întâmpina probleme dacă ar călători la Teheran cu un cetățean iranian de sex masculin. Katie insistă din nou că totul avea să fie în ordine. Nu era nimic altceva ce ar fi putut spune Tom sau ce ar fi fost Kate dispusă să audă de la el sau

de la altcineva. Kate îi spuse că aprecia îngrijorarea lui, dar ea și Paul se hotărâseră să plece acolo. Tom înțelegea supărarea lui Annie. Katie luase singură decizia și nimic nu o putea clinti. Iar Paul părea să vadă în culori romantice această întoarcere a lui, alături de ea, în Iran, pentru a-i arăta tot ceea ce-și amintea din copilărie. El nu înțelegea însă ce presupunea să meargă acolo cu o fată americană, în special cu una atât de modernă, de libertină și de independentă cum era Katie, sau că acest lucru ar putea cauza probleme oricăruia dintre ei, chiar dacă mergeau acolo doar în calitate de simpli prieteni. Paul insistă și el că vor fi în siguranță, iar lui Tom îi păru rău de Annie, care avea să-și facă griji pentru ei.

Tom încercă s-o mai liniștească în timpul cinei, dar își făcea și el griji. Katie era hotărâtă să plece, indiferent de ceea ce-o sfătuiau ei. Nu putea spune că invidia această luptă continuă a lui Annie cu nepoata ei. În plus, știa că Annie își făcea griji și pentru Ted și femeia mai în vârstă cu care se încurcase. În astfel de momente, Tom se bucura că nu avea copii. Îi părea înspăimântător să fie nevoit să facă față unor asemenea probleme, iar acum o admira pe Annie mai mult ca niciodată pentru felul cum se descurcase cu copiii surorii sale. Era isteață, afectuoasă, corectă și le respecta părerile. Dar, în ciuda acestor lucruri, Katie refuza s-o asculte. Pleca la Teheran și cu asta basta. Tom recunoscu că, dacă ar fi fost în locul lui Annie, ar fi simțit nevoia s-o strângă de gât pe loc pentru independența, încăpățânarea și indiferența ei față de părerile celorlalți.

–S-o strâng de gât n-ar fi chiar o opțiune, spuse Annie zâmbindu-i, deși trebuie să recunosc că uneori sunt tentată.

În ciuda grijilor ei pentru Katie, cina lor a fost la fel de reușită ca prima. Începuseră să se cunoască mai bine și râseră, discutară încontinuu și păreau să aibă în comun o mulțime de lucruri care le făceau plăcere. El îi semăna în atât de multe aspecte. De această dată, când o aduse

acasă, o sărută. A fost un sărut blând, prelung, care născu în ea sentimente adormite de ani de zile. Era ca și cum ar fi fost trezită din somn de prințul din basmul *Frumoasa din pădurea adormită*. Începea să se simtă din nou femeie. Tom o făcea fericită și se înțelegeau grozav de bine.

În aceeași săptămână, Tom o invită la televiziune și îi prezentă studioul. Era fascinant. În plus, avu ocazia să-l vadă prezentându-și emisiunea. În altă zi, Annie îl duse pe el la una dintre casele ei în construcție, îi explică ce făcea acolo și îi arătă planurile. El se arătă foarte impresionat de calibrul muncii și de talentul ei evident. În weekendul care urmă, pregătiră împreună cina în apartamentul ei. Katie ieșise, astfel că aveau tot apartamentul la dispoziție. De data aceasta, se sărutară ca niște adolescenți, pe canapeaua din sufragerie. Dorința dintre ei era din ce în ce mai puternică, dar erau amândoi de părere că, o vreme, mai puteau rezista tentației. Nu se grăbeau deloc și voiau să aibă ocazia să se cunoască mai bine. Simțeau că, dacă relația lor era una potrivită și le fusese scris să se întâmple, atunci aspectele acestea puteau să mai aștepte. Aveau răbdare până ce sentimentele unuia față de celălalt creșteau, înainte de a culege roadele. În această privință, erau unanim de acord.

Singurul lucru care îl mai îngrijora pe Tom era dacă Annie avea cu adevărat loc pentru el în viața ei. Era încă prea ocupată și implicată în viața copiilor surorii ei. Iar Katie nu-i ușura cu nimic sarcina în aceste zile, cu insistența ei încăpățânată de a călători în Iran. Annie numai despre asta vorbea și era teribil de îngrijorată. Cel puțin jumătate din timpul lor împreună îl petreceau discutând despre copii. În ultima vreme, Annie îl vedea tot mai rar pe Ted și își făcea griji și din această cauză. Era evident că ascundea ceva. Parcă intrase în pământ din nou.

Înfruntările din apartamentul lui Pattie erau deja la ordinea zilei. Când nu vorbea despre copil, Pattie îl presa

pe Ted să se căsătorească înainte de nașterea copilului. Îl acuza că nu o considera suficient de bună pentru el și că era emasculat de mătușa și surorile lui. Devenise abuzivă și jignitoare. Îl lingușea, îl implora, îl seducea, pentru ca apoi să-l acuze. Iar Ted îi spunea cu sinceritate că problema nu era că n-ar considera-o suficient de bună pentru el. Pur și simplu, se simțea prea tânăr pentru a se căsători.

–E prea târziu pentru asta! striga Pattie la el. Vom avea un copil! Acum se certau în cea mai mare parte a timpului, iar atunci când nu se certau, Pattie voia să facă dragoste. Asta era singura formă de comunicare pe care o cunoștea. O folosea pentru orice – recompensă, pedeapsă, manipulare, mituire, șantaj emoțional. Ted se simțea înfrânt și folosit și era profund deprimat în legătură cu ceea ce se întâmpla. Știa că fusese prins în capcană, fie că se căsătorea cu ea sau nu, și își dădu seama că, mai devreme sau mai târziu, tot avea să o ia de soție, probabil chiar înainte de nașterea copilului. Dar nu se grăbea prea tare să-și lege ștreangul în jurul gâtului.

Încerca s-o sune pe Annie mai des, ca să nu-și facă prea multe griji pentru el, dar nu o mai văzuse de multă vreme. Îi era prea teamă că, dacă s-ar fi întâlnit, ea ar fi ghicit ce se întâmpla cu el. Avea acum cercuri întunecate în jurul ochilor și slăbise. Pattie îl ținea treaz toată noaptea, fie certându-se cu el, fie seducându-l, și era sfârșit de-a binelea. În cea mai mare parte a timpului se simțea ca un strigoi și pica aproape toate examenele, mai puțin pe cel de la cursul ei. Era în urmă cu referatele, și Pattie era singura care-i dădea note maxime. Dar deja nu-i mai păsa. Nu-l mai interesa că pierdea examenele, din moment ce trebuia oricum să renunțe la școală, din cauză că urma să aibă de întreținut un copil și o nevastă. Pattie câștiga pe toate fronturile. Dacă scopul ei fusese să-i distrugă viața, atunci se descurca de minune.

Marea ei luptă cu el era momentan aceea de a-l convinge să o ia de soție cât mai repede. Nu voia să aștepte. Îi era teamă că s-ar putea răzgândi. Se certa cu el din acest motiv în fiecare noapte. El încerca să-i țină piept. Fusese de acord să se căsătorească cu ea în august, dar nu mai devreme. Copilul trebuia să se nască abia în septembrie, iar pentru c-o făcea să aștepte, îi spunea că e ticălos și sadic. În plus, Pattie voia acum ca Ted să-i spună și mătușii lui despre copil. Voia victorie pe toate fronturile. Ted încerca să-și mențină punctul de vedere, dar Pattie avea asul în mânecă. Avea copilul în avantajul ei.

Când Tom și Annie ieșiseră într-o seară să ia cina, la restaurantul *La Grenouille*, telefonul ei sună. Uitase să-l închidă. Când se auzi soneria, oamenii de la mesele vecine o priviră dezaprobator. Privi în jos spre telefon și observă că apelul venea de la Ted. Scuzându-se rapid față de Tom, răspunse. Primea atât de rar vești de la Ted în ultima vreme, încât nu voia să rateze apelul. Nu știa când avea să o mai sune.

–Bună, puiule, e totul în ordine? Am ieșit la cină cu Tom, șopti ea, aproape ascunsă sub masă, în timp ce Tom o privea. Se întrebă dacă Annie ar fi făcut vreodată același lucru pentru a vorbi cu el. Știa deja că nu era nimic pe lume ce nu ar fi făcut pentru copiii ei. Te-aș putea suna înapoi mai încolo?

–Eu... Hm... Sunt la spital, spuse el, părând ușor zăpăcit, și, dintr-odată, ochii lui Annie se umplură de spaimă când îi aruncă o privire lui Tom.

–Unde ești?

–Sunt la spitalul NYU... Am avut o mică problemă cu Pattie, spuse el, iar lui Annie i se păru că vocea lui suna ca și când ar fi fost pe jumătate adormit.

–Ce s-a întâmplat?

–M-a înjunghiat în mână cu un cuțit. Sunt bine. Mi-au pus doar niște copci. M-am gândit că aș putea să vin acasă.

–Vin să te iau imediat, spuse ea și închise telefonul, în timp ce se ridică și îl privi pe Tom. Nebuna aia l-a înjunghiat în mână cu un cuțit. Spune că nu e grav. Annie părea șocată.

–Doamne sfinte, asta e nebunie curată. Și el părea la fel de îngrozit și îi făcu semn chelnerului să le aducă nota de plată. Nu mâncaseră decât felul întâi, dar nu era cu putință ca Annie să mai poată lua cina acum.

–Nu, ea e nebună, îl corectă Annie, recunoscătoare că Ted păruse dispus s-o părăsească. Discutară despre asta în taxi, în drumul lor către centru. Nu știu ce s-a întâmplat, dar evident a luat-o razna.

–N-am crezut că e atât de nebună, spuse Tom îngrijorat. Dacă s-ar repeta experiența, l-ar putea omorî.

Când ajunseră la spital, amândoi remarcară faptul că Ted arăta foarte rău. Tremura și era îngrozitor de palid. Doctorul spuse că pierduse foarte puțin sânge și că îi puseseră zece copci la mână. Era bandajat serios și se părea că Pattie ratase din întâmplare să-i secționeze un ligament sau un nerv.

–Ce s-a întâmplat? îl întrebă Annie, în timp ce mergeau toți trei împreună spre apartament.

Ted nu se mai putea ascunde de ea. Trebuia să-i spună adevărul.

–E însărcinată. Vrea s-o iau de nevastă. I-am spus c-o voi face în august. Ea vrea să ne căsătorim acum. Eu nu vreau. Copilul se va naște abia în septembrie. Privirea lui Annie părea tot mai îndârjită pe măsură ce asculta. Acesta nu era un mod sănătos de a începe o căsnicie, cu un copil pe drum și o femeie care nu pregeta să-l înjunghie, dacă nu făcea cum zicea ea. Ne certam din acest motiv astă-seară, în timp ce luam cina, și a luat-o razna.

–Nu te poți căsători cu un astfel de om, spuse Annie, privind mânioasă spre Tom, care o aprobă printr-o mișcare a capului, fiind și el la fel de îngrijorat pentru Ted. Arăta ca și cum ar fi fost abuzat emoțional, ceea ce se și întâmplase, în realitate. Dar acum îl rănise și fizic, nu doar emoțional și mental. Era înspăimântător.

–Spune că se sinucide dacă nu mă căsătoresc cu ea, zise Ted întristat.

–Las-o să se sinucidă, spuse Annie cu asprime, în timp ce Tom plăti taxiul, apoi îl duseră sus. Arăta ca și cum ar fi fost în stare șoc. Annie îl acoperi cu o pătură, după ce Ted se întinse în patul din camera lui. Camera era neatinsă și pregătită pentru el, deși o folosea rareori. Dar asta era în continuare casa lui. Nu se va sinucide, Ted, îl liniști ea. Încearcă doar să te controleze, lucru care i-a și reușit.

–Nu știu ce să fac, spuse Ted, iar pe obraji i se rostogoliră câteva lacrimi. Vreau să fac ceea ce e corect. Dar nu mi-am dorit un copil. Cel puțin nu încă. Și nu vreau să mă căsătoresc cu ea, dar nu am de ales.

Tom stătea în ușă, întristat de privirea de pe chipul lui Annie și părându-i extrem de rău pentru băiat.

–Nu ești obligat decât să întreții copilul, spuse Annie pe un ton liniștit, așezându-se pe patul lui. Nu trebuie să te căsătorești cu Pattie, dacă nu dorești asta.

–Nu vreau. Mă sperie, zise el, și avea un motiv întemeiat să simtă asta, dat fiind episodul din acea seară.

–Vreau să-ți spun ceva, Ted. Femeia asta suferă de psihoză, îi zise Annie, privindu-l drept în ochi. E o persoană abuzivă și va face ca ceea ce s-a întâmplat în seara asta să pară din vina ta. Asta știu să facă oamenii abuzivi. Îți va spune că ai înfuriat-o și că ai rănit-o din cale-afară cu ceea ce ai spus, ca să justifice gestul de a te fi înjunghiat. Până mâine va poza în postura de victimă și tu vei apărea ca personajul negativ. Ascultă-mă bine, nici măcar nu-ți va cere iertare pentru ceea ce ți-a făcut

în seara asta. Va da vina pe tine. Dar nimic din toate astea nu se întâmplă din vina ta. Ai lăsat-o însărcinată, lucru stupid și neglijent din partea ta, dar nu tu ești cel care abuzează de ea. Va face tot ce-i stă în putință să te convingă că vina îți aparține. Vreau să te ferești de ea. Cred că e periculoasă pentru tine.

Bandajul imens de pe mâna lui venea să susțină cele spuse de Annie. Ted îi mulțumi pentru sprijin și se uită spre Tom cu o privire jenată. Annie stinse lumina și îl mai acoperi cu o pătură, apoi îl lăsară o vreme singur, să se odihnească, timp în care ea și Tom se duseră la bucătărie să mănânce ceva. Erau amândoi morți de foame, deoarece nu apucaseră să ia cina, iar Annie îi oferi o omletă sau un sendviș. Tom îi mulțumi, dar spuse că era prea supărat ca să poată mânca. Se mulțumiră în schimb cu înghețată, pe care o mâncară, în timp ce discutau despre cele întâmplate. Acesta era unul dintre lucrurile care o înspăimântau acum pe Annie. Nebuniile pe care le făceau, crezând că sunt adulți. Călătoria lui Kate la Teheran împreună cu Paul, iar acum Ted, care se încurcase cu nebuna asta care-l înjunghiase. Era cât se poate de rău și de periculos.

–Nu poți totuși să-i protejezi la nesfârșit, îi aminti Tom, iar ea scutură din cap dezaprobator.

–Poate că nu, dar trebuie măcar să încerc.

–Dar tot nu-i poți opri, iar ei vor face tot ce vor. Uită-te la Katie și la Ted. Eu bănuiesc că se va întoarce la femeia asta din milă. Lui Annie îi era teamă că avea dreptate. Și ea îl credea în stare.

Stătură și discutară destul de mult timp, după ce-și terminară înghețatele, apoi Tom se ridică să plece. O sărută înainte de plecare și-i spuse să-l sune dacă avea nevoie de ceva. Ea îi promise că așa va face și îi mulțumi pentru ajutor. Tom părea foarte supărat, la fel cum era și ea.

Puțin după miezul nopții, Annie auzi mobilul lui Ted sunând și se duse pe vârfuri în camera lui să-l închidă.

Dar îl trezise deja și, în timp ce ieșea din cameră, își dădu seama că la celălalt fir era Pattie. Nu voia să tragă cu urechea, dar avu impresia că discuția începuse exact cum anticipase. Pattie îl condamna c-o împinsese la limită. Îi spuse că rana de la mână se întâmplase din vina lui. Annie îl auzi cerându-și iertare. Pattie îl înnebunise complet de cap. Annie bănui, de asemenea, că Pattie era furioasă că Ted își sunase mătușa. Avea să-l învinuiască și din acest motiv. Când îl sărută de noapte bună, Ted arăta extenuat.

–Odihnește-te, nu te gândi la nimic în noaptea asta. Ce-ar fi să stai aici o vreme? îi sugeră ea, în timp ce stinse lumina.

–Vrea să mă duc înapoi, spuse el cu o voce sfârșită. Îi spusese tot ce anticipase Annie. Îl învinuia pe el.

–Vom vorbi mâine despre asta. Nu-ți face griji în noaptea asta. El încuviință din cap și închise ochii, recunoscător că era acasă. O clipă deschise iarăși ochii și-i mulțumi din nou. Annie îl sărută apoi pe frunte și ieși din cameră. Fusese o noapte lungă și-i părea rău că îl târâse și pe Tom în această problemă, deși el se dovedise a fi foarte înțelegător în legătură cu toată situația și cu cina lor întreruptă de la *La Grenouille*.

Dimineață, când Annie se trezi, Ted încă dormea. Avea o întâlnire matinală și trebuia să plece. Kate era în camera ei, iar Annie plecă din apartament în liniște. Îi lăsase lui Ted un bilet în care-i spunea să stea liniștit și să-și petreacă ziua în apartament. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca el să se întoarcă la Pattie. Cine știe de ce ar fi fost în stare data viitoare? În bilet, Annie îl ruga s-o sune când se trezea.

Ted era în bucătărie, palid ca moartea, când intră Kate să-și pregătească ceva de mâncare. Ea nu avea habar că Ted dormise acolo și rămase blocată când văzu bandajul imens de pe mâna lui. Îl durea foarte tare. Sedativul primit în seara anterioară își pierduse efectul.

–Ce-ai pățit? îl întrebă ea, privindu-i îngrijorată mâna. Te-ai bătut cu cineva? Era greu de crezut așa ceva. Nu se bătuse niciodată cu nimeni, nici măcar când era copil. Se întrebă dacă nu cumva fusese atacat de vreun hoț.

El încuviință din cap și-și privi sora cu ochi triști.

–Da, cu Pattie. Am supărat-o și a făcut ceva stupid. N-a vrut, dar am enervat-o. A fost vina mea, de fapt.

Pattie îl convinsese de acest lucru în noaptea trecută. Annie s-ar fi cutremurat dacă ar fi fost acolo, să-l audă ce spunea. Ted fusese victima perfectă pentru o persoană abuzivă ca Pattie. Iar el nici n-avea habar ce-l lovise. Era un caz clasic de abuz, iar acum, potrivit lui Pattie, el era singurul vinovat. Iar Ted o credea.

–Ce-ai pățit la mână? întrebă Katie, așezându-se lângă el și privindu-l. Ochii lui păreau lipsiți de viață, iar cercurile din jurul lor erau aproape negre.

–M-a înjunghiat cu un cuțit de bucătărie. N-ar fi trebuit s-o enervez.

–Tu glumești? Katie îl privi șocată. Pe mine mă enervează o grămadă de oameni tot timpul și nu mă vezi înjunghiindu-i cu cuțite de bucătărie. E nebună? Reacția ei era una firească.

–E o persoană foarte emotivă, explică el, iar eu am supărat-o.

–Mie-mi pare nebună și periculoasă. Dacă aș fi în locul tău, mi-aș vedea de drum.

–Vom avea un copil, spuse el, moment în care ochii lui Kate se făcură mari. În septembrie. Vrea să ne căsătorim.

–Păi, normal că vrea, comentă Kate. Sper că n-ai să faci greșeala asta. E cu doisprezece ani mai mare decât tine.

–E cam târziu să mă gândesc la asta acum, spuse el nefericit. Apoi își auzi mobilul sunând și se grăbi să se întoarcă în camera lui.

Data următoare când îl văzu Katie, Ted era îmbrăcat, părul îi era pieptănat stângaci, atât cât putuse cu mâna

stângă, și-i spuse că se ducea puțin până la apartamentul lui, să-și ia câteva lucruri. Ea știa că mințea și că, de fapt, se ducea să se vadă cu Pattie. Vru să-l oprească, dar nu știa cum. Avu sentimentul că nu l-ar fi oprit nimic. Era un om în misiune, un robot controlat de altcineva. În dreptul ușii de la intrare, se întoarse și își privi sora, care îl privea și ea la rândul ei.

–Dacă sună Annie, spune-i că dorm. Mă întorc repede.

–Eu plec la lucru, îi spuse Kate cu milă în glas. Ai grijă, îl avertiză ea, cu o privire îngrijorată, iar el încuviință din cap, apoi plecă.

Odată ce Ted ajunse la Pattie, totul redeveni în regulă. Ea îl luă în brațe și-l dezmierdă. Se purtă cu el ca și cu un copil și-i mângâie cu grijă mâna rănită. Îi spuse că-l iertă pentru tot ceea ce făcuse în noaptea trecută, iar el îi mulțumi și apoi izbucni în lacrimi. El plângea încă atunci când Pattie începu să-l mângâie, apoi făcu dragoste cu ea, ca să se revanșeze pentru ceea ce făcuse. Pierdu toate cursurile și nu se mai întoarse la Annie în noaptea aceea. Pattie mai câștigase o rundă.

capitolul 17

La două zile după atacul lui Pattie asupra lui Ted cu cuțitul de bucătărie Tom o sună pe Annie la birou. Lucrase la un reportaj important cu o zi înainte, în legătură cu un scandal politic de la Washington, care tocmai ieșise la iveală și-i privea pe doi senatori, astfel că nu avusese timp să sune. Annie știa deja că atunci când Tom nu suna, o făcea din motive importante. El nu avea de-a face cu crize domestice sau furnizori neserioși, ci realiza reportaje despre evenimente majore, care apăreau la știri, ori despre crize internaționale; sau se întâmpla să fie trimis la celălalt capăt al globului, fără a fi anunțat din timp.

–Cum se simte Ted? întrebă într-un moment de răgaz, care, după cum spunea el, reprezenta calmul de dinaintea furtunii în domeniul în care lucra. Era însă evident că, în ciuda momentelor de stres, a sarcinilor solicitante și a politicilor televiziunii, lui Tom îi plăcea ceea ce făcea, iar Annie era la fel de fascinată de munca ei. El trăia într-o lume amplă și știa tot ce era de știut în spatele cortinei evenimentelor lumii. Îi plăcea foarte tare când îi povestea despre toate astea. Când îi răspunse la întrebare însă, păru descurajată. Viața ei era cu mult mai mică decât a lui, iar interesul ei de acum era Ted și problema cu care se confrunta el.

–Nu știu. S-a dus la ea ieri în secunda când am plecat la lucru. Katie spune că l-a sunat Pattie, iar el i-a zis că trebuia s-o vadă. Nu s-a mai întors azi-noapte. Sunt sigură că nu l-a lăsat. Iar acum, în fiecare clipă când nu am vești de la el, mi-e groază că i-ar putea face rău. În ochii lui Annie, incidentul cu cuțitul de bucătărie nu era un lucru minor, iar Tom îi dădu dreptate. Pattie întrecuse limita și,

din moment ce se întâmplase o dată, nu se putea anticipa cât de departe va merge sau unde se va opri. Ted căzuse în ghearele unei femei dezechilibrate, periculoase, a unei posibile sociopate. Lui Annie îi părea psihopată, iar Ted avea zece copci care să-i susțină bănuielile.

–M-am temut că se va întoarce, spuse Tom încet, părându-i rău și de Ted, și de Annie. Știa cât de îngrijorată era ea pentru Ted. Am fost și eu în situația lui odată, la vârsta lui. Era o fată superbă și nebună, care se droga foarte mult. Situațiile de genul acesta sunt foarte abuzive și, odată intrat în ele, este foarte greu să mai ieși. Tu aștepți mereu ca lucrurile să se liniștească, dar asta nu se întâmplă niciodată. Oamenii ca ea se hrănesc cu haosul.

–Și e atât de naiv, spuse Annie cu regret. E peste puterile lui. Iar acum, cu un copil pe drum...

–E un copil deștept. Va ieși din situația asta într-un final, o liniști Tom. Dar s-ar putea să mai dureze o vreme, chiar dacă știu cât îți este de greu.

–Lui îi este cel mai greu.

Annie și Katie discutaseră despre asta cu o noapte înainte, aproape până dimineață, sperând amândouă că va veni acasă, dar nu o făcuse și nu răspunse nici la telefon. Îi trimisese la un moment dat un mesaj lui Kate, spunând că era în siguranță, și cam atât. Cel puțin, știau că era în viață.

–Te sunasem, de fapt, să te întreb dacă vrei să luăm cina împreună. Vreau să încercăm un restaurant nou. Ar putea fi distractiv, spuse Tom, dar Annie nu prea era în apele ei, deși aprecia faptul că o sunase și-i făcea plăcere să-și petreacă timpul cu el.

–Îmi pare rău că viața mea e atât de haotică acum, se scuză ea. Eram cu toții normali până acum câteva săptămâni sau chiar câteva luni. Acum, Ted este ținut ostatic de o psihopată cu care va avea un copil, iar Katie amenință că pleacă în Iran. Singura persoană normală în acest moment este Liz, spuse Annie, gândindu-se că făcea

această afirmație în ciuda despărțirii de iubitul ei, peste care trecuse destul de ușor. Fusese foarte înțeleaptă în deciziile ei și hotărâse să ia o pauză în viața amoroasă, pentru o vreme, până când se va simți pregătită să-și ia și ea un angajament. Și nici eu nu mă simt chiar normală, cu toate cele câte se întâmplă, spuse ea. Își făcea mari griji pentru călătoria plănuită de Katie, dar cel puțin nu stabiliseră încă o dată anume. Pentru moment, era doar o idee, pe care Annie o vedea ca pe o posibilă amenințare. Spera că se vor răzgândi. Dar nimic din toate astea nu o ajutau să fie fericită și relaxată sau măcar să se bucure de noul bărbat din viața ei. Annie știa că nu putea fi ușor nici pentru el, care încerca s-o cunoască și să-și dea seama cine era pe primul loc. Cu toate astea, Tom se descurcase destul de bine până acum.

–Nu-ți face griji în privința asta, spuse Tom calm, sunt lucruri care se întâmplă. Asta e viața. Nimeni nu poate trăi o viață complet relaxată mereu. Și, de obicei, când ceva merge prost, toate merg prost. Mi se întâmplă și mie. Mama mea a murit pe neașteptate în timpul divorțului meu, iar tata s-a îmbolnăvit de Alzheimer și a trebuit să-l duc la azil, în timp ce încercam să-mi desprind viața de a fostei mele soții. Nici pentru mine n-a fost plăcut.

Avusese, în același timp, și o scurtă idilă, care se dusese pe apa sâmbetei din aceste motive. Nu se putea concentra asupra atâtor probleme în același timp. Se despărțise de ea, iar când o sunase din nou, câteva luni mai târziu, ea cunoscuse deja pe altcineva. Era cursul firesc al vieții și știa că Annie era foarte stresată în acest moment.

–Ce zici să luăm cina în seara asta? sugeră el. Știu că e cam din scurt, dar ți-ar prinde bine.

–Mi-ar face plăcere, spuse ea, hotărâtă să petreacă o seară plăcută și să nu-i mai povestească toate problemele ei. Își dorea să aibă timp să se bucure și de el. Iar restul după-amiezii se concentră pe ridicarea moralului. Aproape că reușise, până când într-una din casele la care lucra

explodă o țeavă și provocă pagube în valoare de o sută de mii de dolari, distrugând și un important obiect de artă. În plus, trebui să dea chiar ea vestea clientului, care nu reacționă deloc plăcut. Era încă supărată când se pregătea pentru cina din seara respectivă și nu primise vești nici de la Ted. Încercă să îndepărteze pentru moment aceste gânduri din mintea ei, întrucât oricum nu avea ce face. Oricât de naiv ar fi fost, Ted era adult și intrase de bunăvoie în situația în care se afla. Acum, era rândul lui Annie să se bucure de o seară liniștită și de o cină bună alături de bărbatul pe care-l plăcea. Nu părea să ceară prea mult de la viață.

Își puse una dintre noile ținute aduse de Liz și tocmai începea să se simtă mai bine, când Kate intră în camera ei cu o privire serioasă.

–Putem discuta? o întrebă ea, iar Annie ezită și o privi.

–Oare de ce am impresia că e de rău augur? o întrebă Annie, în timp ce-și dădea cu ruj. Tom trebuia să ajungă în orice clipă. Se întrebă, de asemenea, de ce copiii aduceau mereu în discuție subiecte importante chiar când voiai să ieși pe ușă sau când primeai telefonul pe care l-ai așteptat cu înfrigurare toată săptămâna. Legea lui Murphy. Dacă e ceva plăcut, îmi spui pur și simplu, nu-mi ceri permisiunea de a vorbi cu mine. Kate zâmbi la auzul acestor vorbe. Lucru care-mi spune că ceea ce voi auzi n-o să-mi placă prea tare. Katie nu o contrazise.

–Da, poate că așa este, recunoscu Katie cu o privire tristă.

–E ceva important? întrebă Annie punându-și rujul în poșetă.

–Cam da, încuviință Kate.

–Atunci, haide să vorbim despre asta mai târziu sau mâine. Tocmai voiam să ies pe ușă. Vreau să fiu atentă la ceea ce ai să-mi spui, iar acum am întâlnire cu Tom și vreau să mă concentrez asupra lui și să mă bucur de el.

–Bine, spuse Kate cu un aer posomorât. Nu părea prea încântată că era lăsată să aștepte, dar vedea că Annie se pregătea de plecare. Arăți bine, apropo.

–Mulțumesc. Sper să am parte de o seară liniștită cu Tom, fără ca cineva să fie înjunghiat, să mă anunțe că va avea un copil sau să mă sperie de moarte. Cred că începe să creadă că suntem cu toții nebuni.

Tom ajunse la timp, chipeș și relaxat. Și zâmbi larg văzând-o pe Annie. Piesele cele noi care veniseră să-i completeze garderoba o făceau să arate foarte bine. Cel care se ocupa de construcția avariată în urma inundației o sună chiar când ieșeau pe ușă și-i spuse că descoperiseră un al doilea tablou distrus. Era vorba despre un Picasso. Iar Annie îi răspunse calmă că avea să-l sune a doua zi în legătură cu acea problemă. Oricum, nu putea să remedieze problema. Acesta era momentul ei cu Tom.

–S-a întâmplat ceva? Tom simțise tensiunea din glasul ei când preluase apelul.

–Am avut o inundație la una dintre construcții în după-amiaza asta și au fost avariate două tablouri foarte prețioase. Clientul s-a supărat, ca să nu spun mai mult. Acum m-a sunat constructorul. Mă ocup de el mâine.

–Nu mi-am dat seama cât de stresantă poate fi și arhitectura, spuse el când intrară în lift.

–E mereu stresant când ai de-a face cu termene-limită și cu clienți influenți. Iar construcția sau modernizarea unei case scoate ce e mai rău din oameni. Aproape unul din cinci clienți de-ai mei, sau chiar unul din patru, divorțează. Dacă ai o căsnicie care scârțâie, ultimul lucru de care ar trebui să te apuci e să construiești o casă împreună cu partenerul de viață.

–Ca să fiu sincer, e adevărat ce spui, rosti el gânditor. Uitasem acest detaliu, dar picătura care a umplut paharul pentru noi a fost renovarea apartamentului nostru. Costa o avere, lucru care m-a enervat la culme, iar ea era supărată că eu nu eram niciodată prezent ca să discut

cu constructorii. Când ne-am hotărât să ne despărțim, l-am vândut, iar eu am fost în extaz.

–Înțelegi ce spun? Uneori mă simt ca un psiholog de cuplu. Oameni perfect normali se transformă în monștri când își renovează casele, iar dacă nu au o căsnicie reușită, atunci se descarcă pe mine. În căsniciile care nu merg, eu nimeresc în bătaia puștii.

–Te-ai gândit să te retragi? o tachină el. Știa că nu ar fi putut face așa ceva.

–M-aș plictisi prea tare, spuse ea sincer și am muncit prea mult ca să ajung aici. În plus, banii din asigurarea pentru copii s-au cam dus de câțiva ani și vreau să-i ajut. Annie plătea pentru școala lui Ted.

–Sunt norocoși să te aibă, spuse el în timp ce urcară într-o mașină cu șofer, pe care el o închiriase pentru seara aceea, deoarece era foarte frig. Nu voia ca Annie să înghețe cât așteptau după taxiuri. Pe deasupra, nu putea merge pe distanțe prea mari cu cârjele ei. Tom încerca să-i ușureze viața, lucru pe care nimeni nu-l mai făcuse până atunci.

Noul restaurant la care o duse era minunat, iar mâncarea, delicioasă. Annie nu era prea înfometată, după toate situațiile de criză prin care trecuse, dar se bucura să fie acolo cu el. Abia ciugulea din mâncare, iar Tom o întrebă dacă-i plăcea. Părea dezamăgit. Își dorise să-i ofere o seară deosebită, dar vedea că era obosită, deși făcea eforturi să țină pasul cu el în discuție.

–Nu prea sunt obișnuită să am o viață socială, recunoscu ea. De obicei, ajung acasă târziu de la lucru și mă trântesc în pat. Mă descurc cu problemele cu copiii și cu munca și tot ce presupune ea, dar nu sunt obișnuită ca, pe lângă toate astea, să mă și aranjez și să ies în oraș. Tom avea și el aceleași probleme cu socializarea la finalul unei zile lungi, dar nu dorise să aștepte până în weekend ca s-o vadă.

–Am o idee, îi spuse el când împărțeau desertul. Avuseseră parte de o masă delicioasă, iar bucătarul-șef le trimisese câteva bunătăți și surprize, ca să-i impresioneze. I se întâmplau adesea astfel de lucruri la restaurantele unde ieșea să ia masa. Știu că e puțin cam devreme și că am vrut să fim înțelepți și să avem răbdare, dar ieșim împreună de aproape o lună și nu cred că vom avea parte de prea multă liniște. Ce-ai spune să plecăm undeva un weekend? Dacă dorești, putem lua camere separate. Dar mi-ar face plăcere să te duc undeva. Ce spui? Lui Annie i se păru în egală măsură minunat și extrem de enervant. Era un pas pe care nu se simțea pregătită să-l facă încă, dar putea vedea cu ușurință că Tom era descurajat de haosul din viața ei și de faptul că trebuia să se lupte pentru timpul și atenția ei. Era norocoasă că hotărâse să mai rămână lângă ea. Nu era sigură că ea ar fi procedat la fel în locul lui.

–Sună minunat, spuse ea ușor. Unde te gândeai să mergem? Știindu-l pe Ted într-o stare atât de schimbătoare, nu prea îi venea să plece departe, cu toate că Ted nu mai era chiar un copil, dar nu vru să-i spună acest lucru lui Tom. El făcea tot ce-i stătea în putință ca s-o mulțumească și să facă relația să meargă. Nu ar fi putut cere mai mult de la vreun alt bărbat. Tom o plăcea cu adevărat și voia să ofere o șansă relației lor. Pentru o clipă, se gândi că era mai mult decât merita.

–Ce-ar fi să lași asta în seama mea? Am să încerc să găsesc o destinație distractivă, unde să avem liniște. Îi zâmbi și-i acoperi mâna cu a lui. Până acum, explorările lor fizice se opriseră doar la sărutări. Ce preferi? Două dormitoare sau unul? Annie vru să spună două, dar nu avu curajul. Știa că avea să fie emoționată atunci când se vor hotărî să facă pasul.

–Unul, spuse ea atât de încet, încât Tom aproape că n-o auzi, apoi zâmbi și își puse un braț în jurul ei.

–Ce-ar fi să luăm două și vedem cum ne simțim?

–Cum de sunt atât de norocoasă? întrebă ea, privindu-l uimită. Mi-ai putea spune, pur și simplu, să mă duc naibii.

–Da, dar gândește-te câte aș avea de pierdut. Dragostea nu e mereu lină, iar la vârsta noastră e nevoie de puțină organizare și de unele ajustări. Nici viața mea nu e doar lapte și miere.

–Mulțumesc, spuse ea, iar el se întinse spre ea și o sărută.

–Nu mă întreba de ce, dar în clipa când te-am văzut așteptând în sala de la Urgență, am știut că ești o persoană specială și am vrut să te cunosc mai bine. Tom se gândi că, până atunci, nu regretase alegerea făcută, și nici Annie. Trebuie doar să ne dăm seama cum să facem loc unul pentru celălalt în viețile noastre.

Amândoi știau deja că nu avea să fie o sarcină ușoară. Dar ea așteptase multă vreme acest moment. Șaisprezece ani. Îl pierduse pe Seth din cauza angajamentului luat față de copiii surorii ei, însă atunci nu avusese de ales. Șaisprezece ani mai târziu însă, nu ar fi fost corect să renunțe la Tom pentru ei. Trebuia doar să găsească o cale de a fi disponibilă pentru ei, de a-și face treaba și de a-i fi și lui alături. Știa că era datoria ei față de ea însăși să încerce. Whitney îi spunea asta de ani de zile. Și întâlnise, în sfârșit, pe cineva care merita efortul. Lui Whitney nu-i spusese încă despre el. Ea și Fred plecaseră într-o croazieră pentru două săptămâni și, de când se întorseseră, Annie fusese prea ocupată ca să-i povestească ce se întâmpla în viața ei. Era ciudat să realizeze că se vedea cu el de aproape o lună deja, iar prietena ei cea mai bună nu știa nimic, dar e drept că la început nu luase în serios relația, crezând că era vorba doar despre o prietenie. Invitația de a pleca împreună în weekend îi mai confirmă încă o dată că nu era cazul.

Tom o duse acasă după cină și o conduse până sus. O întrebă apoi în care weekend era disponibilă, ca să poată

planifica ieșirea, și o sărută ușor pe buze. Ea îi mulțumi pentru cină, iar el plecă. Când intră în apartament, o găsi pe Kate așteptând-o. Avea privirea unui om pregătit să aștepte, iar Annie avu senzația că, dacă s-ar fi întors la două dimineața, Katie ar fi fost tot acolo.

–Trebuie să fie important, spuse Annie, agățându-și haina în cui cu un oftat. Ar fi fost frumos ca măcar o seară să nu am parte de întâmplări dramatice. Annie aștepta acum cu nerăbdare ieșirea ei cu Tom și nu voia ca cineva să îi strice bucuria, dar începea să înțeleagă că orice era posibil la vârsta lor. Katie și Paul erau foarte îndrăgostiți. Annie intră în sufragerie, se așeză pe canapea și o privi. Bine, ce s-a întâmplat?

–Voiam doar să te anunț, spuse Katie cu o expresie serioasă, iar Annie remarcă faptul că era pregătită să lupte ca să-și susțină punctul de vedere. Aștepta să afle despre ce era vorba. Voi pleca cu Paul în Iran pentru două săptămâni. Am primit viza și ne-am achitat biletele. Vreau doar să știi. Nu mă poți opri și nu am vrut să te mint, așa că îți spun. Plecăm de mâine în două săptămâni. După ce termină de vorbit, în încăpere se lăsă o liniște mormântală. Reacția pe care o avu Annie nu a fost cea așteptată. Mătușa ei îi vorbi pe un ton scăzut, calm și neutru. Poate că seara cu Tom contribuise la asta. Timpul petrecut cu el îi oferea o privire de ansamblu.

–Am să fiu complet sinceră cu tine, spuse ea calm. Era supărată din cauza veștilor primite, dar nu înnebunită. Cred că e o idee incredibil de prostească, până la punctul în care devine de-a dreptul periculoasă. Nu numai că veți fi în pericol acolo, dar mergeți într-o țară unde veți fi amândoi ostracizați pentru că sunteți împreună. Cred că faceți un lucru nesăbuit și voi fi îngrozitor de îngrijorată pentru tine, cât timp vei fi acolo, iar Tom ți-a spus același lucru, deși nu vrei să-l asculți nici pe el. Știe mult mai multe lucruri despre Iran decât mine sau chiar decât Paul. Dar ai dreptate, ești adult. Nu te pot opri.

Ai dreptul să faci propriile alegeri, decizii și greșeli, continuă ea, iar ochii i se umplură de lacrimi în timp ce-i vorbea. Concluzia mea nu are nici o legătură cu dorința de a-mi impune punctul de vedere. Nu vreau să te controlez. Mi-am îngropat sora. Nu vreau să fiu vreodată în situația de a-i îngropa vreunul dintre copii. Tot ce sper e că vei fi în siguranță, încheie ea și se ridică, își luă cârjele și plecă înspre camera ei.

Katie rămase privind în urma ei și nu scoase o vorbă. Se așteptase la o bătălie pe viață și pe moarte, la ore de țipete și de amenințări. În schimb, Annie făcuse ceea ce știa că avea de făcut: îi respectase nepoatei sale dreptul de a lua propriile decizii și o lăsase liberă. Știa că greșea, dar nu încercă s-o mai oprească. Acum, amândouă trebuiau să trăiască cu alegerea făcută: Annie cu grija ei, iar Kate cu responsabilitatea de a fi adult. Kate realiză că ceea ce făcuse Annie era mult mai impresionant decât dacă ar fi țipat și i-ar fi interzis să plece. Și, dintr-odată, Kate își făcu și ea griji. Dar îi promisese lui Paul că-l va însoți. El voia ca ea să cunoască totul despre lumea lui. Cea mai grea parte pentru Katie ar fi fost dacă Annie și Tom aveau dreptate. În timp ce se îndrepta spre dormitorul ei, Kate simți două lacrimi udându-i chipul. În acest caz, pentru prima dată, victoria maturității avea un gust amar.

capitolul 18

Weekendul petrecut de Annie cu Tom a fost un vis devenit realitate. Până atunci, Annie nici nu știuse că era posibil să faci atâtea lucruri și să te desfeți în asemenea lux. Toată viața ei de adult muncise, îi îngrijise pe copii și nu se gândise nici măcar o dată să se răsfețe. Călătoriile lui Annie de până atunci fuseseră fie la Disneyland, când erau copiii mici, fie zburase de cealaltă parte a globului, ca să se vadă cu clienții, fie în Europa de două ori, tot cu copiii, majoritatea ieșirilor ei fiind planificate cel mai adesea în jurul lor și în funcție de ei. Nu-și luase niciodată o vacanță doar pentru ea, și dacă și-ar fi luat, n-ar fi știut ce să facă singură. În ultimii ani își ocupase tot timpul liber cu munca. Tom îi deschidea acum calea spre o lume complet nouă pentru ea. Spunea că nu mai fusese nici el acolo, dar se documentase serios în legătură cu locul ideal unde s-o ducă. Iar acesta era în insulele Turks și Caicos din Marea Caraibelor.

Luaseră un zbor direct de pe Aeroportul Kennedy către Providenciales, care dură trei ore și jumătate. Odată ajunși pe aeroport, fură întâmpinați de o limuzină și duși la hotel, unde Tom închiriase pentru ei o vilă, cu propria ieșire la plajă și cu piscină privată. Nisipul avea culoarea fildeșului și era mai fin decât zahărul, iar apa era translucidă și în nuanțe de turcoaz. Și, ținându-se de cuvânt, Tom alesese o vilă cu două dormitoare. Annie nu mai văzuse ceva atât de luxos, aveau și un majordom, care să le fie de ajutor cu orice. Pe masă erau așezate un coș imens cu fructe și o sticlă de șampanie. Annie se gândi că murise și ajunsese în rai, departe de stresul și de neliniștile vieții cotidiene. Plănuiseră să stea acolo timp de trei zile,

iar Annie se rugă să nu apară vreo urgență pentru oricare dintre ei, care să le strice șederea. În cazul ei, riscurile veneau din partea nepoților, iar în cel al lui Tom, putea apărea vreo criză mondială nouă. El era mereu vulnerabil la astfel de lucruri.

–Nu-mi vine să-mi cred ochilor, spuse ea cu o privire de copil neîncrezător.

Era ca și cum ar fi descoperit că Moș Crăciun exista în realitate, iar acesta era chiar Tom, exceptând costumul roșu și barba albă. Tom aranjase vacanța perfectă pentru ei doi. Puteau merge la restaurantele din apropiere sau mânca în vilă, se puteau plimba pe plajă, puteau înota în apa limpede și, dacă voiau, puteau să nu vadă pe nimeni altcineva timp de trei zile. Era ca și cum ar fi fost trimiși în paradis. În timp ce Annie privea în jur cu încântare și uimire, Tom o cuprinse în brațe. Era cel mai frumos dar pe care i-l făcuse cineva vreodată. Darul timpului și al liniștii, pe care să-l împartă cu el. Se aflau parcă în luna de miere.

–Cred că sunt cea mai norocoasă femeie de pe pământ, îi spuse zâmbind, iar el o sărută.

–E o răsplată pentru glezna scrântită și pentru că ești o fată foarte curajoasă în tot ceea ce faci. Cuvintele lui îi umplură lui Annie ochii de lacrimi. N-am cunoscut niciodată pe cineva care să se ocupe de atâtea și să le facă pe toate bine. Mi-ar face plăcere să te ajut să ai mai puține griji, ca să avem mai mult timp pentru noi, îi spuse el cu blândețe. Acesta era un loc grozav pentru așa ceva. Annie se simțea complet izolată de viața reală, chiar și de copii, deși aceștia știau unde era și cum să dea de ea. Apoi își promise să nu mai vorbească despre ei încontinuu în cele trei zile care aveau să urmeze.

În acea seară, înainte de a merge la culcare, se plimbară pe plajă și înotară în piscina lor privată. Purtară amândoi costume de baie, din moment ce nu făcuseră încă acel pas, și discutară ore în șir, la lumina lunii, iar

când, în cele din urmă, se duseră la culcare, i se păru cel mai firesc lucru din lume să împartă un dormitor. Annie se lăsă cuprinsă de brațele lui Tom, simțindu-se complet în siguranță alături de el. Tremura ușor, dar nu de teamă, ci de nerăbdare, și nici unul dintre ei nu fu dezamăgit de ceea ce urmă. Era exact ceea ce speraseră că va fi – două jumătăți unindu-se într-un întreg. Amândoi simțiră că așa trebuia să fie.

După aceea, stătură goi pe terasă, ținându-se de mână și sărutându-se, înotară din nou în piscină, fără costume de data aceasta, apoi se întoarseră în patul unde se descoperiseră și stătură toată noaptea cuibăriți unul în brațele celuilalt. Dormiră ca doi copii, se treziră devreme și făcură dragoste din nou. Era deja ora amiezii când comandară micul dejun pe terasa vilei, după care se duseră la o plimbare pe plajă. Își petrecură ziua înotând în ocean, iar seara luară cina pe terasă. Făcură, după aceea, dragoste în piscină. Râseră ca doi copii de lucruri mărunte, apoi Annie îi povesti despre moartea surorii ei, în timp ce Tom o ținu în brațe. Vorbiră despre copilăriile lor, despre speranțele și dezamăgirile lor, despre visurile lor. Învățară fiecare trupul celuilalt și se simțiră ca-ntr-o lună de miere. Aceasta era temelia de care aveau nevoie – un timp petrecut departe de toate.

La sfârșitul celor trei zile, trupurile lor fuzionaseră, la fel ca inimile și sufletele lor. Annie nu se simțise niciodată atât de în largul ei cu cineva, iar Tom se simțea mai căsătorit cu ea decât fusese vreodată cu soția lui. Deosebirile dintre el și fosta lui soție erau pe-atât de mari, pe cât de puține erau lucrurile care-i legaseră. Relația lor fusese una bazată pe pasiune, iar aceasta se stinsese rapid. De data asta, lucrurile erau mult mai profunde. Annie avea sentimentul că împărțeau același suflet. Cuvântul potrivit pentru ceea ce simțeau ei acum era suflete-pereche. Ea n-ar mai fi vrut să plece, dar duminică trebuiau să lase totul în urmă. Annie îi spuse că nu-i va putea mulțumi

niciodată cu adevărat pentru tot ce-i oferise cu ocazia acestei escapade.

Duminică dimineața stătură pe terasă, încercând să-și dea seama încotro să se îndrepte. Copiii pe care Annie îi crescuse erau adulți acum și, evident, suficient de maturi ca să înțeleagă dacă Tom și-ar fi petrecut o noapte sau un weekend alături de ea, deși bănuiau amândoi că ar fi fost mai liniștiți în locuința lui. La un moment dat, discutară să se mute împreună, apoi Tom o întrebă ce părere avea despre căsătorie. Ea nu era prea convinsă că-i păsa. Pentru ea, aceste lucruri încetaseră să mai reprezinte un scop sau o posibilitate cu mult timp în urmă, deși acum redeveniseră o opțiune. În final, se hotărâră să se lase duși de val și să vadă unde vor ajunge. Făcură, de asemenea, un pact să nu lase pe nimeni să intervină între ei, și să pună relația lor pe primul loc. Lui Annie nu-i păsa cât de mult trebuia să călătorească Tom în interes profesional, iar el îi spuse că o susținea în munca ei și în relația cu copiii, atâta timp cât rămânea loc și pentru el. Legătura lor devenise deja una serioasă la plecarea din Turks și Caicos, când părăsiră locul ținându-se de mână. Se întoarseră amândoi și priviră spre vilă, zâmbind și gândindu-se că nu vor uita niciodată acel loc. Era locul unde se născuse iubirea lor.

În ziua când Annie și Tom plecaseră înspre Turks și Caicos, Lizzie se afla in biroul ei de la *Vogue*, documentându-se pentru un articol al ediției din iunie. Avea o asistentă temporară, care o sună să-i spună că avea un apel în așteptare de la o persoană pe nume George. „Domnul George", se corectă ea. Îi spuse că părea a fi un stilist, de care Liz nu-și aducea aminte. Începuse să-i ceară să noteze mesajul, dar preluă în cele din urmă apelul. Era mai rapid așa decât să-i explice.

–Da? Liz Marshall la telefon, spuse ea pe un ton profesional. Vocea care îi răspunse la celălalt capăt avea un puternic accent italian, dar vorbea engleza fluent.

La început, nu-și dădu seama cu cine vorbea, apoi el se prezentă din nou. Era Alessandro di Giorgio, bijutierul din Roma care o ajutase la sesiunea de fotografie din Place Vendôme. Se întâmplase cu mai bine de o lună în urmă.

–O, bună ziua, spuse ea, jenată că nu-l recunoscuse. Cu ce îți pot fi de folos? Mă suni de la Roma? Îi promisese o serie de exemplare inițiale ale fotografiilor realizate, însă nu erau încă gata.

–Nu, sunt în New York. Am sunat să te salut. O mulțime de bijutieri o sunau adesea, ca să îi aibă în vedere, astfel că nu era uimită să-l audă, deși nu discutase niciodată cu el direct înainte de a-l întâlni la Paris. Iar de atunci nu mai știuse nimic despre el.

–Cum te-ai descurcat cu soția emirului? A cumpărat vreuna dintre celelalte piese? Liz își aminti că adusese piesele acelea la Paris special pentru ea.

–A cumpărat toate cele cinci piese pe care le-ai fotografiat. E foarte încântată că vor apărea în *Vogue*. Liz își aminti că erau bijuterii în valoare de cinci sau șase milioane de dolari, ceea ce era impresionant, dar di Giorgio era un nume important.

–Ce faci în New York? îl întrebă Liz politicoasă. Era un om plăcut și, în mod evident, o ajutase foarte mult.

–Am venit să văd un magazin, dar încă nu sunt sigur că ar trebui să deschidem unul aici. Am avut mereu discuții în contradictoriu cu tatăl meu din acest motiv. El crede că da, eu zic că nu. Eu aș prefera să menținem exclusivitatea și să nu ne extindem mai departe de Europa. El vrea să deschidem magazine în New York, Tokio și Dubai, spuse el râzând. În cazul nostru, cel mai în vârstă e mai modern în gândire, iar eu sunt mai conservator. Nu știu. Poate c-ar trebui să deschidem și aici un magazin. Am venit să văd câteva care sunt disponibile. Te-am sunat să te invit să luăm prânzul împreună, dacă ai timp. Vei fi în oraș în acest weekend?

Lui Liz îi plăcea să plece din oraș pe durata weekendurilor, atunci când putea, dar în cea mai mare parte a timpului muncea la documentare sau la fotografii. Uneori lucra câte șapte zile pe săptămână. Sperase să poată pleca la schi în weekend, dar planul fusese anulat.

–Da, voi fi în oraș, spuse ea pe un ton plăcut.

–Ești liberă să luăm prânzul sâmbătă? Stau la hotelul Sherry Netherland și au în incintă un restaurant Harry Cipriani foarte frumos.

Acesta era unul dintre restaurantele ei preferate și unul dintre cele mai moderne din New York. Liz zâmbi. Felul cum o spusese el însă, făcuse restaurantul să pară un mic bistro care, întâmplător, se afla în acest hotel.

–Mi-ar face plăcere. Ne întâlnim acolo.

–Pot veni să te iau, dacă dorești, sugeră el.

–Locuiesc în centru, e prea departe. Ne întâlnim la restaurant cel mai bine.

Era foarte politicos și avea manierele unui domn de modă veche, lucru foarte rar întâlnit în State, care îi plăcu. Îi dădea sentimentul că o proteja. Avusese aceeași senzație în privința lui și la Paris.

Liz îl întâlni a doua zi la Harry Cipriani, unde veni îmbrăcată în pantaloni negri, pulover negru și o pereche de pantofi Balenciaga cu toc înalt. El era cu mult mai înalt decât ea și formau un cuplu remarcabil, când intrară în restaurant împreună. O așteptase afară. Liz își lăsase părul lung și blond desfăcut și purta o haină de blană de colecție, pe care o cumpărase de la Paris. Cei doi arătau fermecător împreună. Alessandro i se adresă chelnerului în italiană, cu o voce profundă, huruitoare, care semăna cu a altor bărbați pe care Liz îi întâlnise la Roma sau la Milano.

Era o companie plăcută și îi povesti o mulțime de lucruri despre magazinele și afacerile lor și despre unii dintre clienții lor celebri, care făcuseră lucruri revoltătoare de-a lungul anilor. Toate poveștile lui erau spuse

în spirit de glumă, așa că o făcu să râdă pe toată durata prânzului. Se distrară grozav împreună până la ora patru, când părăsiră restaurantul.

–Ai vrea să vezi magazinele pe care le am în vedere? o întrebă el. Toate se aflau pe Madison Avenue, nu prea departe de locul unde erau. Merseră pe jos cale de o stradă, până pe Madison, unde se aflau trei dintre magazine, fiecare deținând spații generoase, cu chirii imense. Lui nu-i plăcea nici unul în mod deosebit, iar Liz simți la fel în legătură cu ele. Toate erau deosebit de neprimitoare.

–Mătușa mea e arhitect. Ți-ar putea proiecta ea ceva, sugeră Liz întâmplător. Era mai mult o glumă decât o remarcă serioasă, dar el o privi ca și când i-ar fi plăcut ideea. Apoi, ca o digresiune, Liz menționă că fusese crescută de mătușa ei, care-i era ca o mamă.

–Părinții te-au lăsat în grija ei? întrebă el, părând surprins. Ea nu adusese vorba despre acest subiect în timpul mesei, dar nu discutaseră oricum lucruri personale. Aflase despre el că nu era căsătorit și că mai avea o soră, care lucra și ea pentru afacerea familiei. Ea se ocupa de publicitate, nu de design, ca el.

–Părinții mei au murit când aveam doisprezece ani, spuse Liz simplu. Mătușa mea ne-a crescut pe mine, pe fratele și pe sora mea. Eu sunt cea mai mare.

Povestea ei îl înduioșă profund.

–Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine, spuse el cu compătimire, să-ți pierzi părinții la o vârstă atât de fragedă. Nici nu-mi pot imagina. Eu sunt foarte apropiat de părinții, de sora și de bunicii mei. Așa sunt familiile italiene.

–Și noi suntem la fel. Sunt foarte apropiată de mătușa și de frații mei.

–Trebuie să fie o femeie foarte bună, să vă ia pe toți în grija ei. Are și ea copii? Aveți verișori?

– Nu. E singură. Nu s-a căsătorit niciodată. A fost prea ocupată cu noi. Avea doar douăzeci și șase de ani când s-a întâmplat. S-a purtat minunat cu noi.

Alessandro părea foarte impresionat și înduioșat de ceea ce-i povestise. Când o luară în jos pe Madison Avenue, se făcuse deja ora cinci. Ea îi mulțumi pentru masă, iar el se oferi s-o conducă acasă.

– Nu e nevoie, îi spuse ea zâmbind. Locuiesc în Village.

El părea că ezită, dar era evident că nu voia s-o lase să plece.

– Ai vrea să iei cina cu mine în seara asta?

Nu avea altceva de făcut în New York, în afară de vizitarea celor trei magazine și a unei întâlniri cu un client, luni. Era liber în weekend.

– Mi-ar face plăcere. Ce-ar fi să vii la apartamentul meu, să bem un pahar la ora opt? E un restaurant italian drăguț în zonă, Da Silvani. Voi face o rezervare pentru ora nouă sau nouă și jumătate. E mai animat în centru, deoarece acolo locuiesc mai mulți tineri. E mai modern, îi explică ea. Poți să te îmbraci în jeanși, dacă ți-ai adus vreo pereche.

Își adusese, dar nu îndrăznise să-i poarte când ieșise în oraș. Părea fericit la gândul că avea s-o revadă.

Ea îi notă adresa, iar el îi opri un taxi. La plecare, îi făcu cu mâna. Era o companie plăcută, un om bun, politicos, inteligent, amuzant, creativ și îi plăcea foarte tare să discute cu el. În plus, era plăcut să aibă pe cineva cu care să-și petreacă weekendul. Alessandro era o binecuvântare neașteptată. Liz cumpără un braț de flori în drum spre casă, să învioreze apartamentul, și puse o sticlă de vin alb la rece.

Da Silvano le dădu o rezervare pentru ora nouă și jumătate. Când Alessandro ajunse la apartamentul ei la ora opt, florile arătau superb, muzica era pornită, iar Liz purta pantaloni negri de piele și un pulover Balenciaga alb și lung. Alessandro purta un pulover negru și o pereche

de jeanși. Avea o ținută foarte relaxată și părea cu mult mai tânăr decât la prânz.

Se uită printre discurile ei cu muzică și remarcă faptul că aveau aceleași preferințe. Îi plăcu și apartamentul ei. Îi adusese o șampanie și o lumânare parfumată. Vorbiră atât de mult, încât aproape pierdură rezervarea de la nouă și jumătate la Da Silvano. Acolo, Liz se întâlni cu câțiva prieteni din domeniu, pe care îi prezentă lui Alessandro. Ea observă că aceștia erau impresionați de înfățișarea lui. În schimb, ea era mai impresionată de faptul că era un om plăcut și amuzant, un european cultivat și sofisticat.

Nu se întoarseră la apartamentul ei înainte de miezul nopții, iar el fu extrem de politicos și o lăsă în fața scării, după ce o sărută pe ambii obraji. Stabiliseră deja să se întâlnească a doua zi, pentru o gustare între micul dejun și prânz, la hotelul Mercer, din Soho, pentru ca apoi să meargă la o plimbare în Central Park. La fel cum se întâmplase și la Paris, Alessandro căzuse din cer, ca un înger din rai.

capitolul 19

În ciuda tuturor încercărilor lui Annie și lui Tom de a o convinge să-și schimbe părerea, la fel cum făcuseră și părinții lui Paul cu el, Katie și Paul plecară două zile mai târziu înspre Londra, de unde aveau să zboare mai departe spre Teheran. Erau amândoi foarte entuziasmați în legătură cu călătoria, iar Paul era bucuros la gândul că avea să-și revadă rudele, în special pe bunicul pe care-l adorase în copilăria lui. Plănuiseră să stea la rude cele două săptămâni. Annie și părinții lui Paul îi conduseră la aeroport. Adulții discutară amabil între ei, iar părinții lui Paul se purtară foarte frumos cu Annie și cu Kate. Tatăl lui Paul îi ajută să-și predea bagajele, iar mama îi întinse discret lui Katie un batic împăturit cu grijă și o haină gri, subțire și largă, de bumbac. Îi explică faptul că va trebui să poarte baticul din momentul când va coborî din avion în Teheran și, foarte posibil, chiar și în avion. Katie trebuia să-și țină părul acoperit tot timpul, iar în unele ocazii, era posibil să fie nevoită să poarte haina de bumbac. Familia lui Paul avea să-i spună când era necesar. Annie o convinsese să-și lase acasă fustițele mini mai extravagante, ca să nu atragă atenția asupra ei sau să nu ofenseze pe cineva pe durata șederii ei acolo, iar Katie fusese de acord, în mod înțelept. Nu voia să-i jignească pe membri familiei lui Paul sau pe oricine altcineva. Măcar în această privință, Annie putea sta liniștită.

Paul și Katie îi îmbrățișară pe toți trei și le făcură cu mâna când trecură prin filtru. Odată ce dispărură din raza lor vizuală, tatăl lui Paul o liniști din nou pe Annie, spunându-i că vor fi în siguranță. Adăugă că Teheranul era la fel de sofisticat ca New Yorkul și îi promise că

cumnata lui va avea grijă de Kate, iar Paul era un bărbat foarte responsabil. Lui Annie îi păreau prea tineri să plece undeva, mai ales atât de departe. Era cea mai lungă călătorie pe care o făcuse Katie până atunci și păruse o copilă când își pusese rucsacul pe umăr și trecuse prin filtre cu Paul. Pe drumul spre casă, Annie îi simțea deja lipsa. Casa avea să-i pară goală în lipsa ei. Katie era o prezență importantă în viața ei de fiecare zi, iar absența ei avea să fie simțită într-un mod dureros. Își spuse că totul va fi în regulă cu această călătorie a lor în Iran și că, în două săptămâni, se vor întoarce acasă.

Îl invitase pe Tom să rămână cu ea, cât timp Katie era plecată, și erau amândoi nerăbdători. Cele două săptămâni care trecuseră de la vacanța lor magică în Turks și Caicos fuseseră nesperat de liniștite. Nici unul dintre constructorii cu care lucra n-o lăsase cu ochii-n soare, clienții se purtaseră frumos, Liz fusese ocupată cu revista, Ted nu suna prea des, întrucât se lupta cu situația lui dificilă, iar Katie fusese ocupată cu pregătirile pentru călătorie. Astfel că, lăsând la o parte grijile obișnuite, lucrurile fuseseră destul de calme. Ea și Tom reușiseră să se bucure de câteva cine liniștite în restaurante bune și nici chiar scena știrilor lumii nu era prea agitată în ultima vreme.

Singurul punct pe lista de griji a lui Annie era, momentan, călătoria lui Katie, iar în această privință încerca să fie mai resemnată. Se convinsese deja singură până atunci că vor fi în siguranță, iar Paul îi promisese în mod solemn că va avea grijă de ea. La plecarea lor, Annie îi privi ca pe doi copii și, pe drumul spre casă, spuse o rugăciune pentru ei.

În acea după-amiază, Annie o sună pe Whitney. Îi spusese deja despre Tom, iar Whitney era deosebit de entuziasmată și voia ca Annie să-l aducă să se cunoască. Cu toate acestea, vizita ei de Anul Nou adusese în prim plan diferențele majore dintre viețile pe care le duceau.

Pe ea și pe Whitney le legau trecutul și o mulțime de ani, dar pentru cineva dinafară, chiar și pentru ea, viața lor din suburbia Far Hills era incredibil de plictisitoare. Prietenii lor beau cu toții prea mult și vorbeau încontinuu despre copiii lor. Majoritatea erau doctori, iar discuțiile lor se rezumau la medicină, la cele mai recente călătorii sau la copiii lor. Annie nu voia să-l supună pe Tom la o seară dureros de plictisitoare, iar Whitney și Fred nu veneau aproape niciodată în oraș la cină, astfel că nu se întâlniseră. Whitney era foarte impresionată că Annie se vedea cu un prezentator TV celebru. Un alt lucru pe care Annie voia să-l evite era entuziasmul lor exagerat față de meseria lui Tom, lucru care știa că era inevitabil să se întâmple. Celebritatea lui era greu să treacă neobservată. Ea putuse observa acel lucru de fiecare dată când cunoșteau oameni noi sau când ieșeau la restaurant. Era o vedetă în adevăratul sens al cuvântului, iar unii oameni reacționau ciudat într-o asemenea companie, fie lăudându-se, fie încercând să concureze cu realizările lui, fie devenind pasiv-agresivi sau făcând comentarii nepotrivite. Tom era mereu politicos cu ei, dar Annie nu și-l putea închipui bucurându-se de o seară alături de Whitney, Fred și prietenii lor din New Jersey. Adevărul era că nici ei nu-i plăcea cercul lor de prieteni, iar Revelionul petrecut alături de ei fusese unul dintre cele mai urâte din viața ei, lăsând la o parte întâlnirea aranjată. Tom o salvase de la o viață cu petreceri și bărbați ca Bob Graham, iar pentru asta, Annie îi era veșnic recunoscătoare.

Whitney o felicită pentru recent dobândita maturitate de care dăduse dovadă când o lăsase pe Katie să plece cu Paul în Teheran. Îi spuse că, pentru Katie, aceasta avea să fie o experiență fantastică, unde va descoperi o cultură nouă, și se arătă impresionată că Annie era atât de degajată în această privință.

–Nu am avut de ales. Nu sunt liniștită, dar îmi dau seama că ai dreptate și trebuie să-i las să facă propriile lor greșeli. Dar să nu-ți imaginezi nici o secundă că e ușor.

Timp de săptămâni bune avusese coșmaruri din această cauză, dar Katie avea cu ea telefonul ei BlackBerry, bani suficienți, un card de credit și biletul de întoarcere acasă, iar Annie îi spusese să o sune de urgență sau să-i trimită un mesaj dacă avea vreo problemă. Katie râsese de ea când auzise aceste lucruri.

–Și ce planuri aveți tu și Tom, cât timp va fi plecată? întrebă Whitney.

Știa că mutarea acasă a lui Katie pe durata semestrului în curs îi stânjenise puțin, dar petrecuse câteva nopți cu Tom în apartamentul lui. Iar Annie bănuia și ea, la rândul ei, că, atunci când nu era acolo, Paul își petrecea și el noaptea cu Katie. Momentan erau doar iubiți, dar lucrurile puteau deveni complicate, dacă se hotărau să se căsătorească și să aibă copii. Cu toate astea, Kate avea doar douăzeci și trei de ani și, pentru moment, nu discutaseră decât despre călătorie. Annie încerca să se liniștească și să nu se gândească prea mult la aceste aspecte.

–Eu și Tom vom alerga dezbrăcați prin apartament, cât vor fi plecați, îi răspunse Annie, zâmbind. Trebuie să recunosc că vine o zi când devine puțin complicat să locuiești cu copiii tăi adulți. E ciudat pentru Tom, dar mie îmi place foarte tare când Kate locuiește cu mine. Sper doar să se întoarcă la școală semestrul următor.

Annie era încă supărată din cauza slujbei de la salonul de tatuaje, dar încercă să se plângă mai rar. Tom o temperase puțin. De când își împărțea viața cu el, simțea că lua lucrurile cu mai multă lejeritate. Avea un adult lângă ea, cu care putea discuta, iar viziunea lui în general era înțeleaptă, deși nu avea copii și nu înțelegea întru totul legătura dintre ei și apropierea lor unii de alții. Era totuși de mare ajutor în problemele practice ale vieții. În plus,

cu plecarea lui Katie pentru două săptămâni, casa rămânea doar a lor.

Ted nu-și mai petrecuse nici o noapte în apartamentul lui Annie, de la incidentul cu cuțitul de bucătărie, deși mai luaseră de câteva ori masa de prânz împreună. Părea s-o ducă bine, date fiind împrejurările, deși Annie îl văzu agitat și foarte stresat. Era încă supărat din cauza copilului și, în ciuda insistențelor constante ale lui Pattie, el nu acceptase să o ia de soție înainte de luna august. Ea îi spusese că ar fi fost umilitor pentru ea să se căsătorească când sarcina era atât de avansată, dar Ted nu cedase. Luna august era tot ce-i putea promite, indiferent cât ar fi plâns și s-ar fi văitat. Se simțea și așa suficient de forțat și credea în continuare că nu era o idee bună să păstreze copilul. Nu era pregătit pentru așa ceva, dar fusese de acord să își asume responsabilitatea. Se purta foarte frumos cu ea și luase asupra lui toate sarcinile gospodărești. De asemenea, fu sincer cu Annie când îi spuse că era în urmă cu învățatul și că își făcea griji pentru examenele de la sfârșitul semestrului. Nici chiar nota maximă primită pe nedrept de la Pattie nu i-ar fi putut ridica prea mult media generală.

Liz îi spusese și ea lui Annie ceva despre un nou bărbat din viața ei, dar nu menționase numele lui. Era destul de misterioasă în această privință, iar Annie nu o presă cu întrebările. Presupunea că era vorba despre vreunul dintre bărbații preferați de ea în mod normal – vreun fotograf sau model, sau cineva întâlnit prin intermediul muncii ei.

–Parcă spuneai că faci o pauză, îi aminti Annie, iar Liz râse.

–Așa fac... făceam... Nu știu... e ceva recent. Nu e nimic încă. El locuiește la Roma și l-am văzut doar de câteva ori. L-am întâlnit la Paris după Anul Nou și a venit aici cu afaceri, în urmă cu câteva săptămâni. Am luat prânzul și cina, dar probabil că nu se va întâmpla nimic.

El vine rar la New York, iar eu mă duc la Roma doar de câteva ori pe an.

O relație cu Alessandro nu era un vis prea realist, dar acesta o suna de câteva ori pe zi, iar Liz avea discuții minunate cu el, pe subiecte serioase. Îi promisese că va veni s-o vadă la Paris când avea să meargă acolo.

–Geografia nu e un hop de netrecut, să știi, îi aminti Annie, dacă e pentru omul potrivit. Dacă relația devine serioasă între voi, poți încerca o slujbă la ediția italiană a revistei *Vogue*.

–Asta spune și el, zise Liz gânditoare, dar suntem departe de o astfel de decizie. Nici nu m-am culcat cu el încă. N-am vrut să mă las dusă de val cu un bărbat pe care s-ar putea să nu-l mai revăd.

Dar, dacă nu pentru Annie, atunci măcar pentru ea însăși trebuia să recunoască faptul că-i fusese greu să reziste. O sărutase în timpul plimbării lor prin Central Park, iar ea aproape că se topise în brațele lui, după care, în acea seară, se sărutaseră din nou pasional pe canapeaua ei, dar reușiseră amândoi să se stăpânească, și Liz era fericită c-o făcuse.

–Din ce-mi spui, cred c-ai să-l vezi destul de curând, spuse Annie zâmbind. N-o mai auzise pe Liz vorbind atât de înfocat despre vreun bărbat, deși până atunci avusese de-a face doar cu băieți. Alessandro era bărbat, iar de data aceasta nu mai părea speriată. Pentru prima oară în viața ei, Liz era pregătită să-și pună inima la bătaie și merita un bărbat adevărat, în locul imaturilor cu care se văzuse în toți anii din urmă. Annie își dori ca și Ted să-și găsească o fată bună, cum evident nu era cazul pentru moment.

Într-o vineri seara, înainte de un weekend în care copiii lui Pattie stăteau cu tatăl lor, Ted se duse la un meci de fotbal cu unul dintre colegii lui de apartament, deși Pattie se plânsese că ar fi vrut ca el să stea acasă cu ea. Îi spusese că avea o migrenă și voia ca Ted să rămână acasă, dar

el insistase că avea nevoie de o pauză. Abia se mai vedea cu prietenii lui și stătea cu ea aproape în permanență de când îi spusese că e însărcinată. Dar, de data asta, se hotărâse să iasă, iar după aceea avea să se întoarcă la apartamentul lui, deoarece probabil că va fi puțin băut, lucru care pe ea o deranja. Avea nevoie de o clipă de răgaz doar pentru el.

Cu toate astea, nu bău în timpul meciului atât de mult cum anticipase, echipa cu care ținea pierdu, iar în drum spre casă se simți vinovat, așa că-și lăsă colegul de cameră și se duse la apartamentul lui Pattie, să-i facă o surpriză. Ea stătea întinsă pe canapea, cu un castron cu popcorn în brațe, uitându-se la o comedie romantică. Când îl văzu intrând pe ușă fu în culmea fericirii.

–Ce cauți aici? îl întrebă ea bucuroasă. Pattie arăta la fel. Nu începuse să se îngrașe încă, dar avea doar două luni și jumătate de sarcină și era o femeie înaltă și voluptoasă, care se ținea bine.

–Mi-a fost dor de tine, spuse el simplu și-i zâmbi. Era parțial adevărat. Se obișnuise cu ea deja, dar știa, de asemenea, că a doua zi va găsi o metodă de a-l pedepsi pentru că se dusese la meci cu prietenii lui. Ea nu avea nici un prieten. Era complet dependentă de Tom pe toate planurile: distracție, susținere emoțională și amuzament. Nu voia să petreacă nici cinci minute departe de el, deci îi era mai ușor să se ducă direct la apartamentul ei, decât s-o asculte plângându-se mai târziu din această cauză.

–Ai luat cina? îl întrebă în timp ce se așeză pe canapea. Nu era prea pricepută la bucătărie, dar avea grijă ca el să mănânce. Cel mai adesea mâncau pizza sau mâncare chinezească la comandă și, din an în Paști, mai gătea și ea. În bucătărie se afla o cutie cu mâncare de la KFC, iar el își luă o porție.

–Am mâncat un hotdog și niște chipsuri de porumb în timpul meciului, spuse el, apoi termină de mâncat o bucată de pui, își deschise o bere și se hotărî să meargă

la baie înainte de a o bea. Închise ușa în urma lui și aprinse lumina, apoi privi uimit la ceea ce văzu în toaletă. Nu înțelegea. Nu avea ce căuta acolo, iar în apartament nu era nimeni altcineva în afară de ea. Arăta ca un șoarece rănit, dar era, de fapt, un tampon folosit, iar în vasul toaletei era sânge. Uitase să tragă apa. Și, în mod evident, nu avusese un avort, din moment ce nu părea deloc supărată. Râdea gălăgios la un film pe care-l văzuse de zeci de ori înainte și-i zâmbi când ieși din baie.

Își simțea capul vâjâind, dar nu-i spuse absolut nimic. Se duse în bucătărie și privi pe fereastră, încercând să înțeleagă ceea ce văzuse și ce însemnătate putea avea. Nu părea posibil ca ea să-i fi făcut așa ceva. Dar dacă totuși îi făcuse asta? Dacă totul era, de fapt, o minciună și o înșelătorie? Întregul corp îi tremura, stând acolo, și simți nevoia să afle adevărul. Își luă haina, ieși pe ușă și-i bălmăji lui Pattie că se întorcea în câteva minute.

–Unde pleci? îl întrebă ea, surprinsă să-l vadă plecând.

–Mă întorc în cinci minute, spuse el abătut și dispăru fără alte explicații. Ea nu era îngrijorată. Știa că se va întoarce. Uneori se purta ca un copil.

Două străzi mai încolo era o farmacie deschisă non-stop. Cumpără un pachet cu două teste de sarcină, îl puse în buzunar, alergă înapoi la apartament și sări treptele două câte două. Tremura încă, iar în ochi avea o privire pe care Pattie n-o mai văzuse până atunci. Ea întinse mâna și-l atinse între picioare, iar el îi dădu mâna la o parte și o ridică ferm de pe canapea. Își lăsase haina pe el și avea o privire înspăimântătoare.

–Ce faci? spuse ea uimită, neînțelegând nimic, în timp ce el o conduse în baie, iar ea îl urmă. Ce înseamnă asta, Ted? Nu înțelegea ce-i trecea prin cap și de ce ieșise.

–Tu să-mi spui mie, zise el cu o voce care-i trăda tulburarea.

Ea întinse mâinile spre el, gândindu-se că voia să facă dragoste cu ea, dar era evident că nu dorea așa ceva

și n-o lăsă să-l atingă. Băgă mâna în buzunar și-i întinse testul de sarcină, iar Pattie îl privi înspăimântată.

–N-am nevoie de așa ceva, spuse ea, râzând. Nu fi prostuț. Ea încercă să transforme toată situația într-un joc, și-l mângâie prin jeanși. El nu dădu înapoi, deschise cutia și îi întinse testul, în timp ce fața ei se făcu tot mai palidă.

–Fă-l! spuse el cu o voce care părea să aparțină altcuiva. Avea o privire de gheață și tremura. Pattie încercase să-i distrugă viața și aproape că-l șantajase să o ia de soție, din cauza unui copil despre care bănuia acum că nici nu existase vreodată. Ieși din baie și așteptă în fața ușii. Îi luă destul de mult timp și o auzea plângând. Jocul se terminase. Ieși apoi, într-un sfârșit, fără test, privindu-l deznădăjduită.

–Îmi pare rău, șopti ea, în timp ce lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. Părea panicată. Știau amândoi că, dacă l-ar fi făcut, testul ar fi arătat că nu era însărcinată. Acum înțelegea de ce-i spusese că avea o durere de cap în acea după-amiază. Pentru prima dată, era pregătită să se abțină de la sex, pentru că nu voia ca el să afle că era la menstruație. Dar jocul se încheiase și Ted văzu cum Pattie aproape își pierdu răsuflarea.

–Te iubesc, Ted, șopti ea printre suspine. Îmi pare rău.

–Cum ai putut să-mi faci așa ceva? Să mă amenințI și să-mi spui că te vei sinucide cu tot cu copil, să mă obligi să mă căsătoresc cu tine acum, și nu mai târziu? Ce plănuiai să faci atunci când ar fi venit timpul să te îngrași, dar nu s-ar fi întâmplat? Mi-ai fi spus că l-ai pierdut? Ce mare prost am fost și ce ticăloasă ești! strigă el, tremurând încă de furie și de ușurare. Să nu te mai apropii niciodată de mine! Niciodată! încheie el și trecu pe lângă ea, ducându-se înspre ușă

Pattie alergă după el și se trânti pe podea, agățându-se de hainele lui.

–Nu mă părăsi, spuse ea, apucându-l de picioare. Te iubesc, Ted. Îl implora să nu plece.

–Nu cunoști sensul acestui cuvânt, spuse el, deschizând ușa și desprinzându-se de ea. Își ținuse haina pe el când se întorsese de la magazin, iar din acel apartament nu-i mai trebuia nimic. Orice lucruri ar mai fi avut pe-acolo, nu voia să le mai vadă în viața lui, iar pe ea nici atât. Îl mințise în legătură cu sarcina și încercase să-i distrugă viața. O privi dezgustat, ieși din apartament și trânti ușa în urma lui. Alergă pe scări, împinse la perete ușa care dădea în stradă și respiră adânc aerul rece.

Apoi alergă tot drumul spre casă. Se simțea ca și când ar fi evadat de la pușcărie. Era liber. Avusese norocul chior să găsească tamponul folosit. Îi venea să strige de bucurie în timp ce alerga pe străzi. Nu o iubea. O ura. Făcuse tot posibilul să-i distrugă viața, în timp ce el încercase să își asume responsabilitatea. Aproape că renunțase la școala de drept și la viața lui, în timp ce ea îl mințise și-l manipulase. Se folosise de sex, ca să-l controleze, și de amenințările cu sinuciderea, ca să-l țină prizonier. Îi sună telefonul mobil în timp ce alerga pe străzi, dar nu răspunse. Îl mințise cu desăvârșire – nu existase nici un copil. Fusese doar Pattie, înfigându-și cârligele în el.

Descuie ușa apartamentului, își turnă două pahare de tequila și le dădu peste cap tocmai când unul dintre colegii lui intra în încăpere.

–Facem o petrecere? întrebă acesta, rânjind.

–Eu, da, spuse Ted. Se simțea deja mult mai bine decât se simțise de săptămâni, de luni bune. Era liber.

Își mai turnă un al treilea pahar, iar colegul lui îi atrase atenția:

–Ai grijă, prietene. Ai să te simți ca naiba mâine.

În seara asta însă se simțea incredibil. Era ciudat să urască dintr-odată o femeie pe care ar fi trebuit s-o iubească și căreia îi promisese c-o va lua de soție. Ea nu fusese însă niciodată persoana care încercase să pară. Ted stătu

pe canapea, se uită la televizor cu sticla de tequila între picioare, își turnă mai multe pahare și privi în gol, încercând să înțeleagă ceea ce i se întâmplase.

Era ora două dimineața când primi un telefon de la camera de gardă a spitalului central. Unul dintre colegii lui răspunse și îi transmise lui Ted că era pentru el. Ted ascultă ceea ce i se spunea și nu făcu nici un comentariu.

–Își va reveni? întrebă el, în cele din urmă, cu o voce stinsă. Era destul de beat, dar nu complet incoerent. Înțelese ce i se spunea la telefon. Pattie era internată la Urgență și i se făcuseră spălături stomacale. Îi spuseră că luase șase somnifere, doză care nu i-ar fi fost oricum fatală, și apoi sunase chiar ea la salvare. Îi mai comunicară că își va reveni complet până a doua zi, deși va fi reținută pentru o evaluare psihiatrică, deoarece recunoscuse că încercase să-și ia viața și îi rugase să-l sune pe el. Fusese o tentativă nereușită.

–Ar vrea să veniți s-o vedeți, îi spuse asistentul.

–Spuneți-i că sunt prea beat. Am să vin de dimineață. Și cu asta închise telefonul, mai luă o ultimă înghițitură de tequila și se duse la culcare. Nu-l interesa tentativa ei de sinucidere. Era la fel de falsă ca și copilul lor, care nu existase niciodată, și fusese doar o formă de manipulare. Înțelegea acum toate aceste lucruri.

Se trezi în dimineața următoare cu o durere teribilă de cap, dar, la nouă și jumătate, ajunse la spital, așa cum promisese. Îi găsi camera cu ușurință și o văzu întinsă pe pat, părând bolnavă. O asistentă stătea pe scaunul de lângă ea, făcând de gardă în cazul unei noi tentative, și se oferi să părăsească încăperea când intră Ted, dar el refuză.

Ted arăta tânăr, chipeș și teribil de mahmur. Cu toate astea, în ciuda excelor din seara anterioară, se simțea bine, cum nu se mai simțise de luni bune. Pattie însă arăta foarte rău. Hotărâseră s-o mai țină internată o zi, ca să o vadă rezidentul de la psihiatrie. În plus, nu părea deloc

fericită să se afle acolo. Începu să plângă în secunda când îl văzu pe Ted și întinse brațele spre el. Ted nu înaintă înspre ea. Stătu în dreptul ușii, acolo unde ea nu putea ajunge la el, și nu se apropie de pat.

–Am încheiat-o, Pattie. S-a terminat. Nu mă mai amenința, nu te mai sinchisi să te sinucizi din cauza mea și nici nu te mai preface. Nu-mi mai spune că mă iubești și nu mai aminti de „copilul" nostru. Am terminat-o. Gata. Nu mă interesează ce faci. N-ar fi trebuit să faci nimic din toate astea și n-ar fi trebuit să te prefaci însărcinată. Asistenta îi privea cu interes, în timp ce Pattie își înfundase capul în așternuturi, plângând cu sughițuri. Ieși din viața mea! Nu mai faci parte din ea. Și nu mă mai suna. Îți voi trimite referatele pentru cursul de contracte și mă doare-n cot dacă mă pici. Fă ce vrei. Ceea ce ai făcut e dezgustător.

Și, spunând acestea, Ted ieși din încăpere, iar ușa se închise ușor în urma lui. O auzea plângând, dar nu-i mai păsa.

Cireașa de pe tort a fost când una dintre asistente i se adresă la ieșire, spunându-i cât de rău îi pare că Pattie se întorsese în spital. Îi mai zise că după patru asemenea tentative, probabil că va beneficia, de această dată, de tratament spitalizat. Pe deasupra, ghici în mod corect că Ted îi era student. Îi mai dezvălui că la fel fuseseră și ultimii doi iubiți ai ei. Era o mărturisire indiscretă din partea asistentei, iar stomacul lui Ted se întoarse auzind toate astea. Se întrebă câți alți colegi de-ai săi pățiseră același lucru, de câte ori se prefăcuse însărcinată și mimase sinuciderea, ca să-i țină lângă ea. Gândul la ceea ce-i făcuse îi provoca greață. Pattie era o femeie disperată.

Ted o sună pe Annie de îndată ce ajunse acasă și îi povesti cele întâmplate.

–Totul a fost o minciună, îi spuse el cu glas stins. N-a fost însărcinată nici o clipă.

–Cum ți-ai dat seama? întrebă ea.

Ea și Tom luau micul dejun și citeau ziarul. Își făcuseră planuri pentru weekend.

–Mi-am dat, pur și simplu, seama. M-a mințit în tot timpul acesta. Aproape că-și pierdu vocea, gândindu-se la toate momentele când ea plânsese, îl certase și îl amenințase că se va sinucide, dacă nu făcea cum voia ea. Nu-și putea imagina acum că-i va mai fi frică de ceva sau că va mai avea încredere vreodată în cineva. Urma să dureze mult până când avea să-și recapete încrederea în ceilalți. S-a terminat, spuse el încet, apoi o sună pe Liz și-i povesti și ei.

Se așeză după aceea pe pat, cu o durere teribilă de cap, dar cu inima ușoară, gândindu-se la cele întâmplate. Își dădea seama acum că fusese dependent de ea, că aceasta fusese intenția ei inițială și că folosise această dependență pentru a-l controla. Era înspăimântător să retrăiască totul acum. Tot ce-i trecea prin minte era cât fusese de norocos că aflase și cât de recunoscător era să fie liber.

–Ce s-a întâmplat? o întrebă Tom pe Annie, după ce închise telefonul. Își dăduse seama că era ceva important.

–Nu știu. Ted a descoperit că Pattie nu era cu adevărat însărcinată. A spus c-a fost o minciună, o înșelătorie. Se pare că a descoperit aseară. Spuse că s-a terminat. Slavă Domnului! Annie răsuflă ușurată și îi zâmbi lui Tom.

–Ei bine, poți să tai asta de pe lista ta de griji, spuse el și se întinse s-o sărute. Se pare că a scăpat printr-un noroc. Annie zâmbi larg și-i mai turnă o ceașcă de cafea. La acea oră, Ted adormise deja profund în patul lui, cu zâmbetul pe față, revenindu-și, prin somn, din mahmureală.

capitolul 20

După ce trecură de zona de control de pe Aeroportul JFK, Katie și Paul se întoarseră și făcură cu mâna mătușii ei și părinților lui, apoi dispărură în mulțimea din aeroport, iar Katie simți cum o cuprindea un val de entuziasm. Se oprira să-și cumpere câte un cappuccino de la Starbucks și știură că era ultimul pe care aveau ocazia să-l mai bea pentru o perioadă destul de lungă. După aceea aveau să fie primiți în viața familiei lui din Teheran.

Paul nu mai revenise în Iran de nouă ani, de când se mutaseră la New York. Părinții lui discutaseră adesea despre o întoarcere, dar nu o făcuseră niciodată. Se acomodaseră cu viața lor americană și, odată obișnuiți cu un nou mod de a trăi, nu se mai întorseseră în Iran, iar timpul trecuse. Tatăl lui Paul venise inițial să lucreze aici pentru câțiva ani, a avut apoi un succes mai mare decât anticipase și a rămas. Familia îl implorase mereu să se întoarcă, dar avea o afacere prosperă în New York și muncea din greu, iar mamei lui Paul îi plăcea modul emancipat de viață cu care se acomodase în State. Nu își mai acoperea capul și nu mai urma multe dintre tradițiile vechi, iar dacă s-ar fi întors la Teheran, aceasta ar fi fost o problemă. Le plăcea să fie americani acum și se integraseră perfect în noul lor stil de viață. Paul era cel care își dorea cel mai tare să se întoarcă să-și viziteze familia din Iran, și avea multe amintiri frumoase din copilăria lui acolo. Tânjea să-și revadă ținuturile natale și toate locurile cunoscute și adorate în copilărie și să-i împărtășească trecutul său lui Kate. Ea era încântată să facă această călătorie alături de el.

Paul îi povestise lui Kate despre Persepolis, ținutul de lângă Teheran, și despre aspectul și mirosurile exotice ale bazarului. Voia să i le arate pe toate și era mândru să se întoarcă bărbat, și nu copil, așa cum plecase. De asemenea, mama lui nu dorise să se întoarcă acolo înainte să fie scutit de serviciul militar, lucru care se rezolvase, în sfârșit, cu un an în urmă. Altfel, ca iranian, ar fi fost obligat să-și slujească țara. Avusese în copilăria lui un ușor suflu cardiac, așa că îi recunoscuseră în cele din urmă scutirea. Acum era liber să viziteze țara fără a avea această grijă.

În pofida cetățeniei americane, Paul avea încă pașaportul său iranian și, odată întors acolo, era considerat iranian. Katie adusese cu ea copii xerox după pașapoartele amândurora, în caz că le pierdeau sau întâmpinau vreo problemă în timpul călătoriei. Ea își obținuse viza de la Ambasada Pakistanului, deoarece nu exista nici o ambasadă iraniană în State, așa cum nu era nici o ambasadă americană în Iran. Departamentul de Stat o sfătuise să se ducă la Ambasada Elveției, dacă întâmpina probleme de orice fel în Teheran. Atât ei, cât și lui Paul le părea greu de crezut că vor fi nevoiți să apeleze la asta, dar era o informație utilă. Mai fuseseră sfătuiți în mod înțelept să stea departe de orice demonstrații politice sau proteste de orice fel, sfat bine de urmat în orice altă țară a lumii, cu atât mai mult cu cât erau tineri. Nu-și doreau să fie arestați din greșeală doar pentru că se aflau la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. În astfel de împrejurări, Paul avea să fie tratat ca cetățean iranian, iar Kate ar fi putut sfârși în închisoare, dacă era confundată cu un disident. Cu toate astea, nu exista nici un motiv pentru care ei să intre în conflict cu legile din Teheran. Același lucru i-l spusese lui Annie și tatăl lui Paul, iar casa fratelui său se afla într-un cartier rezidențial, locuit de lumea bună din oraș.

Katie era nerăbdătoare să viziteze muzeele, universitatea și bazarul. Doi dintre verii lui Paul erau studenți, unchiul său era profesor, iar verișoara lui cea mai mare avea să fie înscrisă la universitate în anul care urma.

Paul și Katie cumpăraseră bilete pentru un zbor către Londra, iar de acolo urmau să călătorească cu compania aeriană Iranian Airlines înspre Aeroportul Internațional Imam Khomeimi din Teheran. Mama lui Paul îi dăduse lui Katie baticul pe care trebuia să-l poarte când cobora din avion și haina lungă și gri, de bumbac, ce trebuia îmbrăcată de femei în anumite împrejurări. Katie știa deja din lecturile ei, dar și din cele povestite de Paul, că femeile iraniene duceau o viață destul de liberă, se puteau înscrie la universitate, erau foarte educate, le era permis să voteze, să conducă și să dețină funcții politice.

În timpul zborului către Londra, văzură câteva filme, după care adormiră. Vizitară magazinele de pe Aeroportul Heathrow, apoi se urcară la bord, pentru cursa de șase ore până la Teheran. Își cumpăraseră locuri la clasa economică, unde li se oferi ceai, apă sau suc de fructe înainte de decolare. Nu se servea alcool în avion sau oriunde altundeva pe teritoriul Iranului. Când una dintre stewardese îi întinse un pahar cu suc de fructe, Katie îi zâmbi lui Paul și se simți deja ca și când ar fi pătruns într-o altă lume.

Paul își anunțase mătușa și unchiul în scris despre intenția de a aduce cu el o prietenă. Le spusese că era vorba despre o tânără pe care o cunoscuse la școală și care era interesată să viziteze Iranul în scop academic. Hotărâseră că, pentru moment, cel mai potrivit era să spună că erau doar amici și să nu aducă în discuție faptul că se iubeau. În scrisorile lui, Paul nu dăduse nici un indiciu privind idila dintre ei și o avertizase pe Katie că va trebui să se poarte cu atenție chiar și în casa unchiului său. Nici unul dintre ei nu își dorea să ofenseze vreun membru al familiei lui Paul. Era, de asemenea, foarte probabil ca pentru ei

să fie o surpriză faptul că Paul avea o relație cu o fată americană, și nu cu una persană, așa că hotărâră să fie discreți. În plus, Katie știa că gesturile de afecțiune în public nu erau văzute cu ochi buni și nu erau admisibile între un bărbat musulman și o femeie din Occident, așa că îi promisese lui Paul că se va supune regulilor. Nu voia să supere pe nimeni în timpul ședерii ei acolo. Nu-și doreau decât să se întâlnească cu familia lui Paul și să se bucure de călătorie.

Mâncarea servită în avion a fost una tradițională, respectând întru totul legile și restricțiile dietei musulmane. Primiră porții generoase de mâncare, iar când terminară de mâncat, adormiră amândoi. Deși în timpul zborului se difuzară filme, ei își petrecură cea mai mare parte din timp dormind. Având în vedere cele două zboruri, călătoria de la New York la Teheran dură aproape treisprezece ore; se așteptau să sosească la Teheran imediat după ce primeau o nouă gustare. În timpul aterizării, Katie îl privi fericită pe Paul și se simți mai apropiată de el ca niciodată. Era bucuroasă să facă această călătorie împreună.

Când aterizară, aeroportul curat și ordonat mișuna de lume. Exista un singur terminal, iar zborurile internaționale din toate direcțiile, dinăuntrul sau din afara lumii arabe, treceau pe acolo. Dură aproape o oră până-și recuperară bagajele, iar Katie le căută cu baticul aranjat frumos pe cap. Își adusese foarte puține haine cu ea: câteva fuste mai lungi, câteva perechi de jeanși, pulovere și două rochii, toate în culori sobre. Nu luase cu ea nimic decoltat, prea scurt, indecent sau prea punk, deoarece nu voia să atragă oprobiul familiei lui prin haine ieșite din comun. Pentru prima dată de la vârsta de treisprezece ani, își scosese toți cerceii din urechi. Nu voia să-i șocheze pe unchiul și pe mătușa lui Paul și, în plus, avea de gând să poarte bluze și pulovere cu mânecă lungă, ca să-și acopere tatuajele. Annie observase absența cerceilor din urechile ei cu o seară înainte de plecare și înțelesese cât de mult trebuia

să-l iubească pe Paul, dacă era dispusă să facă atâtea schimbări pentru el. Katie era suficient de înțeleaptă, încât să nu-și dorească să atragă atenția sau dezaprobarea și să rămână în limitele discreției. Era important pentru ea să facă cunoștință cu familia

lui Paul.

Paul îi povestise despre familia lui înainte să plece în călătorie, dar și în timpul zborului. Știa că cele două verișoare ale lui, Shirin și Soudabeh, aveau paisprezece și optsprezece ani, și că verii săi aveau douăzeci și unu și douăzeci și trei de ani. Verișorul de aceeași vârstă cu Paul își făcea doctoratul la Universitatea din Teheran, iar cel de vârstă cu Katie studia istoria artei și își dorea să ajungă într-o zi custode la un muzeu. Katie știa despre muzeul din Teheran că era incredibil de bun.

După ce-și luară bagajul, trebuiră să treacă pe la serviciul de imigrări. Katie își prezentă pașaportul și i se luară amprentele, așa cum se proceda cu toți cetățenii străini. Îi verificară viza, îi ștampilară pașaportul și i se dădu voie să treacă. Lui Paul i se ceru să prezinte pașaportul și talonul de scutire de serviciul militar, care erau toate în ordine. Aici nu mai era considerat cetățean american. În timpul zborului, Paul își așezase pașaportul american într-un buzunar lateral al rucsacului, deoarece nu l-ar fi putut folosi niciunde pe teritoriul Iranului. Era considerat cetățean iranian pe viață, iar dacă, la un moment dat, i s-ar fi născut copii pe teritoriul Statelor Unite, și ei ar fi fost considerați tot iranieni. La fel stăteau lucrurile și în cazul lui Katie, dacă s-ar fi căsătorit vreodată cu Paul.

Toată lumea a fost extraordinar de serviabilă și de politicoasă cu ei când trecură de vamă și de biroul de imigrări, iar Katie avu grijă să nu stea prea aproape de Paul. Nu-l atinse și nu-i zâmbi prea afectuos. Pentru aceste două săptămâni, aveau să fie doar prieteni și nimic mai mult, inclusiv în casa unchiului său. Baticul era la locul

lui, haina subțire de bumbac și-o așezase în rucsac, iar când priviră prin mulțimea din fața aeroportului, Katie recunoscu imediat familia lui Paul.

Unchiul său semăna leit cu tatăl lui, era doar mai mic de statură și mai în vârstă, iar mătușa lui Paul, Jelveh, era o femeie scundă, afectuoasă și cu o înfățișare prietenoasă. Amândoi verii lui Paul aduceau izbitor de mult cu el – arătau ca și când i-ar fi fost frați și erau foarte apropiați ca vârstă de el. Surorile lor nu veniseră la aeroport. Paul își îmbrățișă de îndată verii pe care nu-i mai văzuse de mult timp, apoi părinții acestora îl îmbrățișară pe el și-i urară bun venit acasă. Aveau lacrimi de bucurie în ochi când îl îmbrățișară, apoi Paul le-o prezentă pe Katie ca pe o colegă de școală din New York, iar ea îi salută cu timiditate.

După aceea, Katie observă că, mai în spate stătea un bărbat în vârstă, urmărind în liniște scena, cu o expresie serioasă, după care își privi fiul, ca și când ar fi fost nedumerit în legătură cu identitatea lui Paul. Mătușa îi explică atunci cine era, iar bătrânul izbucni în lacrimi și veni să-l îmbrățișeze pe Paul. Era un moment emoționant, iar Paul plângea și el. Se schimbase atât de mult în ultimii nouă ani, de când nu-l mai văzuse bunicul său, încât acum nu-l mai recunoștea. Iar bătrânul își petrecu brațul după umerii nepotului său în timp ce se îndreptau cu toții spre duba din parcare. Se purta ca și când Paul ar fi fost fiul risipitor întors acasă. După ce bunicul său urcă în mașină, Paul îi explică lui Kate că acesta îmbătrânise teribil în ultimul deceniu, iar lui Kate îi păru și ei că bătrânul era foarte slăbit. Părea ușor dezorientat, iar Jelveh îi explică lui Paul că bunicul său credea că s-a întors în Teheran pentru totdeauna. La auzul acestui lucru, inima lui Paul se înmuie și fu mai bucuros ca niciodată că se întorsese, chiar și numai pentru două săptămâni. De îndată ce aterizaseră, Paul își amintise ce mult îi plăcea acolo și, din mai multe puncte de vedere, simțea că acolo era casa

lui. Se întrebă dacă motivul pentru care părinții lui nu voiau să se întoarcă era că le-ar fi fost prea greu să plece din nou.

Se purtară cu toții foarte prietenos cu Katie, după ce urcară în mașină, iar unul dintre verii lui Paul o ajută cu bagajul, în timp ce ea urcă pe bancheta din spate a dubiței împreună cu mătușa lui Paul, astfel încât cei trei veri să poată sta împreună. Ea o întrebă pe Katie dacă era foarte obosită în urma călătoriei și îi promise o masă copioasă când vor ajunge acasă. Îi spuse că fiicele ei rămăseseră acasă, ca s-o pregătească. Paul îi povestise cât de bine gătea mătușa lui.

În timp ce traversau orașul, cu unchiul lui Paul la volanul dubiței, Jelveh îi mărturisi lui Katie că nu fusese niciodată în afara Iranului, iar New Yorkul i se părea extrem de departe. Așa i se părea și lui Katie acum. Jelveh o felicită pentru interesul pe care-l manifesta față de Iran. Katie nu îi mărturisi că, de fapt, geneza interesului ei era de ordin romantic, mai degrabă decât academic, și că era îndrăgostită de nepotul ei. Șarada prieteniei lor începuse deja și trebuia să fie păstrată pe toată durata celor două săptămâni, cât aveau să stea acolo. Părea prea devreme să-i anunțe că povestea lor de dragoste era una serioasă sau că aveau o legătură unul cu celălalt. Paul voia ca ei să aibă ocazia s-o cunoască mai întâi pe Katie.

Traficul din jurul aeroportului era greoi, iar străzile orașului erau înțesate de mașini. Dură aproape o oră și jumătate să ajungă la casa lor, care se afla în districtul Pasdaran din zona nordică, opulentă, a orașului. Katie privi fascinată pe geamul mașinii, cât timp traversară orașul, și vorbi destul de puțin. Era prea ocupată analizând și încercând să absoarbă totul, în vreme ce întreaga familie discuta pe un ton animat, în farsi 1, despre ea. Cu toate acestea, de fiecare dată când i se adresau direct lui Katie, o făceau într-o engleză impecabilă.

Teheranul părea un oraș modern, cu moschei presărate de-a lungul peisajului, cu clădiri înalte, dar și joase. Era, de asemenea, și un district financiar acolo, iar Katie murea de nerăbdare să vadă bazarul pe care Paul i-l descrisese cu atâta însuflețire. Voia să cumpere ceva pentru Annie de acolo. În drumul lor spre casă, Paul îi arătă universitatea și turnul Azadi. Privind în jur, realiză că orașul crescuse de la plecarea lui. Era chiar mai ocupat și mai aglomerat decât înainte, cu cele cincisprezece milioane de oameni câți locuiau acum în el. Katie remarcă și ea uimită că orașul era mai aglomerat decât New Yorkul, și, chiar dacă se afla într-un loc atât de metropolitan, Katie putea simți exotismul zonei. Îi plăcea să fie acolo cu el și se simțea în largul ei alături de familia lui, care i se părea cumsecade și care se purtase cu ea cu amabilitate și respect.

Katie mai remarcă faptul că bunicul lui Paul, așezat pe locul din dreapta șoferului, privea pe fereastră, vorbea foarte puțin și părea pierdut în propriile gânduri. Apoi, la anumite intervale, se întorcea spre Paul, care stătea pe scaunul din spatele său, și, după fiecare privire, ochii i se umpleau de lacrimi de emoție. Apoi, de câteva ori, se aplecă înapoi și îi atinse lui Paul mâna, ca și când ar fi vrut să se convingă de faptul că era real, și nu doar o viziune de-a lui. După aceea îi spuse fiului său, cu voce stinsă, câteva vorbe în farsi. In timp ce înaintau, Paul și verii lui povestiră și râseră, iar Jelveh continuă să-i indice lui Katie obiectivele importante ale orașului.

Când ajunseră, într-un sfârșit, în fața casei lor, aceasta arăta ca orice casă încăpătoare de familie, cu nimic diferită de cele pe care le văzuse în suburbiile din New York. Era doar cu puțin mai spațioasă și avea niște arcade frumoase deasupra ușilor și ferestrelor. Ambele verișoare ale lui Paul îi așteptau pe gazonul din fața casei și îl îmbrățișară pe Paul de îndată ce acesta coborî din mașină. Pentru el era uimitor să le revadă, deoarece aveau doar cinci și, respectiv, nouă ani, la momentul plecării lui. Acum

însă, erau două tinere frumoase, cu ochi căprui, pielea de culoarea mierii, la fel ca a lui Paul, iar Katie bănui că, sub baticurile pe care le purtau, aveau un păr negru, aproape ca smoala, la fel ca frații lor. Ele rămaseseră acasă, să pregătească un prânz generos pentru Paul și Katie. Cele două fete, împreună cu mama lor, munciseră din greu în bucătărie încă din zorii zilei.

Își lăsară cu toții încălțămintea la intrarea principală, iar în clipa când intrară în casă, cum tinerii discutau între ei zgomotos, Jelveh se grăbi la bucătărie, ca să termine de pregătit multitudinea de mâncăruri. În casă plutea un miros delicios de scorțișoară, portocale și carne de miel, care îi treziră lui Paul amintiri familiare, iar Katie se duse în bucătărie și se oferi s-o ajute pe Jelveh. Aceasta o prezentă pe Katie lui Shirin și lui Soudabeh și adăugă cu mândrie că Soudabeh urma să se căsătorească spre sfârșitul acelui an. Cele patru femei gătiră împreună cu ajutorul a trei fete tinere, care lucrau pentru ei.

–I-a fost promisă viitorului ei soț încă de când avea treisprezece ani, spuse Jelveh fericită, în timp ce Soudabeh radia de încântare. Anul trecut i-am stabilit și lui Shirin căsătoria. Odată ce se va fi căsătorit sora ei mai mare, Shirin se va putea căsători și ea anul următor. Kate își dădu seama că asta ar fi însemnat ca fata cea mică să se fi căsătorit la vârsta de cincisprezece ani, lucru deloc ieșit din comun acolo, iar Paul îi explicase anterior că, în familiile tradiționale, căsătoriile erau adesea aranjate. Ambele fete vorbeau o engleză excelentă și chicoteau când discutau despre căsătorie.

Când masa fu pregătită așa cum trebuia, Jelveh se oferi s-o ducă pe Katie în camera ei. Bărbații ieșiră pe terasă să discute și să afle noutăți unii despre alții. Erau cu toții încântați să-l aibă pe Paul acasă, iar ceea ce văzuse Katie până în acel moment nu era cu nimic deosebit de orice scenă normală dintr-o familie din Statele Unite.

Shirin și Soudabeh o conduseră pe Katie spre o cameră de la etajul al doilea, aproape de camerele lor. Era o cămăruță mică, cu un pat îngust, un șifonier unde să-și pună lucrurile și o fereastră mică undeva sus, în perete, atât de sus, încât nu putea vedea afară, însă lăsa lumina soarelui să pătrundă în încăpere. Camera era modest decorată, și Katie observă, trecând prin dreptul lor, că cele două fete aveau și ele dormitoare asemănătoare. Shirin menționă că băieții aveau dormitoare mai spațioase la un etaj superior, iar Soudabeh spuse că dormitorul părinților lor era în capătul opus al casei, iar bunicul lor avea mai multe camere la parter. Bătrânul venise să locuiască cu ei după plecarea lui Paul, iar fetele adăugară că fusese bolnav.

Katie își așeză bagajul pe podeaua din camera ei și își lăsă pașaportul în rucsac, împreună cu cardul de credit

și cecurile de călătorie. Banii îi avea schimbați în riali și îi ținea în buzunar împreună cu câțiva dolari. Când își primise viza, fusese sfătuită să nu-și aducă computerul în Iran. I se spusese că erau peste tot cafenele unde putea avea acces la internet. Telefonul BlackBerry îl avea cu ea în buzunar.

De îndată ce-și lăsă lucrurile jos, fetele o chemară înapoi, la bucătărie, unde Jelveh așezase din belșug mâncărurile pe platouri, iar cele trei servitoare o ajutară să ducă mâncarea în sufragerie.

Familia nu era exagerat de bogată, dar se vedea că aveau o gospodărie înstărită. Jelveh purta o rochie neagră, sobră și un ceas frumos cu diamante, iar Kate observă că cele două fete purtau brățări de aur, iar bărbații familiei, inclusiv verii lui Paul, aveau ceasuri de aur.

Apoi, tocmai când Jelveh pregătea masa, Katie auzi pentru întâia oară adhan-ul. Era chemarea la rugăciune de la ora amiezii, anunțată la difuzoare în întregul oraș, în timp ce muezinul scotea aceleași sunete obsedante pe care le auzeau de cinci ori pe zi. Și atunci, totul se opri în loc.

În gospodărie nu se mai auzi un murmur în timpul cât familia ascultă cele șapte versete din chemarea la rugăciune. Katie era fascinată de sunetele auzite. Paul îi spusese că va auzi aceste sunete în zorii zilei, la amiază, după-amiază, imediat după apus, și, pentru ultima dată, la două ore după apus. Erau sortite să amintească credinciosului să se oprească și să se roage de cinci ori pe zi.

Când chemarea muezinului se sfârși, casa se trezi din nou la viață.

Mâncarea pregătită de Jelveh cu ajutorul fetelor era aromată delicat cu șofran, fructe și scorțișoară, toate amestecate laolaltă. Pregătiseră carne de pui, miel și pește și, în timp ce bărbații se întoarseră de afară, Katie adulmecă mirosurile delicioase și își dădu seama cât de înfometată era în urma călătoriei lungi, deși luase câte două mese în timpul fiecărui zbor în parte. Nu avea idee cât era ceasul în New York, dar se simțea ca și când s-ar fi aflat în altă lume, pe altă planetă, la un milion de kilometri depărtare. Deși sosise în Teheran doar de două ore, familia lui Paul o făcuse deja să se simtă ca acasă.

Toată lumea își ocupă locul la masă, iar Annie se așeză între Shirin și Soudabeh, în timp ce fetele care serveau le ofereau platourile. Toți membrii familiei discutau cu entuziasm unii cu alții. Întoarcerea acasă a lui Paul era un eveniment important pentru fiecare dintre ei. Bărbații avură discuții animate în farsi și râseră mult. Paul părea să se simtă complet în largul său în mijlocul lor, ca și când n-ar fi plecat niciodată, iar Shirin și Soudabeh o ținură pe Katie ocupată cu întrebările lor legate de moda din New York, la fel ca orice alte fete de vârsta lor, din oricare colț al lumii. Din când în când, Paul îi zâmbea liniștitor lui Katie, care înțelese că cele două săptămâni aveau să dureze o veșnicie fără atingerea lui și fără să-și exprime afecțiunea unul față de celălalt. Acesta era însă un preț destul de mic în schimbul experienței de a vizita Teheranul. Katie era fericită că hotărâse să vină.

–Ești bine? o întrebă Paul peste masă la un moment dat, iar ea îi zâmbi și-i răspunse:

–Da.

El știa că totul i se părea diferit, mai ales din cauză că nu înțelegea limba, și își dorea ca ea să se simtă ca acasă. Mătușa, unchiul și verii săi o întâmpinaseră minunat. În plus, lui Katie îi plăcea foarte tare mâncarea. Luă câte ceva de pe toate platourile și savură felurile picante de mâncare, precum și mirodeniile delicate.

Băieții aduseră în discuție vizita la universitate, stabilită pentru ziua următoare, iar ea le spuse că și-ar dori s-o vadă, dar că ar vrea mai ales să viziteze bazarul. Ei îi promiseră că-i vor arăta toate punctele de atracție pe durata ședерii ei acolo, iar Katie nu putu să nu remarce efortul lor de a o face să se simtă în largul ei. Bunicul lui Paul vorbi apoi în farsi, cu o privire nedumerită pe chip. Îi puse lui Paul o întrebare, la care acesta răspunse negativ.

–Ce te-a întrebat? se interesă Katie. Avea sentimentul că întrebarea bunicului avusese legătură cu ea, întrucât privise înspre ea de câteva ori.

–A întrebat dacă ești prietena mea, spuse Paul pe un ton scăzut. Am spus că nu. Aceasta fusese înțelegerea făcută înainte de venirea lor acolo, iar Katie încuviință din cap. Era mai bine ca ceilalți să nu știe, altfel lucrurile s-ar fi putut complica pentru Paul.

După ce luară masa, Jelveh sugeră ca cele trei fete să meargă în camerele lor, să se odihnească. Katie le urmă la etajul superior, unde ambele verișoare ale lui Paul o însoțiră în camera ei. Aici își despachetă bagajul, iar ele îi admirară hainele. Shirin le ridică pe toate în fața ei, dornică să le încerce, dar nu îndrăzni să ceară voie, în timp ce Katie își puse lucrurile în dulap și în sertare, despachetând repede.

Se gândi apoi să-și lase undeva banii și telefonul BlackBerry, deoarece părea o prostie să le poarte după ea prin casă. Vru să le îndese în buzunarul rucsacului,

împreună cu pașaportul, dar de îndată ce trase fermoarul buzunarului, observă că atât cardul de credit, cât și cecurile de călătorie și pașaportul dispăruseră. Buzunarul era gol. Cineva le luase pe toate în timpul mesei de prânz, își dădu ea seama, căci le pusese acolo chiar înainte de a coborî la masă. Katie simți cum o cuprindea un val de panică. Se simțea ciudat să nu le aibă. Se întrebă dacă nu cumva Paul sau unul dintre verii lui îi jucaseră o festă și speră ca aceasta să fie explicația.

Dar atunci când Paul veni câteva minute mai târziu și ea îi povesti îngrijorată în șoaptă ce se întâmplase, el păru la rândul lui surprins. Se duse imediat să-i spună unchiului său. Acesta răspunse însă că fata nu avea nevoie de ele în timpul ședерii ei în casa lor și credea că era mai sigur să le țină el sub lacăt. Nu aveau s-o lase să plătească pentru nimic, astfel că nu ar fi avut nevoie de cardul de credit sau de cecurile de călătorie și menționă că ea nu ar fi avut nevoie nici de pașaport înainte de la plecare. Paul nu știa cine îi umblase prin rucsac și nici nu avea de gând să întrebe. Unchiul său reprezenta autoritatea acelei case, iar când îi explică aceste lucruri lui Katie, un moment mai târziu, ea păru în continuare supărată. Paul își verificase și el camera și observase că și lui îi lipseau ambele pașapoarte și banii. Kate se felicită că măcar își păstrase banii și telefonul în timpul mesei, atunci când Paul îi relată cele spuse de unchiul său în legătură cu pașaportul și cu cardul ei, care erau mai

în siguranță încuiate.

–Poți să-l rogi să mi le dea înapoi? Aș prefera să le țin eu, îl rugă Katie pe Paul, în timp ce se sfătuiau în șoaptă pe holul de la etaj. Nu mă simt deloc în largul meu fără pașaport. Era fericită că făcuse copii xerox după pașapoartele lor, copii care se aflau încă pe fundul rucsacului.

–Nici eu, o asigură el. Acesta era primul hop al călătoriei. Voi discuta din nou cu unchiul meu, spuse el,

dar când o făcu, acesta îi răspunse că nici unul dintre ei nu avea nevoie de pașaport. Paul nu dorea să discute în contradictoriu și să pară lipsit de respect, iar unchiul său se arătă foarte ferm în privința pașapoartelor, despre care insista că trebuie să rămână în posesia lui, pentru siguranță. Kate era pe punctul de a începe să plângă atunci când Paul îi spuse ce discutaseră.

–Lucrul acesta mă face să mă simt foarte agitată, spuse ea, dorindu-și să-l poată îmbrățișa. Avea nevoie să o liniștească. Era înspăimântător pentru ea să piardă controlul asupra propriului pașaport. O făcea să se simtă complet vulnerabilă. Își dădu atunci seama că nu-i trimise lui Annie mesaj la sosire și nu era sigură că ar fi reușit de acolo. Hotărî totuși să încerce și scrise: „Am ajuns cu bine. Te iubesc", apoi se gândi să-l închidă, ca să nu își consume bateria, în caz că nu i-ar fi fost permis să-l folosească nici pe acesta.

Katie era convinsă că erau bine intenționați în ideea lor de a-i păstra pașaportul, dar, cu toate astea, se simțea neliniștită că nu-l avea asupra ei. Își puse telefonul într-o șosetă, pe care o ascunse adânc sub saltea, unde știa că ar fi fost în siguranță. Era singura ei modalitate de comunicare cu lumea exterioară și n-ar fi riscat să i se termine bateria sau să-i fie luat. Se simțea neliniștită fără pașaport, cecuri de călătorie sau card de credit, semnele tangibile ale independenței ei. Era un șoc pentru ea să-i fie luate, indiferent de buna lor intenție. Lucrul acesta o făcea să se simtă ca un copil, iar Paul era și el nemulțumit. Unchiul său menționase că pașaportul său iranian era singurul care conta acolo, iar cel american îi era oricum de prisos în Teheran. Paul însă voia să-și păstreze singur pașapoartele, iar Katie avea oricum doar unul singur. Cu toate astea, nu aveau de ales. Unchiul lui Paul era capul familiei și el lua deciziile pentru toți cei ai casei, inclusiv pentru Katie, atâta vreme cât stătea cu ei.

După acest episod, Paul împreună cu verii săi ieșiră la plimbare cu mașina, să revadă câteva locuri vechi. Femeile rămaseră acasă, iar Shirin și Soudabeh jucară cărți cu Kate. Deși Kate și-ar fi dorit să iasă și ea împreună cu Paul și cu băieții, ca să vadă mai mult din oraș, ea nu voia să se poarte nepoliticos față de fete, care erau atât de bucuroase s-o aibă alături.

Băieții se întoarseră acasă trei ore mai târziu, într-o dispoziție de zile mari. Paul povesti că își văzuse vechea școală și că își vizitase unul dintre prietenii din copilărie. Aflase cu surprindere că acesta era logodnicul lui Soudabeh, cu care urma să se căsătorească în vara aceea. I se părea ciudat să se gândească la nunta prietenilor săi, dar știa, cu toate astea, că acolo oamenii se căsătoreau mai tineri. Și oricât de mult o iubea pe Katie, el nu se simțea încă pregătit pentru un astfel de pas. Era tare fericit că se întorsese în Teheran, să-și revadă familia și prietenii, precum și locurile familiare, și să se bucure de sunetele și de mirosurile cărora le dusese dorul atât de mult timp.

În acea seară, ieși din nou împreună cu bărbații. De această dată, unchiul lui Paul îi însoți și el, iar pe drum urma să se întâlnească cu alți prieteni de-ai lor. La plecare, Paul o privi cu părere de rău pe Kate. Unchiul voia ca ea să rămână acasă împreună cu Jelveh și fetele. Bărbații doreau să iasă singuri, lucru foarte obișnuit acolo.

Kate, Shirin și Soudabeh își petrecură seara stând pe pat și povestind despre modă și despre vedete de cinema. Nu cunoșteau toate vedetele, dar auziseră de unele și erau fascinate de tot ce avea Kate de povestit. O tratară ca pe un demnitar în vizită, iar Katie știa că Annie ar fi fost ușurată să vadă ce familie unită și bună erau și cât de bine aveau grijă de ea. Nu o deranjă nici ieșirea lui Paul cu băieții. Era foarte înțelegătoare în această privință și își dorea ca el să se bucure de compania rudelor sale, după atât de multă vreme.

Cele trei fete râseră și chicotiră mult în seara aceea, iar Soudabeh o întrebă pe Katie dacă avea un prieten, iar când Katie confirmă, aceasta oftă entuziasmată. Kate râse cu voce tare de ironia că acesta era chiar vărul lor, lucru pe care nu putea să-l dezvăluie fetelor. Faptul că ea nu era de religie musulmană, cel puțin nu deocamdată, făcea nepotrivită recunoașterea relației sale cu Paul.

Fetele se duseră la culcare cu mult înainte ca băieții să se întoarcă acasă, iar Kate se întrebă cum își petreceau seara. În ciuda bunelor ei intenții, pe măsură ce se făcea tot mai târziu, Kate se simți lăsată pe dinafară, iar abia a doua zi la micul dejun îl revăzu pe Paul, care se purtă foarte atent cu ea. Îi ceru din nou iertare că nu o luase cu el cu o seară înainte.

–Ai dormit bine? o întrebă Paul, dorindu-și s-o poată lua în brațe, dar, în mod evident, nu acolo.

–Da, îi răspunse ea zâmbind. La ce oră te-ai întors?

–În jur de ora două, spuse el, iar apoi coborâră toți verii săi și discutară despre vizita la universitate. Aveau să meargă cei trei băieți, împreună cu Kate și Soudabeh, iar când plecară cu toții cu dubița, imediat după micul dejun, erau foarte binedispuși.

Kate a fost impresionată de dimensiunea incredibilă a universității, unde își petrecură întreaga zi, timp în care băieții le prezentară clădirea. Se opriră de câteva ori să stea de vorbă cu prietenii întâlniți, iar verii lui Paul îl prezentară câtorva studente tinere.

Universitatea era chiar mai mare decât NYU, unde făcea Ted școala de drept, și cu mult, mult mai mare decât Pratt, unde studiau ea și Paul desenul.

Entuziasmată de vizita la universitate, Kate încercă să sugereze să meargă la un muzeu după aceea, dar nimeni nu se arătă dornic s-o însoțească, iar Paul promise că vor merge în altă zi. Kate era, de asemenea, nerăbdătoare să vadă bazarul despre care auzise atât de multe lucruri.

Când se duse la culcare în seara aceea, își deschise telefonul și observă că avea un mesaj de la Annie. „Ai grijă de tine. Te iubesc" era tot ce spunea mesajul și, după ce îl citi, își închise din nou telefonul. Avea încă suficientă baterie și era bucuroasă de acest lucru, deoarece atât cablul de acumulare, cât și transformatorul pe care-l cumpărase îi dispăruseră și ele din rucsac. Soudabeh și Shirin nu aveau nici una telefoane mobile și îi spuseseră că tatălui lor nu îi plăceau, dar amândouă aveau câte un dispozitiv iPod, la care ascultau în mod constant muzică.

La micul dejun de a doua zi, cele două fete îi vorbiră lui Kate despre nunțile lor. Erau amândouă entuziasmate în legătură cu aceste evenimente, iar Shirin spuse că nu o deranja faptul că era sortită unui bărbat cu cinci ani mai în vârstă. Îl considera foarte chipeș. Ambele fete își doreau să aibă copii în viitorul apropiat. Cultura lor era una în care toți începeau viața de familie de tineri. Jelveh îi spuse lui Kate că se căsătorise la paisprezece ani, iar la cincisprezece i se născtea deja primul fiu, iar soțul ei era cu mult mai în vârstă decât ea. Când îi spuse aceste lucruri, Kate își dădu seama că Jelveh era cu trei sau patru ani mai tânără decât Annie, lucru care i se păru uimitor, având în vedere că unul dintre fiii ei avea douăzeci și trei de ani. Îi povesti apoi cum îi crescuse mătușa lor, după moartea părinților, când ea avea doar doisprezece ani. Jelveh fu șocată să afle că Annie nu era căsătorită și că nu avea propriii ei copii.

–Ce trist, spuse ea pe un ton compătimitor, iar Kate își dădu seama că avea dreptate, deși lui Annie nu părea să-i pese. Îi avea pe ei.

Ținându-se de cuvânt, Paul organiză în acea zi o excursie la muzeul de artă contemporană, iar de această dată îi însoțiră amândouă fetele. Muzeul găzduia una dintre cele mai frumoase colecții de artă modernă și contemporană

pe care Kate le văzuse vreodată și își petrecură acolo câteva ore bune, după care vizitară grădina cu sculpturi.

La sfârșitul săptămânii, Kate, Paul și ceilalți vizitară un bazar imens, de unde Kate cumpără un colier superb de argint pentru Annie. Priveliștea, sunetele și mirosurile bazarului o amețiră. Erau o mulțime de standuri unde se vindeau tot felul de produse, care mai de care mai îmbietor. Locul era înțesat de lume și la tot pasul se făceau negocieri serioase. Bazarul era mult mai luminos decât își imaginase ea, era plin de lume, iar Kate se simți foarte bine acolo.

Prima lor săptămână în Teheran a fost minunată, dar, spre sfârșitul ei, Paul și Kate își mărturisiră unul altuia că începea să le fie dor de New York și de viețile lor. Își ocupaseră atât de bine timpul, încât aveau impresia că erau acolo de mai multă vreme, iar lui Kate îi era dor de Annie. Îi făcea plăcere să stea cu familia lui Paul, dar se simțea dintr-odată departe și îi era dor de propria ei familie.

În acea zi, Kate se hotărî să-i trimită lui Annie un e-mail. În loc să folosească bateria tot mai puțină care-i mai rămăsese în telefon, îl rugă pe unul dintre verii lui Paul s-o ducă la o cafenea cu acces la internet, iar acesta a condus-o foarte amabil într-una. În e-mail îi povesti lui Annie cum își mai ocupase timpul, că era interesant și că îi era dor de ea. O asigură, de asemenea, că era bine. Le trimise apoi e-mailuri scurte și lui Ted și lui Lizzie, iar când termină de scris, simți că dorul de casă o copleșise de-a binelea. În ciuda tuturor minunățiilor descoperite în Teheran, lui Kate începea să-i fie tot mai dor de casă, iar când se întoarse la familia lui Paul avea o înfățișare ușor mohorâtă. Lui îi păru rău să o vadă tristă și o admiră că făcuse atât de bine față împrejurărilor, până în acel moment. Se integrase perfect în toate activitățile. Avuseseră parte de o săptămână plină de evenimente, iar Paul avu în câteva ocazii sentimentul că familia lui încerca

în mod subtil să-l convingă să se întoarcă să trăiască în Teheran și să-i amintească cât de fericit era acolo, unde, de altfel, îi era locul. Lui Paul îi plăcea că se întorsese în Teheran, dar își dăduse în același timp seama că locul pe care-l numea acasă nu mai era acolo, lipsindu-i părinții, prietenii și viața lui din New York. Cu fiecare ocazie, bunicul său îi amintea că era iranian, nu american, iar unchiul și verii săi susțineau acest punct de vedere. Și deși se simțea în largul lui în Teheran, era pregătit să se întoarcă în New York. O săptămână fusese suficientă, iar două începeau să i se pară prea mult.

Katie simțea și ea la fel și se săturase de șarada privind simpla lor prietenie. Îi era dor să-l poată îmbrățișa și să-ruta de fiecare dată când dorea să facă asta. Uneori, încercarea aceea de a absorbi o cultură complet nouă și de a le înțelege toate obiceiurile i se părea extenuantă. Paul era bucuros că hotărâseră să vină și că avusese ocazia să împărtășească această experiență cu Katie. În ciuda tuturor avertismentelor lui Annie, cei doi nu aveau încă nici un motiv să regrete decizia de a veni acolo. Dimpotrivă, amândurora le plăcuse foarte tare, iar înainte de plecare sperau să reușească să facă o vizită și în Persepolis. Paul

îi arătase tot ce plănuise să-i arate și tot ce sperase Katie să vadă.

În ziua celei de-a doua vizite la bazar, unde se duseseră ca să cumpere ea o brățară pentru Liz și o curea pentru Ted, Katie începu să se simtă ciudat în timpul cinei. Deveni dintr-o dată foarte palidă, se simți teribil de amețită și apoi avu brusc senzația că o trec toate apele. Jelveh o privi îngrijorată, îi puse mâna pe frunte și spuse că avea febră. Stânjenită, Katie se ridică de la masă, se duse la etaj și, câteva minute mai târziu, îi era deja foarte rău. Când Paul urcă în camera ei, după cină, ca să vadă cum se mai simțea, arăta chiar mai rău decât înainte. O ajută să se urce în pat și coborî s-o anunțe pe mătușa lui că fata avea nevoie de un doctor. Mătușa urcă la etaj să se asigure

că așa stăteau lucrurile, dar Katie deja tremura din cauza unor frisoane violente și avea febră foarte mare. Plângea și avea dureri teribile de stomac, iar Paul era groaznic de îngrijorat din cauza ei. Fata insistă că nu mâncase și nu băuse nimic la bazar, iar Jelveh spuse că simptomele păreau asemănătoare gripei groaznice cu care se luptaseră cu toții în acea iarnă. Katie spuse că nu se simțise atât de rău în viața ei, iar Paul se aplecă s-o sărute pe frunte, chiar în momentul când Jelveh se întoarse în cameră și-l observă. Aceasta îl privi dezaprobatoare pe Paul și spuse:

–Nu ai voie să faci așa ceva aici, Paul, și știi lucrul ăsta foarte bine. Iar dacă ai s-o săruți pe Kate în public, veți avea amândoi o grămadă de probleme. Nu este un comportament civilizat și este cu atât mai grav cu cât ea nu este musulmană. Dacă te-ar vedea bunicul tău, i-ai frânge inima, spuse ea, apoi îi privi interogator pe amândoi. Este prietena ta? își întrebă ea nepotul în șoaptă, ca să nu-i audă ceilalți. Kate îl privi cu ochii mari cum făcu o pauză, apoi încuviință din cap. Paul nu voia

să-și mintă mătușa și avea încredere că aceasta se va purta cu discreție. Știa că o plăcea foarte tare pe Kate, deși nu neapărat pentru el, din moment ce era creștină.

–Da, e prietena mea, răspunse el simplu.

–Părinții tăi știu? întrebă ea și îl privi șocată când el încuviință din nou, printr-o mișcare a capului.

–Da, știu. O plac pe Kate, deși sunt îngrijorați pentru că nu știu cum ne vom descurca pe viitor. Dar pentru noi e altfel. Locuim în New York, nu în Teheran.

Jelveh păstră un moment lung de tăcere, timp în care se gândi la cele auzite.

–Nu e deloc altfel, spuse Jelveh cu voce joasă.

Tu ești în continuare musulman, chiar dacă locuiești în New York, iar Kate nu este. Eu cred că ai stat prea mult departe de casă. Este timpul să te întorci aici și să-ți amintești cine și ce ești, spuse ea clar și răspicat.

–Nu pot face asta, zise el cu glas slab. Am viața mea la New York și părinții mei sunt și ei acolo.

–Părinții tăi au greșit să te ia de aici la o vârstă atât de fragedă, spuse mătușa lui, apoi îi tăie răsuflarea cu ceea ce îi spuse. Noi vrem ca tu să rămâi aici acum. Îți poți continua studiile aici, împreună cu verii tăi. Poți locui cu noi, spuse ea din tot sufletul. Era bine intenționată, dar Paul nu voia să rămână. Era pregătit să se întoarcă acasă. Kate îi asculta cu ochii mari.

–Nu pot face asta, Jelveh, zise Paul, cu o urmă de panică în voce. Părinții mei s-ar supăra dacă nu m-aș întoarce. Și la fel și eu. Îmi place aici, dar nu mai este casa mea.

–Teheran va fi casa ta mereu, spuse ea fermă, moment în care Kate alergă din nou la baie, de unde o auziră vărsând. Chem doctorul, continuă Jelveh calmă. Putem discuta despre asta mai târziu, conchise ea, dar intonația sa îi dădu lui Paul o stare de agitație. Ambele pașapoarte erau la ei, iar Paul nu putea pleca din Teheran fără măcar unul dintre ele; Jelveh părea hotărâtă să-l țină acolo.

El nu avu timp să prelungească discuția. Doctorul ajunse la ei o jumătate de oră mai târziu, când temperatura lui Katie urcase deja la 39,4 grade, și ea se simțea chiar mai rău decât înainte. Doctorul o consultă, crezând că avea vreun fel de virus sau o infecție bacteriană. Se gândi s-o interneze în spital, dar, după ce discută cu Jelveh, hotărî s-o lase acasă.

Febra lui Katie continuă să crească în următoarele trei zile, timp în care Jelveh o îngriji, iar Paul o vizită cu fiecare ocazie. Paul îi era recunoscător lui Jelveh că nu povestise familiei despre relația dintre el și Katie, deși, cu cât era mai bolnavă, cu atât acest fapt devenea mai evident, căci Paul era teribil de îngrijorat pentru ea. Patru zile mai târziu, cu două zile înainte de data stabilită pentru întoarcerea acasă, febra începu să scadă, dar Katie ajunsese piele și os. Era palidă ca varul și avea cercuri întunecate în jurul ochilor, iar pe Annie nu o anunțase,

de teamă să nu o îngrijoreze. Era stabilit oricum să plece în curând. Când febra dispăru, într-un sfârșit, Paul îi spuse lui Katie că fusese foarte curajoasă. O atinse pe mână când îi spuse aceste lucruri, dar nu mai încercă s-o sărute. Știa foarte bine de la Jelveh ce scandal ar fi provocat un astfel de gest.

Doctorul îl anunță că avea să se refacă suficient încât să se poată întoarce la New York conform programului, iar Katie păru ușurată să audă asta. Se simțea încă rău și voia să se întoarcă acasă la Annie și în propriul ei pat. Se simțise ca un copil de cinci ani cât timp fusese bolnavă. Jelveh avusese mare grijă de ea, aproape la fel de bine ca Annie, deși încercase remedii diferite. O îngrijise cu mare atenție și se purtase cu ea ca o mamă.

În acea zi, Paul confirmă din nou rezervările lor pentru zborul de întoarcere și se duse să-i vorbească unchiului său în legătură cu restituirea pașapoartelor. Unchiul său îl ascultă, încuviință din cap, descuie un sertar al biroului și îi întinse pașaportul lui Kate, dar nici unul dintre pașapoartele sale. Îi dădu, de asemenea, înapoi cardul

de credit și cecurile de călătorie ale lui Kate, dar nimic dintr-ale sale.

–Am nevoie și de ale mele, spuse Paul încet, iar unchiul său scutură din cap în semn de negație.

–Nu cred că ai nevoie. Eu și mătușa ta vrem ca tu să rămâi. Locul tău este aici, spuse el ferm.

–Nu, nu este, spuse Paul cu un glas răgușit, iar un fior de spaimă îi săgetă spatele. Nu mă poți ține aici, unchiule. Voi găsi, mai devreme sau mai târziu, o cale să plec. Casa mea e la New York.

–Nu ai ce căuta în New York, Paul. Iranul este țara ta. Casa ta e în Teheran.

–America este casa mea acum, iar casa mea e în New York, nu în Teheran. Îmi place în Teheran, dar

locul meu nu mai este aici. Viața și viitorul meu sunt în New York.

– Tatăl tău a făcut o mare greșeală cu mulți ani în urmă. S-a lăsat atras de banii pe care-i putea câștiga în State, dar există lucruri mai importante decât banii, precum familia și tradițiile. Tu poți corecta această greșeală rămânând aici.

– Nu voi face asta, spuse Paul cu o privire înspăimântată. În plus, trebuie s-o duc pe Kate acasă. E bolnavă și e timpul să plecăm.

– Poate zbura și singură, insistă calm unchiul său, iar Paul avu sentimentul că vorbea unui perete.

– Îmi spui că nu îmi dai pașapoartele înapoi? întrebă Paul șocat.

– Da, asta spun, zise unchiul său cu o privire de nepătruns, iar Paul îl privi, nevenindu-i să creadă. Cred că trebuie să stai o vreme aici. Iar pe Katie trebuie s-o trimiți acasă.

– Nu o las să zboare spre casă singură, spuse Paul ferm, dar unchiul său părăsi încăperea în liniște, fără a-i mai spune o vorbă lui Paul.

Două minute mai târziu, Paul se întoarse în camera lui Katie cu o privire de adâncă îngrijorare.

– Ce s-a întâmplat? Arăți de parcă a murit cineva, spuse Katie mai în glumă, mai în serios.

– Chiar a murit cineva. Ambele mele pașapoarte. Unchiul meu nu vrea să mi le dea înapoi.

– Vorbești serios? Katie îl privi îngrozită, în timp ce el încuviință și îi întinse lucrurile ei.

– Vor să rămân aici, spuse el grav.

– Pentru câtă vreme?

– Pentru totdeauna, din câte îmi dau seama. Din punctul lor de vedere, sunt iranian și locul meu e aici.

Aceasta fusese singura grijă a mamei sale atunci când plecase – posibilitatea ca cineva să încerce să-l țină acolo, iar acum se dovedea că teama ei nu fusese nefondată.

– Va trebui să zbori înapoi singură. Nu vreau să stai aici. Ești bolnavă și trebuie să te întorci acasă.

–Nu te las aici, spuse ea cu o privire panicată. Ce-ar fi să cerem ajutorul ambasadei elvețiene?

–Nu au cu ce să ne ajute. Aici sunt considerat cetățean iranian.

–Nu se poate ca unchiul tău să-ți facă așa ceva, spuse Katie, începând să plângă.

–Ba da, poate. E capul familiei. Spune că, dacă plec din nou, bunicul meu va muri de supărare, zise Paul vizibil întristat. Dar, dacă nu mă întorc, atunci părinții mei vor fi cei care vor muri de supărare. Unchiul meu crede că și ei ar trebui să se întoarcă aici.

–Nu plec din Teheran fără tine, spuse Katie hotărâtă, strângându-și pașaportul în mână.

–Mătușa ta va turba, iar viza ta expiră în două săptămâni. Vreau să te întorci. În plus, Paul observă că ea arăta încă foarte bolnavă. Virusul pe care-l contractase o doborâse.

–Nu te las aici, zise Katie în lacrimi.

–Nu avem de ales, spuse el și o îmbrățișă, sperând să nu-i mai surprindă nimeni. De data asta, nu-i mai văzu nimeni.

–Îi voi trimite un mesaj mătușii mele, spuse Katie cu o privire sfidătoare.

–Nu poate face nimic, spuse Paul resemnat. Unchiul său făcea regulile și tăia și spânzura, iar el îl voia în Teheran.

–N-o cunoști pe Annie, zise Katie, căutând sub saltea, de unde scoase telefonul BlackBerry și constată ușurată că bateria nu era complet descărcată. Îi trimise un mesaj mătușii ei sub privirile lui Paul. Mesajul era unul la obiect: „Am luat o gripă urâtă. Unchiul lui Paul nu-i dă pașapoartele înapoi. Eu îl am pe al meu. Nu plec fără el. Sunt bolnavă. Paul e blocat aici. Ce facem? Ne poți ajuta? Te iubesc. K." Își așeză apoi telefonul înapoi sub saltea, după ce-l închise, în timp ce Paul o privea cu un zâmbet trist. Avea sentimentul că nu se va mai întoarce niciodată

la New York. Îi părea îngrozitor de rău pentru părinții lui, iar acum începea să regrete că venise în Teheran împreună cu Kate. El era prizonier acolo, iar în două săptămâni, când îi expira viza, ea ar fi trebuit să se întoarcă. Annie și mama lui avuseseră dreptate. Călătoria aceasta fusese o greșeală.

capitolul 21

Tom și Annie petrecuseră un weekend perfect împreună. Vineri seara ieșiseră să ia cina la Da Silvano. Sâmbătă se duseră la cumpărături, apoi Tom făcu câteva reparații în apartamentul ei. Sâmbătă seara gătiră cina împreună, după care făcură dragoste la lumina lumânărilor, iar duminică după-amiază, după ce citiră The New York Times, se duseră la cinema.

Prânzul îl luaseră cu Ted la restaurantul Mercer, unde sărbătoriseră eliberarea lui de Pattie. Ted își predase toate referatele, renunțase la cursul ei și nu-l deranja că rămânea cu un curs neîncheiat; tot ce-și dorea era să n-o mai revadă în viața lui. Când dusese cererea de retragere la secretariat, Pattie îl văzuse pe hol, dar nu-i spusese o vorbă. Își jucase toate cărțile, pierduse și acum știa acest lucru. Ted se simțea ca un nou-născut și se hotărî să-și închirieze un apartament doar pentru el. Se săturase de colegii de cameră. Tot ce-și dorea acum era să se reîntoarcă la studii. Se simțea din nou liber și viu.

Ted aduse în discuție în timpul prânzului faptul că încercase tot weekendul să dea de Liz și nu reușise.

–E la Londra, spuse Annie pe un ton rezervat.

–Ce caută acolo?

–Se vede cu un prieten, adăugă ea cu un zâmbet misterios. Liz și Alessandro planificaseră să se întâlnească acolo în weekend, iar Annie o încurajase să meargă.

–De la Kate ai vreo veste? o întrebă Ted.

–Am primit un e-mail de la ea. Pare să se distreze. Cred că m-am cam grăbit cu grijile, spuse Annie ușurată.

Tom era și el bucuros de veste.

–La fel și eu. Mi-a trimis un e-mail, dar a fost unul scurt. Mi-a scris doar bună și la revedere, și că mă iubește. Când se întoarce acasă?

–În câteva zile, răspunse Annie, fericită că totul mergea conform planului. Whitney avusese dreptate. Trebuia să-i lase să zboare pe cont propriu. Ted ieșise din situația de coșmar cu Pattie, Liz scăpase de Jean-Louis, iar lui Kate părea să-i meargă de minune în Iran. Toate se aranjaseră în viețile lor.

–Eu tot cred că a greșit cu călătoria asta, spuse Ted, pe tonul dezaprobator al fratelui mai mare. El însă nu fusese niciodată atât de aventuros ca ea, nici măcar în copilărie.

–Poate că nu, zise Annie cu îngăduință. Dacă totul merge bine, atunci înseamnă că a avut parte de o aventură de neuitat, care o va face să simtă că e capabilă să aibă grijă de ea însăși, când se va întoarce acasă.

–Paul e un tip grozav, dar Kate nu-l cunoaște suficient de bine încât să plece cu el atât de departe, comentă Ted, iar cultura lui e o lume cu totul diferită.

Annie era de aceeași părere, dar era fericită că, după câte se părea, Kate se simțea bine.

Când terminară, ea și Tom se duseră la film. Își închise telefonul, se ghemuiră în scaune, mâncară popcorn și savurară filmul, după care se întoarseră acasă. Pregăteau cina, când Annie își aminti să-și deschidă telefonul. Odată deschis, acesta o anunță că primise un SMS de la Katie. Inima aproape că-i stătu în loc în timp ce-l citi, după care i-l întinse lui Tom, fără o vorbă.

–Ce mă fac? spuse ea, privindu-l panicată. Katie nu numai că era bolnavă, dar, pe deasupra, refuza să plece din Teheran fără Paul, iar acesta era blocat acolo, în lipsa ambelor pașapoarte, și nu avea nici o șansă de a pleca.

–Nu sună bine, spuse Tom încruntându-se. Ce-ar fi să-i suni pe părinții lui Paul, să vezi ce părere au? Ei cunosc situația și familia din Teheran mai bine decât noi. Poate

că unchiul lui Paul doar se joacă și încearcă să-l convingă să rămână.

Annie îi sună într-o clipă și fu recunoscătoare s-o găsească acasă pe mama lui Paul. Îi citi mesajul de la Katie și o întrebă ce părere avea. Mama lui Paul a fost cuprinsă de griji la fel de repede ca Annie. Soțul ei nu era acasă, astfel că îi vorbi lui Annie cu sinceritate.

–Membrii familiei de acolo au vrut ani de zile ca noi să ne întoarcem și sunt de părere că Paul trebuie să stea acolo, și nu în State. Cumnatul meu este un bărbat foarte încăpățânat. L-ar putea ține pe Paul acolo pentru totdeauna, spuse ea și începu să plângă. De aceea nu am vrut să plece. Nu-i vor face nici un rău. Ei îl iubesc și cred că fac ceea ce e bine pentru el. Încearcă să corecteze „greșeala" noastră de a-l fi adus în State. Îmi pare rău pentru Katie. Sper că e bine. Cumnata mea e o femeie cumsecade și sunt sigură că a chemat un doctor s-o vadă și a avut grijă de ea așa cum trebuie.

–Acum, Katie refuză să plece din Teheran fără Paul, explică Annie.

Era o adevărată nebunie ceea ce li se întâmpla și o situație greu de rezolvat. Îi promise mamei lui Paul s-o sune înapoi, iar aceasta spuse că va suna la familia din Teheran și va încerca să obțină mai multe informații. De îndată ce închise telefonul, Annie se întoarse spre Tom.

–Cum ajung în Teheran? îl întrebă ea, privindu-l cu ochi mari. Nu avea idee de unde să înceapă, dar știa că el se putea descurca.

–Ai nevoie de viză, dar obținerea ei durează în jur de două săptămâni sau chiar mai mult. Păru că se gândește, apoi se aplecă s-o sărute. Îi părea rău pentru ea. Annie era înnebunită de îngrijorare. Lasă-mă să văd ce pot rezolva. Am câțiva prieteni la Departamentul de Stat.

E posibil să mă poată ajuta unul dintre ei.

Tom își petrecu următoarele trei ore la telefon, sunând diferite persoane, dintre care două îi promiseră că vor

încerca să-i aranjeze ceva în ziua următoare. Trebuia să obțină viza de la Ambasada Pakistanului, la fel cum făcuse și Katie, dar Tom le explică situația. Le spuse că o fată americană tânără era bolnavă în Teheran, iar însoțitorul ei iranian nu avea pașaport, astfel că, în lipsa lui, nu putea pleca. Nu era chiar o situație de viață și de moarte, dar era foarte neplăcut pentru Katie și pentru Paul să fie blocați acolo. Le explică faptul că mătușa ei trebuia să meargă acolo s-o aducă înapoi, iar Kate nu putea călători singură și avea nevoie urgentă de îngrijire medicală în State. Tom nu știa dacă acest lucru era complet adevărat, dar spera să funcționeze, ca să-i constrângă să-i dea viza de urgență. Le explică, de asemenea, că însoțitorul lui Kate era prietenul ei iranian, care avea și el cetățenie americană și părinți în New York, cetățeni ai Americii, la rândul lor. Menționa aceste aspecte ca să explice că nu era vorba despre o idilă în care Katie se implicase pe durata șederii ei în Teheran. Călătoriseră acolo cu scopul de a vizita familia lui Paul, după care Katie se îmbolnăvise, iar acum familia lui refuza să-l mai lase să plece.

Tom știa că ea n-ar fi cerut ajutorul lui Annie decât în caz de absolută nevoie și că nu exista o altă cale de ieșire, altfel ar fi găsit singură o soluție. Era o fată foarte independentă. În plus, nu știau precis cât era de bolnavă și care anume era cauza bolii ei, lucru care-l îngrijoră și pe Tom. Până dimineață însă nu puteau face nimic. Annie stătu trează toată noaptea și îi trimise lui Katie un mesaj: „Fac tot posibilul. Rezistă. Vin cât pot de repede. Cu dragoste, A". Încercase să-l sune și pe unchiul lui Paul, dar nu răspunse nimeni la celălalt capăt al firului, lucru care o supără și mai tare pe Annie.

Aproape că sări din pat la șapte dimineața, când sună telefonul. Unul dintre prietenii lui Tom îl sunase pe ambasadorul Pakistanului la Washington și îi spusese că îi cerea o favoare personală pentru un jurnalist cunoscut și că aveau nevoie de două vize pentru Iran.

Tom nu-i spusese nimic lui Annie, dar se hotărâse cu o seară înainte să solicite două vize, în loc de una. Voia să meargă cu ea. Cunoștea zona, țara și obiceiurile și mai știa că i-ar fi fost greu singură acolo. S-ar fi descurcat mai ușor cu un bărbat care să călătorească împreună cu ea și care s-o ajute. În plus, avea și timpul necesar.

Ambasadorul fusese de acord să le dea amândurora viza, la ora nouă în acea dimineață. Tot ce aveau de făcut era să o ridice de la Consulatul Pakistanului din New York, apoi ar fi putut zbura cu primul avion spre Londra. Aveau de urmat același traseu ca și Katie și Paul. Ambasadorul Pakistanului fusese de acord, în discuția cu intermediarul, că nimeni nu și-ar fi dorit o încurcătură legată de o americană bolnavă, blocată în Teheran, în timp ce unul dintre cei mai importanți jurnaliști cerea ajutor în numele ei. Era o pledoarie pe care nu o puteau ignora, nonincendiară, nonpolitică și o situație pe care voiau s-o rezolve.

Când Tom îi spuse c-o va însoți, Annie îl privi jenată, cu un sentiment de vinovăție pe chip.

–Nu poți lăsa totul și să pleci, îi atrase Annie atenția lui Tom. Mă descurc singură. Încerca să fie curajoasă și să nu profite de el și de cunoștințele sale decât pentru viză și zbor. Îi era însă grozav de îndatorată pentru ajutorul oferit.

–Hai să nu ne prostim, spuse Tom ferm. Am fost șef de birou timp de doi ani în partea aceea a lumii. Nu poți face asta singură. Vin cu tine. Eu sun la televiziune, tu sună la compania aeriană. Tom făcea lucrurile să pară atât de simple și era evident mai ușor decât să încerce să le facă singură pe toate. Putem lua vizele în drum spre aeroport și să ne urcăm într-o cursă de amiază către Londra, dacă au una. Annie se rugă să aibă. Voia să ajungă la Teheran cât mai repede cu putință, deoarece nu știa cât de bolnavă era Katie.

Tom sună la televiziune și anunță că avea nevoie de trei sau patru zile libere în interes personal, în vreme ce Annie rezervă două locuri pentru cursa de la ora unu către Londra. Sună după aceea la birou, iar apoi îl sună pe Ted, să-i spună ce se petrecea. Acesta se necăji să audă veștile proaste și speră ca sora lui să nu fie foarte bolnavă. La un moment dat, sună și mama lui Paul. Vorbise cu cumnata sa, care-i spusese despre Katie că avusese febră mare și o dizenterie severă, dar că acum se simțea mai bine. Jelveh adăugase că-l vor ține pe Paul la ei, deoarece locul lui era în Iran, și nu în State. Îi spuse că încercau să recupereze din grețelile părinților lui, lucru care o supără și mai tare pe mama lui Paul. Plângea când îi confirmă lui Annie că refuzau să-l lase pe Paul să se întoarcă.

Annie împachetă, după aceea, un mic bagaj, pe care să-l poată lua cu ea în avion. Își puse acolo și câteva eșarfe, pentru a-și acoperi capul. O oră mai târziu, erau deja în drum spre consulatul pakistanez. Tatăl lui Paul îi sunase și îi dăduse lui Tom adresa unde să-i găsească. Îi dăduse, de asemenea, lui Tom numerele ambelor pașapoarte ale lui Paul și numerele de telefon ale fratelui său. Aveau toate cele necesare. Nu era nimic altceva de făcut decât să ajungă acolo, ca să afle cum stăteau lucrurile în realitate. Amândoi erau convinși că, dacă s-ar fi putut descurca singură, Katie nu ar fi apelat la ajutorul lui Annie. Iar Annie îi era incredibil de recunoscătoare lui Tom pentru că venea s-o ajute.

Avură parte de un zbor lung și chinuitor spre Londra, urmat de unul și mai lung către Teheran. Cei doi discutau în șoaptă și încercau să ghicească ce se întâmpla. Erau amândoi îngrijorați că familia lui Paul ar fi putut descoperi că cei doi erau mai mult decât prieteni și că aveau o relație serioasă. Annie își făcea, de asemenea, griji că, pe durata zborului, nu putea primi mesaje de la Katie, din moment ce avea telefonul închis. Încercă să-și păstreze calmul în timpul celor două zboruri, iar în vreme ce așteptau

pe Heathrow îmbarcarea pentru zborul către Teheran, nu primi nici un mesaj. Annie îi trimise un mesaj în care scrise: „Suntem pe drum. Te iubesc. A", și tot nu primi nici un răspuns.

Când ajunseră pe Aeroportul Imam Khomeini din Teheran, li se luară amprentele, la fel ca tuturor celorlalți, și trecură ușor prin vamă. Tom rezervase două camere la hotel. Se gândise că ar putea sta acolo mai multe zile, așa că aranjase totul. Rezervase chiar și pentru Katie o cameră, în caz de nevoie.

Tom se gândea să apeleze la ajutorul poliției, dar nu voia să agraveze situația și nu aveau nici o reclamație oficială pentru a-l ajuta pe Paul. Unchiul său avea dreptul să-i rețină pașaportul. De îndată ce trecură prin vamă, luară un taxi către adresa primită de la tatăl lui Paul. Nu știau la ce să se aștepte odată ajunși acolo, nici ce atitudine va avea familia lui Paul față de ei – ostilă sau prietenoasă. În mod evident, ceva nu era în ordine, din moment ce Paul nu putea părăsi Teheranul. De asemenea, Annie era tot mai îngrijorată de faptul că nu mai primise nici un mesaj de la Kate. Era îngrozită că ar fi putut fi mai bolnavă decât spuseseră. Dacă avea ceva grav, ca meningita? Sau dacă murise deja? De fiecare dată când îi treceau astfel de gânduri prin minte, ochii i se umpleau de lacrimi.

Când Katie încercase să-și deschidă din nou telefonul, bateria i se terminase. Nu știa că Annie era pe drum și stătea întinsă în pat, gândindu-se la situația în care se aflau – cu Paul fără pașaport și fără posibilitatea de a pleca din Iran.

Jelveh avea încă grijă de ea și se purta cu multă bunătate, ca o mamă, oferindu-i ceai, mese lejere, orez și ierburi, care spunea că aveau s-o ajute și să-i dea putere, iar Katie se simțea deja mai bine. Cu toate astea însă, nu avea idee cum să-l scoată pe Paul din Teheran și să-l aducă înapoi în State, la fel cum nici el nu găsise vreo soluție.

Paul venea mereu în camera ei, ca să vadă cum se simțea, iar ea îi spuse că nu mai avea nici o veste de la mătușa ei, dat fiindcă i se descărcase bateria telefonului.

În timp ce Katie stătea în camera ei, auzi adhan-ul care urma imediat apusului, iar muezinul striga rugăciunea. Adhan-ul devenise deja un sunet familiar pentru ea. Două ore mai târziu, îl auzi pe ultimul pe ziua respectivă. Paul arăta extrem de deprimat de fiecare dată când o vizita în camera ei, să vadă cum se mai simte. Se simțea ca un prizonier.

***

Lui Annie și Tom le luă în jur de o oră să ajungă de la aeroport la casa familiei lui Paul. Traficul era îngrozitor, iar Annie era încordată, stând pe bancheta din spate lângă Tom și având pe cap una dintre eșarfele pe care le luase cu ea. Și-o așezase pe cap încă din avion, înainte de a ateriza, când stewardesa îi amintise cu amabilitate acest lucru. Nu putea decât să se roage ca nepoata ei să fie în siguranță și să nu se fi molipsit de ceva prea grav sau chiar fatal. Spera, de asemenea, că n-o lăsaseră să se deshidrateze din cauza febrei mari. Era înnebunită de griji din cauza ei.

Taxiul opri într-un sfârșit în fața unei case mari și amândoi coborâră. Annie nici măcar nu simțea oboseala din cauza schimbării fusului orar, atât era de agitată, și nu închisese un ochi pe durata zborurilor. Tom îi aminti în șoaptă, când coborâră din mașină, să își păstreze calmul, răbdarea și curajul și să nu-i acuze de nimic, indiferent cât era de supărată din cauza lui Katie și a lui Paul. Tom voia să se poarte cu grijă și să fie cât mai prietenos și civilizat cu putință, până când aflau ce se petrecea, de fapt.

Tom sună la ușă și le deschise o servitoare. El întrebă de unchiul lui Paul cu o voce clară, din care răzbătea siguranța de sine și forța. După câteva minute, Jelveh

apăru în pragul ușii, să-i întâmpine, cu o privire blândă și plină de amabilitate.

–Sunt Annie Ferguson, se prezentă ea. Sunt mătușa lui Katie și am venit după nepoata mea, zise Annie, uitându-se în ochii ei cu o privire aspră. Nu întâmpină însă nici un fel de ostilitate din partea lui Jelveh, care-i zâmbi. Mi-a trimis mesaj că e bolnavă, continuă Annie, temperându-se ușor. Apoi se întoarse către Tom, spunând: Iar acesta este Tom Jefferson, jurnalist american. Aș vrea să-i văd pe Paul și pe Kate.

Deși Annie voia să-i vadă de grabă, Jelveh nu părea să se grăbească. Trecuseră deja două zile de când Annie primise mesajul lui Kate. Era atât de speriată, încât tot ce putuse face în tot acest timp fusese să se roage să fie încă în viață. Dacă se îmbolnăvise de meningită, ar fi putut să nu mai fie în viață. Gândul acesta o făcu pe Annie să se cutremure.

–Firește, îi zâmbi Jelveh. Mi-a povestit despre dumneavoastră.

Jelveh îi rugă apoi să aștepte un moment. Apoi dispăru, iar în locul ei la ușă se întoarse soțul ei. Acesta îi privi pe cei doi americani, îi salută printr-o mișcare a capului și îi pofti înăuntru. Îi conduse în sufragerie și-i întrebă dacă doreau ceva de băut. Era foarte politicos, părea ospitalier și semăna leit cu tatăl lui Paul, iar lui Annie îi venea să țipe la el s-o ducă la cei doi tineri, dar își aminti de avertizarea lui Tom să fie civilizată, calmă și răbdătoare. Cum se afla în casa lor, trebuia să se poarte după obiceiurile lor.

–Fratele dumneavoastră mi-a spus că mă veți ajuta, îi zise Annie direct, încercând să-l grăbească, dar fără succes. Refuzară oferta de a-i servi cu ceva de băut. Știu că nepoata mea a fost bolnavă și sunt convinsă că v-ați purtat foarte bine cu ea. Dar mi s-a spus că i-ați luat pașaportul lui Paul. Părinții lui sunt foarte supărați din această cauză. Presupun că-i veți lăsa pe amândoi să plece cu mine,

spuse ea fermă, sperând să-l convingă fără a discuta în contradictoriu.

–Paul și Katie sunt amândoi aici, spuse el cu calm, iar nepoata dumneavoastră se simte din ce în ce mai bine. A luat un soi de virus, dar e mult mai bine acum. Soția mea s-a ocupat de ea și firește că o veți putea lua cu dumneavoastră. I-am păstrat pașaportul doar din motive de siguranță, ca să nu-l piardă. Annie nu făcu nici un comentariu, dar se îndoia că i se spunea adevărul. Cu nepotul meu stă însă altfel treaba. Asta e casa lui, moștenirea lui. Locul lui e aici, nu în New York. A fost o prostie și o greșeală din partea fratelui meu să plece atât de departe și să părăsească Iranul, cu mulți ani în urmă. Fiul lui trebuie să stea aici, cu familia lui. Paul va avea o viață mai bună aici. Ne dorim să rămână.

Inima lui Tom și a lui Annie stătură pe loc la auzul acestor cuvinte. Își dădeau amândoi seama că unchiul lui Paul era sincer și credea cu adevărat că făcea lucrul corect. Nu era nici malițios, nici răuvoitor, ci doar nechibzuit, cu atât mai mult cu cât Paul avea o viață și părinții în New York. Cu toate astea, unchiul său părea foarte convins de ceea ce spunea. Cei doi nu se contraziseră cu el, căci tot ce dorea Annie în acel moment era s-o vadă pe Katie.

–Unde este Katie? întrebă Annie ușor. Voia s-o vadă cât mai repede, dar dorea să-l ia și pe Paul de acolo.

–Este sus, în camera ei, spuse el, și pe chip i se putu citi neliniștea în legătură cu Tom. Avea sentimentul că Tom era o persoană importantă, poate chiar una periculoasă, și nu se înșela prea mult. Tom urmărise scena în amănunt și nu scosese o vorbă.

–Trăiește? întrebă Annie cu o privire înspăimântată. Dacă murise, cât timp fuseseră ei în avion? Cea mai mare temere a ei era meningita, căci se știa că putea doborî tineri în intervale scurte de timp. Dar cu siguranță că unchiul le-ar fi spus la sosire, dacă ar fi murit. Teama

îi tulbura lui Annie gândirea și îi suprasolicita nervii. Îi spuseseră că se simțea mai bine, dar oare era adevărat?

–Firește că trăiește, o liniștit el imediat.

–Vreau s-o văd, spuse Annie, învingându-și lacrimile de extenuare și de ușurare. Era o scenă încordată, iar Tom se întreba dacă omisese să menționeze anumite lucruri în mesajul ei. Poate că-și dăduseră seama de povestea de dragoste dintre Paul și Kate și, de supărare, voiau s-o încheie ținându-l pe Paul în Iran.

–Au comis vreo infracțiune? întrebă Tom din senin.

–Nu în public, desigur, îl asigură acesta, deși soția sa îi spusese că erau mai mult decât prieteni de îndată ce descoperise și ea. Ea nu păstra secrete față de soțul ei. Deși par a fi mai apropiați unul de celălalt decât au recunoscut când au sosit. Pentru un bărbat musulman încurcat cu o femeie din vest, de altă credință, pedeapsa poate fi foarte dură aici.

Annie simți că leșină la auzul acestor cuvinte și îi strânse mâna lui Tom.

–Din această cauză, Paul a greșit aducând-o pe Katie aici și pretinzând că sunt doar prieteni. Dar sunt tineri și naivi, spuse el zâmbindu-le amândurora. Cu toate acestea, o alianță între ei doi nu ar fi o decizie înțeleaptă, iar acesta e un alt motiv pentru care Paul ar trebui să rămână aici. La plecarea lui Katie nu va mai exista nici un alt pericol. I-am înapoiat pașaportul, cardul de credit și cecurile de călătorie. Este liberă să plece. Sunt convins că va fi bucuroasă să vă vadă.

Annie și Tom părură ușurați la auzul vorbelor sale. Nu avea nici un motiv s-o țină pe Katie acolo și nici nu dorea așa ceva. Nu era ostatică, ci oaspete, și o trataseră ca atare.

–Locul nepotului meu este aici, în țara lui. El nu va pleca împreună cu Kate.

Tom îl privi furios când spuse acestea.

–Le faceți un lucru îngrozitor fratelui dumneavoastră și soției lui. Paul este singurul lor copil, îi aminti el. Le-ați frânge inimile.

–Poate că acest lucru îi va convinge să se întoarcă, spuse el cu blândețe. Era cea mai mare speranță a sa.

–Aceasta nu este o presupunere realistă, iar dumneavoastră știți acest lucru. Acum, au o viață acolo și o afacere. Nu le-ar fi ușor să se întoarcă. Unchiul lui Paul încuviință din cap. Iar dacă nu mi-i dați acum pe amândoi tinerii în grijă, împreună cu pașapoartele lui Paul, sunt pregătit să nu las lucrurile așa. Părinții lui îl vor înapoi în New York și m-au rugat pe mine să-l aduc.

Era un discurs de bravadă din partea lui Tom, dar era singura lor speranță. Unchiul lui Paul avea tot dreptul să-l refuze.

–Nici nu sunt sigur că vrea să plece. Este foarte legat de ținutul natal și de noi. De soția mea și de mine, de verii și de bunicul lui. Părinții lui Paul însemnau mai mult pentru el, dar Tom nu spuse asta. Unchiul lui Paul se ridică. Vă voi conduce la Kate, spuse el cu căldură, ca și când ar fi fost oaspeți de onoare, la fel ca fata.

Câteva clipe mai târziu erau cu toții la etaj, iar unchiul lui Paul bătu la ușă și o deschise. O văzură pe Katie stând în capul oaselor în pat, iar pe Paul așezat pe un scaun, lângă ea. Discutau încet și păreau îngrijorați, dar priviră buimaci când Tom și Annie intrară în încăpere. Katie ceruse ajutorul lui Annie, dar nu se așteptase să vină până acolo. Scoase un țipăt și sări direct în brațele mătușii ei, iar Paul îi zâmbi recunoscător lui Tom, care întâlni privirea glacială a unchiului său.

–Acum doresc și pașapoartele lui, spuse Tom răspicat. Acum. Nu-l puteți ține aici împotriva voinței sale. Sunt jurnalist și sunt pregătit să mă ocup de asta.

Se așternu o tăcere prelungă, după care unchiul lui Paul părăsi încăperea fără o vorbă. Se întoarse cinci minute mai târziu cu ambele pașapoarte ale lui Paul în mână.

Își dorea ca acesta să rămână, însă nu voia să creeze necazuri țării sale, dacă Tom avea de gând să pregătească un scandal în presă, și părea în stare să facă acest lucru. Iubirea și respectul pentru țara sa erau mai presus de dorința de a-l forța pe nepotul său să rămână. Pierduse lupta pentru Paul, iar Tom o câștigase. Unchiul lui Paul îi întinse pașapoartele fără o vorbă, cu o privire tristă, de om învins.

–Mulțumesc, spuse Tom încet, le luă și le puse în buzunarul jachetei, în timp ce tinerii priveau cu uimire scena.

Tom le spuse amândurora să împacheteze de urgență. Nu voia să-i ofere unchiului lui Paul timp să-și schimbe părerea. Annie rămase s-o ajute pe Katie, iar Paul se duse în camera lui să-și adune lucrurile. Tom ținea pașapoartele în mână și nu avea de gând să le lase. Libertatea lui Paul se afla în mâinile lui.

Zece minute mai târziu erau amândoi jos, cu bagajele făcute. Katie arăta slăbită și foarte palidă. Jelveh coborâse și ea în hol și atât ea, cât și soțul ei păreau îndurerați de plecarea nepotului lor. Bunicul lui Paul era plecat, așa că nu-și putu lua rămas-bun. Verii săi erau și ei la școală. Verișoarele fuseseră trimise în camerele lor și nu coborâră. Lui Paul nu i se oferea ocazia să-și ia la revedere de la nimeni și era trist.

Annie le mulțumi amândurora că o îngrijiseră pe Katie, iar Jelveh plângea privindu-l pe Paul. Știa că nu-l va mai revedea și îl îmbrățișă. La plecarea celor patru americani, unchiul său avea lacrimi în ochi, dar se feri, refuzând să-și ia rămas-bun. Când se urcară în taxi, Tom observă înduioșat că Paul plângea. Se gândea la bunicul pe care nu avea să-l mai revadă. Când mașina porni, Paul privi cu jind în urmă, spre casa unchiului său. Era cu adevărat sfâșiat între două culturi și două vieți. Îi plăcea aici și-și iubea familia. Însemnase enorm pentru el această întoarcere și, într-un fel, și-ar fi dorit să rămână, însă știa

că n-ar fi putut. Părinții săi ar fi murit de supărare, dacă ar fi decis să rămână. Katie observă și ea durerea de pe chipul lui. Era sfâșiat între două lumi și oamenii pe care-i iubea cel mai mult. Indiferent ce viață ar fi ales, de cealaltă parte a deciziei sale ar fi trădat o parte dintre oamenii pe care-i iubea.

Plânse în liniște tot drumul înspre hotel și nimeni nu spuse o vorbă în taxi. Scena suferinței sale era prea aspră și prea vizibilă. Tom aproape că începu să se întrebe dacă procedase corect forțându-i unchiului mâna și făcându-l pe Paul să-i părăsească. Poate că voia să rămână. Când ajunseră la hotel, Paul îi urmă înăuntru. Îi mulțumi apoi lui Tom pentru că-l ajutase să-și recupereze pașapoartele și îi salvase pe amândoi. Katie avea mare nevoie să ajungă acasă deoarece încă nu arăta și nu se simțea prea grozav, deși era puțin mai bine acum. Cu toate că îi venea greu să plece din Teheran, voia să se întoarcă la părinții săi, în New York și îi era recunoscător lui Tom pentru ajutor.

Personalul hotelului le aranjă locurile pentru o cursă spre Londra, trei ore mai târziu. Nu voiau să mai rămână. Când ajuseră acolo, bagajele lui Tom și Annie erau deja la hotel. Aveau suficient timp să le ia și să se întoarcă la aeroport. Totul mersese ca pe roate, mai ușor decât

se așteptaseră Annie și Tom, deoarece unchiul lui Paul se purtase ca un om rezonabil. Annie era acum îngrijorată de expresia sfâșietoare de pe chipul lui Paul. Unchiul și mătușa sa îl iubeau în mod evident pe Paul și și-ar fi dorit ca el să rămână acolo, însă părinții săi de la New York ar fi fost mai devastați, dacă s-ar fi întâmplat așa.

Îi sunară pe părinții lui Paul de la aeroport, iar aceștia fură extrem de ușurați să afle că se întorcea acasă și recunoscători pentru ajutorul lui Tom. Știau că, altfel, Paul nu ar fi reușit să plece, iar unchiul său era o persoană intimidantă pentru cineva de vârsta lui. I-ar fi fost greu să ajungă la un numitor comun cu el, așa cum Tom reușise, într-un final. Aceștia se bazaseră pe dragostea și loialitatea

unchiului lui Paul pentru țara lui, evitând să creeze un scandal public în presă prin refuzul său de a-l lăsa pe Paul să plece.

În timpul zborului spre Londra, Katie și Paul nu-și vorbiră deloc. Amândoi arătau îngânduraţi și agitaţi, iar când avionul decolă din Teheran, Paul urmări cu privirea orașul pe care-l iubea și pe care era atât de trist să-l părăsească. După o vreme, adormiră amândoi, fără a-și spune o vorbă. Annie îi acoperi pe amândoi cu pături și se întoarse la locul ei, unde îl sărută pe Tom și-i mulțumi din nou pentru ajutor. Fusese o odisee ciudată pentru toți.

În timpul scurtului răgaz dintre zboruri, de la Londra, erau cu toții extrem de obosiți. Katie părea încă bolnavă și fiecare dintre ei se simțea secat emoțional. De această dată, în timpul zborului spre New York văzură câteva filme, luară cina, iar Paul și Katie discutară în șoaptă o vreme. Era pentru prima dată când Katie înțelegea cu adevărat cât de sfâșiat era Paul între cele două vieți ale sale. Înainte de plecarea din Teheran se întrebase dacă acesta se va răzgândi și va rămâne totuși acolo. În mod evident, se simțea cu mult mai iranian decât crezuse ea. În realitate, el se simțea în egală măsură iranian și american. Avea sentimente puternice de loialitate atât față de America, cât și față de Iran, iar acest lucru îl sfâșia.

Când ajunseră, părinții lui îi așteptau la aeroport, iar mama lui izbucni în lacrimi când îl văzu și îl îmbrățișă o vreme, apoi se întoarse spre Tom și spre Annie pentru a le mulțumi. Cei doi tineri se priveau cu tristețe. Ceva se întâmplase cu ei în acea zi. Fuseseră catapultați în maturitate și văzuseră cât de diferite erau culturile lor și ce mult însemnau pentru fiecare în parte. Katie era americană cu toată ființa ei, în toate sensurile, în timp ce Paul avea câte un picior în fiecare lume. Situația în care se aflaseră fusese înspăimântătoare pentru amândoi și depășise cu mult capacitatea lor de rezolvare a problemelor. Erau amândoi recunoscători pentru venirea lui Tom și a lui Annie.

Și tot ce-și doreau acum era să stea fiecare cu familia lui, în propria casă.

Katie îl sărută pe Paul ușor pe obraz înainte de a se despărți. Era pentru prima dată când se sărutau de când începuseră acea călătorie și nici unul dintre ei nu știa sigur dacă acel sărut era unul de rămas-bun sau de bun-venit. Erau amândoi triști la plecare, iar Annie aproape că putu auzi sunetul inimilor frânte, când se salutară.

capitolul 22

Când ajunseră la apartamentul lui Annie, erau cu toții sfârșiți de oboseală. Ted îi aștepta acolo și plânse de ușurare când își îmbrățișă sora. Annie o duse la culcare câteva minute mai târziu, și Katie adormi înainte ca mătușa ei

să iasă din cameră. Fusese o zi extrem de lungă, mai ales pentru Katie, care era bolnavă.

Tom se întinse pe canapea, în timp ce Annie și Ted discutară în liniște în bucătărie și căutară ceva de mâncat. Lui Tom nu-i era foame și era prea obosit ca să mai poată gândi, astfel că deschise televizorul. Tocmai urmărea știrile de pe postul de televizune la care lucra, când întreruperă emisia pentru a anunța un atac terorist în Belgia. Explodase o bombă chiar în fața clădirilor NATO din Bruxelles și muriseră cincizeci și șase de oameni.

–Of, Doamne, spuse Tom cu voce tare, sunând apoi la postul de televizune, să anunțe că se întorsese.

–Unde ești? îl întrebă producătorul. Îl sunau de ore bune.

–Sunt în New York. M-am întors de două ore. Am fost în Teheran de dimineață, spuse el cu o voce obosită.

–Ne pare rău, Tom. Avem nevoie de tine.

–Mi-am dat seama când am văzut știrile. Se ridică, gândindu-se că va pleca în curând la Bruxelles.

–Crezi că poți prinde cursa de miezul nopții spre Paris? Îți facem rost de un elicopter de pe Charles de Gaulle până în Bruxelles, dacă îți convine.

–Sigur, spuse el. Asta era viața și ocupația lui. Se duse în bucătărie să-i spună lui Annie. Plec, spuse el cu o înfățișare obosită, dar zâmbindu-i.

–Nu vrei să rămâi aici în seara asta? Annie credea că Tom voia să se întoarcă în apartamentul lui.

–Ba da, aș vrea foarte mult, dar trebuie să mă întorc la muncă. Trebuie să prind cursa de miezul nopții spre Paris. A avut loc un atac terorist în Bruxelles.

–Pleci chiar acum? întrebă Annie șocată. Ea abia se putea mișca. Nu-și putea imagina cum mai avea Tom energie să plece după o asemenea zi, călătorind de la Teheran la New York și schimbând pentru asta două curse. Nu-ți poți lua o zi liberă?

–Nu, nu când avem un reportaj de asemenea proporții. Am să dorm în avion. Lui Annie îi păru rău pentru Tom și îl urmă în dormitor, ca să-i pregătească câteva haine curate într-un bagaj. Îi întinse o geantă goală, iar el o umplu cu cămăși pe care să le îmbrace în timpul emisiei și trei costume, câteva perechi de jeanși și pulovere. Nu știa când timp va fi plecat. Îmi pare rău să te părăsesc atât de repede, îi ceru el iertare, iar ea îi zâmbi.

–După câte ai făcut pentru noi, cum te gândești să-mi ceri mie iertare? Ochii lui Annie erau plini de tot ceea ce simțea pentru el, iar Tom o sărută.

–Fostei mele soții îi displăceau profund lucrurile astea. De fiecare dată când încercam să îmi fac planuri sau să mă apuc de ceva, sfârșeam în final într-un avion spre celălalt capăt al lumii, din cauza serviciului. Îmi spunea mereu că nu eram niciodată acolo când avea nevoie de mine.

–Dar tocmai mi-ai fost alături, îi spuse Annie și îl îmbrățișă. Ai mers în Teheran ca să aduci doi copii acasă. N-aș fi reușit să-l iau pe Paul fără tine. Unchiul său nu m-ar fi ascultat. Eu zic că asta înseamnă că mi-ai fost alături când am avut nevoie de tine. Tu nu crezi?

Tom îi zâmbi, recunoscător pentru laudă. În fosta lui căsnicie se simțise mereu vinovat. Annie îl făcea să se simtă ca un erou, și chiar așa îl vedea.

După ce-și pregăti bagajul, Tom făcu un duș și își schimbă hainele, iar Annie îi pregăti un sendviș. Se apropie de ea și o sărută, tocmai când în încăpere intrară Ted și Katie.

–Unde pleci? îl întrebă Ted când văzu bagajul.

–La Bruxelles, pentru un reportaj. Cei răi nu au parte de odihnă, spuse el, iar Ted zâmbi și îl privi uimit.

–Nu-mi dau seama cum reușești.

–Te obișnuiești, spuse Tom ridicându-se, și își puse brațul după umerii lui Annie, deși trebuia să recunoască faptul că nici pentru el ultimele două zile nu fuseseră deloc normale. Nu fusese sigur ce se va întâmpla cu Katie și cu Paul, deși nu își făcuse cunoscută îngrijorarea. Era și el obosit. Avusese patru zboruri internaționale în două zile. Am să te sun, îi spuse lui Annie și o sărută din nou, apoi ieșiră împreună din încăpere. Își luă bagajul și-i zâmbi. Apoi începu să râdă amuzat și spuse: Știi, mâna aia ruptă în timpul partidei de squash a fost cel mai mare noroc din viața mea.

–La fel și în cazul gleznei mele, spuse ea, zâmbindu-i. Ai grijă de tine. Am să te urmăresc la televizor.

El o salută și plecă, iar Annie se întoarse în apartament și îi zâmbi lui Ted. Petrecuseră câteva zile incredibile, iar Ted era fericit pentru Annie și pentru că își vedea sora acasă, teafără și nevătămată. Toate astea se datorau lui Tom și nimeni nu avea nici un dubiu în această privință. Era un bărbat minunat.

O oră mai târziu, în apartament se așternuse liniștea. Se duseseră cu toții la culcare, în camerele lor. Annie se uită la ceas și își dădu seama că Tom tocmai decola în acel moment. Era plăcut să știe că el se afla undeva

într-un colț al lumii și că se va întoarce în curând. Nu-și mai putea imagina acum viața fără el și nu se mai întreba dacă era loc pentru el în viața ei, căci deja făcea parte din peisaj. Era unul de-al lor de-acum. Așa cum

avea loc pentru copii, era loc și pentru Tom și Annie. Le venise și lor rândul.

A doua zi, Katie se trezi, simțindu-se mai bine. Călătoria la Teheran i se părea acum un vis, ireală și îndepărtată. Imediat îl sună pe Paul, iar acesta fu trist când discutară despre faptul că-și lăsase familia din Teheran, deși era fericit să-și revadă părinții și să fie înapoi în New York. Îi spuse că fusese înspăimântat că va rămâne în Teheran împotriva voinței sale. Promise s-o viziteze pe Katie în acea după-amiază. Katie simți o nuanță ciudată în tonul vocii lui. Părea tăcut și distant.

Când veni s-o viziteze la apartament, situația fu ușor ciudată. Călătoria la Teheran fusese captivantă și distractivă, dar situația fără ieșire în care se aflase Paul îi tulburase pe amândoi. Katie avea acum sentimentul că se afla într-o relație care o depășea și pentru care nu era încă pregătită. Discutaseră despre căsătorie ca despre un lucru simplu și ușor. Acum înțelegea cât de diferite erau viețile lor și cât de complicată era viața lui Paul, chinuit între două familii și două lumi, între vechi și nou. Aveau amândoi nevoie de timp să își revină, după descoperirile din timpul călătoriei. Erau multe de digerat și Katie înțelese că nici unul dintre ei nu era încă pregătit să ia viața în piept și aveau în egală măsură nevoie de o pauză. Paul o aprobă. Era prea devreme pentru ei să ia decizii care să le marcheze tot restul vieții. Aveau nevoie de timp să fie copii, iar lucrurile deveniseră prea serioase pentru ei în ultima vreme. Aveau, de asemenea, fiecare în parte, nevoie să petreacă timp cu familiile și cu prietenii din lumile lor. La plecare, Paul o sărută, și știură amândoi că aveau nevoie de timp să crească și să respire, iar Katie închise ușa în urma lui, cu o privire tristă.

Muscaseră o bucată prea mare din viață în ultimele câteva săptămâni și le venea greu s-o rumege. Viața se dovedise mult mai complicată decât anticipaseră, iar acum

erau amândoi recunoscători să se afle acasă și să revină la postura de copii. Nici unul dintre ei nu era pregătit încă să devină adult, și erau fericiți așa. Visul lor de a-și face lumile să fuzioneze se dovedise mai greu de realizat decât anticipaseră, indiferent de originile și de religiile lor. Se implicaseră într-o relație prea serioasă mult prea repede și fuseseră depășiți de situație.

Liz se întorse de la Londra două zile mai târziu și nu-i veni să creadă când auzi tot ce se întâmplase cât fusese plecată. Luă cina cu ei, la apartament. Ted se mutase și el înapoi la Annie pentru o vreme, până când găsea un apartament nou, iar Katie îi spusese lui Annie în acea dimineață că avea de gând să se întoarcă la școală de îndată ce începea noul semestru. Anunțase deja la salonul de tatuaje că își dădea demisia. Terminase cu acea experiență. Nu-și dorea decât să stea acasă cu familia ei. În plus, avea nevoie de timp pentru a se vindeca complet de virusul căpătat în Teheran. Annie o duse la doctor, unde i se confirmă că era în afara oricărui pericol, dar se simțea încă slăbită.

–Cum a fost la Londra? o întrebă Annie pe Liz când veni în vizită, dar expresia de pe chipul ei spunea cât o mie de cuvinte.

–A fost minunat. Alessandro vine aici săptămâna viitoare și aș vrea să-l cunoști. E un om cu adevărat matur. E atât de plăcut să fiu cu un bărbat adevărat, nu cu un copil. E un bărbat și se poartă ca atare. Îl iubesc, Annie, spuse Liz și, pentru prima dată în viața ei, știa că ceea ce simțea era real. Nu îi era teamă să îl iubească, indiferent de riscuri.

–Asta mi-am dorit dintotdeauna pentru tine, spuse Annie zâmbind. Liz era cu adevărat femeie acum. Nu mai era un copil. Se lasă cu nuntă în curând? o întrebă Annie. Liz îi răspunse că spera acest lucru, dar avea răbdare.

–Poate. Nu ne grăbim deloc. Dacă merg toate cum trebuie, s-ar putea să solicit un post la ediția italiană

a revistei *Vogue*. Dar deocamdată nu. Vrem să vedem cum merge. S-ar putea să-l ajut să-și deschidă un magazin în New York.

–Sună foarte bine.

Annie simțea că o adusese pe Liz pe linia de plutire. Durase șaisprezece ani, dar reușise. Observă, de asemenea, că Liz se și îngrășase puțin. Părea fericită și nu mai dădea senzația că fugea mereu de ceva. Nu-i mai era frică să-l piardă sau să-l iubească pe bărbatul din viața ei. Era dispusă să-și asume riscurile, în timp ce Katie realizase că nu trebuia să-și asume chiar atât de multe riscuri. Ted se bucura și el de libertatea sa redobândită. Crescuseră cu toții, și Annie odată cu ei. Trecuseră fiecare prin ritualurile lor de maturizare și, ca rezultat, deveniseră adulți.

–Dar tu? întrebă Lizzie. Unde e Tom?

–E la Bruxelles. Bietul de el a trebuit să se urce din nou în avion, la doar două ore după ce ne-am întors acasă. Nu a părut prea deranjat, presupun că s-a obișnuit. Așa trăiește el. Aleargă pe tot globul în căutarea știrilor.

Annie avea și ea acum ce era mai bun din ambele lumi – copiii pe care-i crescuse și bărbatul pe care îl iubea și cu care voia să rămână. Era loc pentru toate în viața ei, iar Tom știa și el asta. Copiii făceau acum parte și din viața lui, nu doar din a ei. Înotau cu toții în aceeași direcție, cu mișcări liniștite, dar sigure.

În acea seară, Tom o sună pe Annie, chiar după plecarea lui Liz, și îi spuse că se întorcea acasă. Reportajul din Bruxelles fusese realizat. În Belgia era dimineață și îi spuse că pleca în câteva minute.

–Ce facem în weekendul acesta? o întrebă el.

–Nimic, din câte știu. De ce?

–Mă gândeam că ar fi frumos să petrecem câteva zile din nou în Turks și Caicos. Mi-ar prinde bine puțină odihnă. După săptămâna prin care trecuseră, aceasta era o afirmație modestă.

–Da, și mie, spuse ea, gândindu-se cât de frumoasă fusese prima lor vizită acolo și câte se întâmplaseră de atunci încoace.

–Crezi că se vor descurca copiii fără tine câteva zile? întrebă el optimist.

–Cred că da. Par să fi revenit cu toții pe linia de plutire și sunt relativ normali pentru moment, spuse Annie, și la fel era și ea. Nu se simțise niciodată mai normală și mai puternică, și era pregătită pentru o viață nouă alături de el.

–E rândul tău acum, Annie, îi aminti el pe un ton blând, iar ea încuviință.

–Cred că da, spuse ea și-l corectă, adăugând zâmbitoare: E rândul nostru. Le dăruise copiilor șaisprezece ani de atenție necondiționată, iar acum voia să împartă această atenție și cu Tom. Le era în continuare alături copiilor surorii sale și avea să le fie mereu, dar acum avea timp să-i dedice și lui. Copiii creșcuseră și dețineau controlul propriilor vieți. Făcuseră greșeli și le corectaseră, învățaseră din ele și supraviețuiseră. Și la fel făcuse și ea. Tom apăruse în viața ei tocmai la momentul potrivit, nici prea devreme, nici prea târziu.

–Ne vedem diseară, spuse el, împăcat și fericit. Abia aștepta să se întoarcă la ea. Avea acum pe cineva la care să se întoarcă – o femeie și o familie. Era pregătit pentru asta, așa cum nu mai fusese până atunci.

Annie tocmai se întorsese de la birou și își pregătea o cană cu ceai, când Tom intră în casă.

–Cum a fost zborul? îl întrebă ea în timp ce Tom o sărută. Era ceva atât de firesc să fie acolo cu ea, ca și cum ar fi fost împreună dintotdeauna.

–Lung și plictisitor. Mi-ai lipsit.

–Și tu mie. Katie ieșise, iar Ted se dusese pentru câteva zile înapoi la fostul lui apartament, ca să-și strângă lucrurile. Tom și Annie erau singuri și era liniște. Annie își termină ceaiul, iar Tom o urmă în dormitor și zâmbi,

când ea se întoarse spre el. De ce zâmbești? întrebă ea, se întinse pe pat și-și aruncă pantofii din picioare sub privirile lui.

–Mă gândeam cât de fericit mă faci, îi spuse și se așeză lângă ea. Îmi amintesc de zilele când credeam că nu era loc pentru mine în viața ta. Acum nu-mi mai fac griji, spuse el relaxat, se lăsă pe pat și o trase lângă el. Acesta e locul unde vreau să fiu.

–Și eu, șopti ea, iar el o sărută. Nu mai avea senzația că se împărțea în zece direcții diferite în același timp. Copiii crescuseră, și ea la fel.

Tom o trase apoi în brațele lui și știu că era acasă. În sfârșit. Ea era femeia pe care o iubea, iar aceasta era acum casa lui, alături de ea. Și nu fusese nevoie decât de un braț fracturat, o entorsă de gleznă și o viață de om ca să ajungă acolo, dar dintr-odată totul părea atât de ușor și se întâmpla exact așa cum le fusese sortit.

Annie trebuise să dedice șaisprezece ani din viața ei copiilor surorii sale, pentru a fi pregătită pentru el. Lizzie trecuse prin relații cu nenumărați bărbați ca Jean-Louis, pentru a putea fi suficient de curajoasă să-l iubească pe Alessandro. Ted, la rândul lui, supraviețuise nebuniei lui Pattie, pentru a afla cine era și ce conta pentru el cu adevărat. Iar Katie fusese pusă în situația de a-i sfida pe toți și de a risca totul pentru a-și câștiga libertatea. Trecuseră cu toții prin durerile și provocările maturizării, la fel cum făcuse și Tom. El trebuise să fie căsătorit cu femeia nepotrivită pentru a o putea recunoaște pe cea potrivită, chiar dacă întâlnirea cu ea nu fusese exact cum se așteptase, iar, la început, păruse prea ocupată pentru el. Annie nu știuse, dar și ea îl așteptase pe el.

Lecțiile pe care le învățaseră erau grele și valoroase, dar meritaseră din plin efortul dobândirii lor. Iar ritualul trecerii, pentru fiecare dintre ei, fusese lecția ce trebuia învățată. Annie realiză, zâmbindu-i lui Tom, că toate alcătuiau o simetrie perfectă. Chiar și glezna scrântită

și brațul fracturat făcuseră parte dintr-o ordine divină a lucrurilor, care-i purtase unul spre celălalt. Nimic din ce se întâmplase nu fusese un accident sau o greșeală. Nu fusese ușor, dar răsplata era imensă pentru fiecare dintre ei. Annie era incredibil de recunoscătoare pentru felul cum se aranjaseră lucrurile. Toate ar fi putut sta altfel, dacă ar fi ezitat sau ar fi refuzat provocările la care fuseseră supuși, iar în final nu ar mai fi ajuns acolo. Dar fuseseră cu toții foarte curajoși. Annie înțelese și îi zâmbi lui Tom, în timp ce acesta o sărută din nou. Cercul era acum complet.

Viața tinerei Annie Ferguson, arhitect în plină ascensiune, se schimbă pentru totdeauna în urma unui apel telefonic survenit într-o seară de duminică. Peste noapte, ea devine mama celor trei copii ai surorii decedate într-un accident de avion, împlinind, cu prețul renunțării la propria viață, o promisiune pe care nu o va regreta niciodată.

Acum, la patruzeci şi doi de ani, Annie are o familie care înseamnă totul pentru ea şi o carieră de succes, dar se trezeşte dintr-odată singură. Nepoții au crescut şi îşi iau fiecare zborul din cuibul familiei spre propria viață, iar ea trebuie să găsească cea mai potrivită cale de a-i ghida şi de a-i ajuta să treacă prin propriile lor încercări. Numai că, atunci când se aşteaptă mai puțin, şansa îi schimbă încă o dată viața, îndreptând-o în cea mai surprinzătoare direcție dintre toate...

Din Manhattan la Paris şi până în Teheran, Danielle Steel conturează o poveste puternică şi captivantă, menită să ne reamintească tuturor cât de provocatoare şi de neprevăzută poate fi viața noastră şi cum ne țin împreună legăturile de familie.

580 de mil[illegible] vândute în 47 de țări!
Cel mai [illegible] viață din toate timpurile!

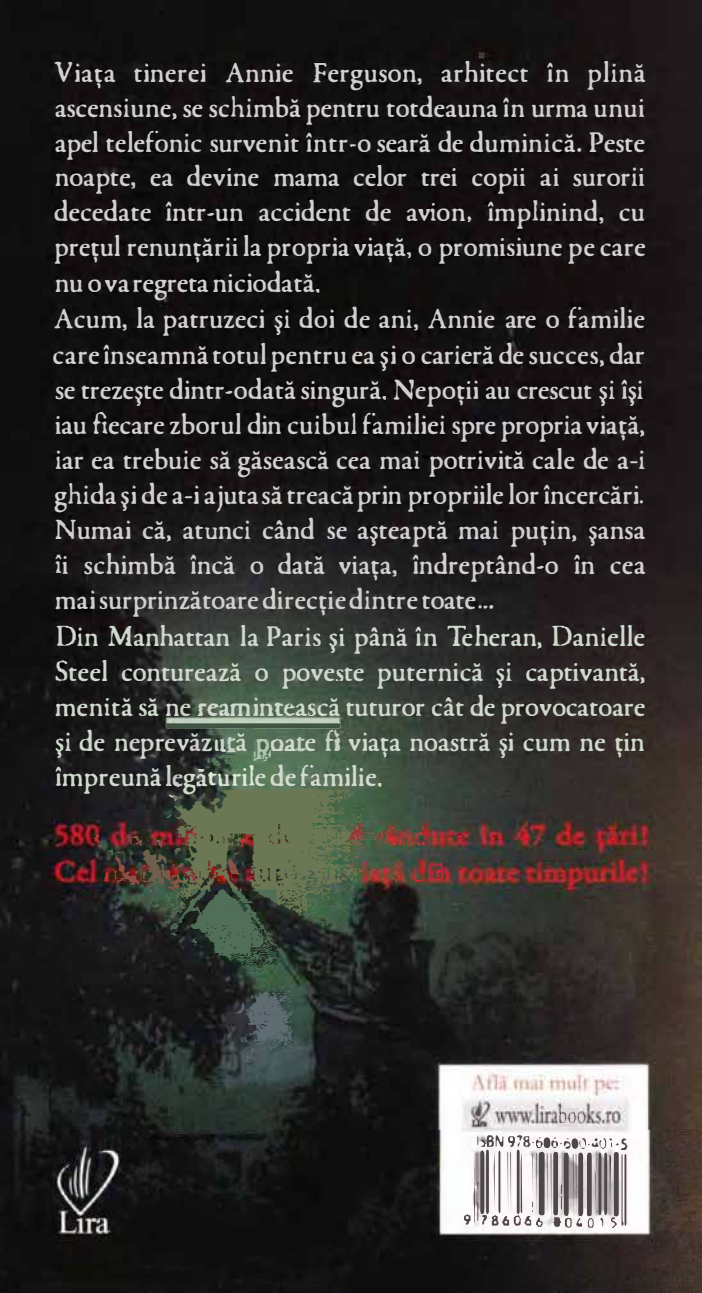

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-401-5
9 786066 004015
Lira